103E JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2003

Liahona

103E JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2003

Liahona

OP DE OMSLAG
Foto's Craig Dimond.

OMSLAG VAN *DE KINDERVRIEND*
Foto John Luke, geënsceneerd.

ZIE 'DE RODE, GEBREIDE SJAAL', p. 18.

ARTIKELEN

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERVRIEND

ZIE 'INSPIRERENDE IDEEËN', p. 2

Oktober 2003 103e jaargang Nummer 10
LIAHONA 23990-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

For Readers in the United States and Canada:
October 2003 Vol. 103 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

POST

GENOTEN VAN ARTIKEL OVER ZENDINGSWERK

Ik ben twaalf jaar en ben nu iets meer dan een jaar lid van de kerk. Ik wil graag mijn waardering uitspreken voor de *Liahona*. Ik vind alle artikelen goed omdat ze mij tot steun zijn in mijn dagelijks leven en omdat ik meer over het evangelie kan leren. Ik vond vooral het artikel 'Je voorbereiding' in de *Liahona* van oktober 2001 interessant, omdat daarin alle stappen worden besproken die we moeten nemen om zendeling te kunnen worden. Hartelijk bedankt voor de *Liahona* en *De Kindervriend*. Ze zijn mijn trouwe vrienden in het evangelie.

Luis Eduardo Haro Bustos,
Gemeente Puerto Natales,
Ring Punta Arenas (Chili)

DE VREUGDE VAN GETUIGEN

Door de *Liahona* krijg ik veel vreugde en genoegen. De Heiland heeft beloofd: 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn' (Handelingen 1:8). Door de *Liahona* begrijp ik hoe een getuigenis wonderen kan voortbrengen, hoe ik stap voor stap een getuige van Jezus Christus kan worden. Ik vind het bijzonder fijn om de Heer te kennen. En het is nog veel fijner om ertoe bij te dragen dat anderen Hem gaan leren kennen. En in de hemel zal de vreugde groot zijn van de mensen die wij hebben geholpen om de Heer te vinden. (Zie LV 18:16.)

Dimitur Nikolov,
Gemeente Sliven,
District Plovdiv (Bulgarije)

GEESTELIJKE EDELSTEEN

De *Liahona* is een geestelijke edelsteen. Vanaf mijn jeugd is dit prachtige tijdschrift een zegen in zijn leven. De woorden van de profeten, zieners en openbaarders, de waardevolle artikelen voor de jongeren en de lieve, inspirerende afdeling voor de kinderen zijn al ruim 25 jaar een opbouwende invloed in mijn leven. Ik dank mijn ouders voor deze parel van grote waarde in ons gezin waardoor ik deze rijkdom kan ontvangen. Nu moedig ik mijn eigen kinderen aan om hun ziel met goddelijke waarheid te voeden.

Daniel Marcelo Cañoles,
Wijk Cruz del Sur,
Ring Talcahuano-Colón (Chili)

WAARDERING VOOR DEZE RUBRIEK

Ik sta verbaasd over de manier waarop de Heer zijn volk in deze laatste dagen zegent. Sinds 1987, toen ik lid van de kerk werd, ben ik op de *Liahona* geabonneerd. Ik vind het altijd fijn om de Post te lezen. De gevoelens en getuigenissen van deze fantastische mensen over de hele wereld zijn me enorm tot steun. Ik ben bijzonder gezegend omdat ik lid van de kerk van de Heer ben. Ik weet zeker dat dit tijdschrift door God geïnspireerd is om zijn volk over de hele wereld te bereiken.

Victorino F. dela Cruz jr.,
Wijk Quezon Hill,
Ring Baguio (Filipijnen)

Inspirerende ideeën

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Zendingswerk

'Het zendingswerk omvat: (1) het zoeken naar de onderzoeker; (2) het onderwijzen van de onderzoeker; (3) het dopen van de oprechte bekeerling; (4) het begeleiden van het nieuwe lid. (...) Het is belangrijk dat de man of de vrouw die u gedoopt hebt over vijf, tien en twintig jaar nog steeds een actief, trouw en toegewijd lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.' (Bijeenkomst voor zendelingen, Houston [Texas], 20 september 1998.)

Anderen over het evangelie vertellen

'Ten behoeve van de zendelingen (...) wil ik de heiligen aanmoedigen om al het mogelijke te doen om verwijzingen te geven [van mensen] die onderwezen kunnen worden. U zult blij zijn als u dat doet. U zult vreugde ontvangen door alle mensen die via u met de kerk in aanraking komen. Dat beloof ik u allen.' (Haardvuuravond, Pusan [Korea], 21 mei 1996.)

De gevolgen zijn onvoorspelbaar

'We kunnen nooit de gevolgen van onze daden voorspellen. De man of de vrouw, de jongen of het meisje, met wie we vandaag contact opnemen, met wie we praten, aan wie we een exemplaar van het Boek van Mormon geven, en die ons nu misschien afwijst, kan later wel interesse hebben en naar de kerk komen. (...) De wegen van de Heer zijn onbekend wat het hart van de mens betreft. We kunnen nooit de gevolgen van onze daden voorspellen.' (Bijeenkomst voor zendelingen, Boston [Massachusetts], 22 maart 2002.)

Bekering

'Broeders en zusters, het is zo belangrijk dat wij erop toezien dat [nieuwe leden] zich hebben bekeerd, dat zij in hun hart overtuigd zijn van dit grote werk. Dat is niet alleen een verstandelijke aangelegenheid. Het is een zaak van het hart, dat door de Heilige Geest wordt geraakt totdat zij weten dat dit werk waar is, dat Joseph Smith inderdaad een profeet van God was, dat God en Jezus Christus leven en dat Zij aan de jonge Joseph Smith zijn verschenen, dat het Boek van Mormon waar is, dat het priesterschap met alle gaven en zegeningen is hersteld. Ik kan daar gewoon niet genoeg nadruk op leggen.' (Bijeenkomst voor zendelingen, Bogotá [Colombia], 8 november 1996.)

De kerk verwacht iets van de leden

'De kerk verwacht iets van de leden. De kerk heeft hoge normen. De leer is duurzaam. Er wordt veel dienstbetoon van de leden verwacht. Ze kijken niet werkeloos toe. Wij verwachten van ze dat ze iets doen. Daar geven de mensen gehoor aan. Zij zijn blij met

'De kerk is begaan met het individu, ongeacht het aantal leden. Of er nu zes, tien of vijftig miljoen leden zijn, we mogen nooit uit het oog verliezen dat het individu het belangrijkst is.'

STEWART ANSTEAD, *EEN LICHT VOOR DE MENSEN*

de mogelijkheid tot dienstbetoon, en als ze dat doen, neemt hun vaardigheid toe, krijgen ze meer begrip en zijn ze beter in staat om dat allemaal goed te doen.' (Interview van ORF [Oostenrijkse] televisie, 6 november 2001.)

Zich thuis voelen

'Wij moeten erop toezien dat iedereen die lid van deze kerk wordt, welkom wordt geheten, zich thuis voelt, vriendschap sluit en iets in de kerk te doen krijgt waardoor ze wat geloof en getrouwheid betreft kunnen groeien.' (Bijeenkomst, Aruba, 16 maart 2001.)

Een bemoedigend woord

'Wij zijn verantwoordelijk voor de mensen die zich laten dopen. We mogen hen niet veronachtzamen. We mogen ze niet alleen laten. Zij hebben hulp nodig als ze zich aan de levenswijze en de cultuur van de kerk aanpassen. En het is onze zegen en mogelijkheid om ze die hulp te bieden. (…) Een warme glimlach, een vriendelijke handdruk, en een bemoedigend woord doen wonderen.' (Regionale conferentie, Ensign/Rose Park [Utah], 28 februari 1999.)

Onze armen om hen heen slaan

'Zij [de zendelingen] hebben nog steeds de plicht om de mensen die zij hebben gedoopt te koesteren en te helpen — vriendschap met hen te sluiten, hen te schrijven en aan te moedigen. Maar uw verantwoordelijkheid is nog veel groter, broeders — als bisschop, ringpresident of quorumpresident ouderlingen — om uw armen om deze mensen heen te slaan en ervoor te zorgen dat zij zich prettig voelen, zich thuis voelen en gelukkig zijn. Dat is een vereiste.' (Regionale conferentie, Woods Cross [Utah], 10 januari 1998.)

Voortdurende verzorging

'Iedere bekeerling heeft vrienden nodig, mensen die hen begeleiden, die hun vragen beantwoorden, die voor hen zorgen en hen mee naar de kerk nemen. Ze hebben een taak nodig. Ze moeten iets te doen hebben. Zonder taak kunnen zij niet groeien. Ze moeten een taak hebben. Wij moeten voor de mensen zorgen die zich bekeren en lid van de kerk worden. Zij moeten voortdurend in het evangelie gevoed worden.' (Regionale conferentie, Woods Cross [Utah], 10 januari 1998.)

Onze geestelijke instelling ontwikkelen

'Wat zou ik doen als ik nu bisschop of ringpresident was? Ik denk dat ik voornamelijk aandacht zou besteden aan het ontwikkelen van de geestelijke instelling van de leden. Ik zou zo hard mogelijk werken om hun geloof te ontwikkelen in de Heer Jezus Christus, in God, onze hemelse Vader, in de profeet Joseph Smith, in de herstelling van dit werk en de betekenis daarvan. Ik zou de leden aanmoedigen om de Schriften te bestuderen, het Boek van Mormon en het Nieuwe Testament te lezen. Ik zou ze met al mijn kracht aanmoedigen om rustig, oplettend en met innerlijke zelfwaarneming te lezen. Ik zou ze aanmoedigen om de leringen van de profeet Joseph Smith te bestuderen.' (Regionale conferentie, Eugene [Oregon], 14 september 1996.)

Het zendingswerk omvat: (1) het zoeken naar de onderzoeker; (2) het onderwijzen van de onderzoeker; (3) het dopen van de rechtschapen bekeerling; (4) het begeleiden van het nieuwe lid.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebedvolle voorbereiding bespreekt u dit artikel op een manier die deelname van de gezinsleden aanmoedigt. Hieronder staan een paar voorbeelden:

1. Verzamel zes tot acht stukjes hout of plastic. Laat de gezinsleden iets met deze voorwerpen bouwen. Vraag dan wat voor 'bouwstenen' wij kunnen gebruiken om onze geestelijke instelling te verbeteren. Zet op de voorwerpen enkele ideeën die president Hinckley in dit artikel noemt. Hoe kan ons geloof in Jezus Christus door deze ideeën worden versterkt?

2. Lees de eerste vier uitspraken en bespreek hoe gezinnen met de zendelingen in uw gebied kunnen samenwerken.

3. Lees 'Zich thuis voelen' en de drie uitspraken daarna. Laat de gezinsleden iets vertellen over persoonlijke ervaringen met het begeleiden van nieuwe leden. Lees 'Het individu niet vergeten' en geef uw getuigenis van de liefde van de Heiland.

Het individu niet vergeten

'We moeten voor het individu zorgen. Christus had het altijd over individuen. Hij genas de zieken, individueel. Hij sprak in zijn gelijkenissen over individuen. De kerk is begaan met het individu, ongeacht het aantal leden. Of er nu zes, tien of vijftig miljoen leden zijn, we mogen nooit uit het oog verliezen dat het individu het belangrijkst is.' (Interview met *Deseret News,* 25 februari 2000.)

Ik heb een getuigenis

'Ik heb een echt, brandend en levend getuigenis van de waarheid van dit werk. Ik weet dat God, onze eeuwige Vader, leeft en dat Jezus de Christus is, mijn Heiland en Verlosser. Hij staat aan het hoofd van deze kerk. Ik wil alleen maar zijn werk bevorderen zoals Hij dat zou doen.' (Ringconferentie, Washington [Utah], 20 januari 2002.) ■

4

UITERST LINKS: FOTO WELDEN C. ANDERSEN; ANDERE FOTO'S STEVE BUNDERSON, GEËNSCENEERD

UITHOUDINGSVERMOGEN

Alles opgeven voor een zending leek het beste, totdat alles verkeerd ging. Maar ik zou het nooit opgeven. Ik zou op zending blijven.

'De Heer wil dat je op zending gaat.' Ik voelde duidelijk dat deze roeping van God afkomstig was.

OUDERLING H. ROSS WORKMAN
van de Zeventig

Ik ging naar de universiteit, had een parttimebaan en was verloofd. We zouden binnen enkele maanden trouwen. Mijn leven was opwindend en de toekomst zag er rooskleurig uit.

Ik was verrast toen mijn ringpresident me op een zondagochtend aansprak. Hij zei: 'De Heer wil dat je op zending gaat.' Ik voelde duidelijk dat deze roeping van God afkomstig was. Ik gaf er dan ook gehoor aan en nam me voor om op zending te gaan.

Ik werd geroepen om naar het zendingsgebied Zuidelijke Staten te gaan, en ik begon mijn voorbereiding met enkele moeilijke taken. Ik zei mijn baan op, onderbrak mijn studie, stelde mijn huwelijk twee jaar uit en nam afscheid van mijn dierbaren. Het leek wel of ik alles en iedereen achterliet.

Ik reisde urenlang met andere zendelingen naar Atlanta (Georgia). Twee zendelingen haalden ons op en brachten ons naar de zendingspresident. Hij begroette ons kort en zei toen tegen me dat ik onmiddellijk weer moest vertrekken om de bus naar Montgomery (Alabama) te halen. Daar zou ik verdere instructies krijgen. Dezelfde zendelingen die ons hadden opgehaald, brachten me naar het busstation en gaven me een papiertje met een adres. Ze zeiden dat de zendelingen in Montgomery me wel zouden vertellen wat ik moest doen.

Ik liep aarzelend het busstation in, kocht een kaartje en stapte op de bus. Het werd al donker en ik voelde me erg eenzaam. Ik vond een lege stoel bij het raam en probeerde geen aandacht te schenken aan mijn gevoelens van ontmoediging omdat ik niet wist waar ik heenging, bij wie ik terecht zou komen en wat ik moest doen.

Toen de buschauffeur ging zitten, keek hij naar me in zijn spiegel. Hij liep naar me toe en begon te schreeuwen: 'Wat probeer je nou te doen, jongen?' Ik was geschokt dat hij zo tegen me schreeuwde ten overstaan van alle mensen in de bus. Ik had geen idee waarom hij zo boos was. Ik fluisterde: 'Ik zit alleen maar in de bus.'

Hij schreeuwde: 'Wat probeer je nou te bereiken?' Hij wees naar een witte lijn op de vloer van de bus, die ik niet eerder had gezien. Hij zei dat ik voor die lijn moest zitten

ILLUSTRATIE PAUL MANN

‘Wat probeer je nou te doen, jongen?’ Ik was geschokt dat hij zo tegen me schreeuwde ten overstaan van alle mensen in de bus.

'Het werkelijke succes van een zending is niet in een grafiek te meten — het is in je hart gegrift en in het hart van degenen wier leven door jouw toedoen voor eeuwig is veranderd. Geef vaak je getuigenis. Ik heb niets in zendelingen gezien dat meer macht en positieve uitwerking heeft dan het geven van een zuiver en eenvoudig getuigenis. Je getuigenis is de eerste stap in de bekering van de mensen die je onderwijst. Heb de moed om anderen uit te nodigen hun leven te veranderen en tot Christus te komen door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het evangelie.'

Ouderling Dennis B. Neuenschwander van het Presidium der Zeventig, 'Aan een zoon op zending', *De Ster*, januari 1992, p. 39.

of de bus moest verlaten. Ik was zo geschokt dat ik onmiddellijk ergens anders ging zitten. Pas veel later begreep ik dat die witte lijn de scheiding aangaf waar zwarte en witte mensen mochten zitten. Er was toen nog aardig wat onenigheid in de zuidelijke staten over de scheiding tussen witten en zwarten, en de buschauffeur dacht dat ik daar uit protest was gaan zitten.

Ik zat verscheidene uren in de bus en probeerde mijn gevoelens van angst, eenzaamheid en onbehagen te overwinnen. Toen we in Montgomery aankwamen, trilden mijn handen en kon ik nauwelijks mijn koffers optillen. De bus kwam die avond laat aan. Het busstation was leeg en er was niemand die me kwam ophalen. De enige informatie die ik had, was het adres dat de zendelingen in Atlanta me hadden gegeven. Ik had geen idee hoe ik dat adres kon vinden.

Ik maakte een taxichauffeur wakker die in zijn taxi zat te slapen en vroeg of hij me maar dat adres kon brengen. Hij was geïrriteerd. Hij zei hoeveel het zou kosten en ik beloofde dat bedrag te betalen, hoewel het wel erg hoog leek. Hij reed nog geen honderd meter en zei: 'Hier is het!' De chauffeur eiste het bedrag op en liet mij en mijn koffers bij een klein wit huis achter.

Het was donker in het huis. Ik droeg mijn koffers de stoep op en belde aan. Er werd niet opengedaan. Ik belde weer. Na een paar minuten deed een slaperige zendeling de deur open.

'Wie ben jij?' vroeg hij.

Toen ik hem vertelde wie ik was en waarom ik daar was, zei hij dat hij er niets vanaf wist. En hij liet me niet binnenkomen. Ik bood mijn verontschuldigingen aan en zei dat ik alleen maar deed wat me was opgedragen.

'We hebben geen ruimte voor je', zei hij, en hij liet me op de stoep staan.

'Wat moet ik dan doen?' riep ik uit. 'Ik ben hier naar toe gestuurd, en ik kan nergens anders terecht.'

Uiteindelijk liet hij me binnenkomen en zei dat ik maar op de keukenvloer moest slapen. Toen verdween hij in zijn slaapkamer. Ik had me nog nooit zo alleen, ongewenst en ontmoedigd gevoeld.

Ik zette mijn koffers op de smerige vloer en deed het licht uit. Ik was te ontmoedigd om te slapen, dus stond ik bij de deur en keek uit het raam. Ik kon het busstation zien waar ik enkele minuten daarvoor nog uit was gekomen. Ik kon er met gemak naar toe lopen en een kaartje naar huis kopen. Daar had ik nog precies genoeg geld voor. Al mijn vreugde, hoop en dromen waren thuis. Daar hielden de mensen van me. Ik kon mijn baan terugkrijgen, mijn studie afmaken, mijn familieleden zien en trouwen. Steeds opnieuw dacht ik: Ga toch naar huis. Niemand geeft hier om je. Niemand wil je hier hebben.

Maar toen vroeg ik mezelf af: Waarom ben

je hier eigenlijk naar toe gekomen? Ik herinnerde me de woorden van mijn ringpresident: 'De Heer wil dat je op zending gaat.' Die woorden hadden veel indruk op me gemaakt. Dat gevoel was zo sterk geweest dat ik mijn huwelijk had uitgesteld, mijn baan had opgezegd en mijn studie had onderbroken om op zending te gaan. Toen wist ik wat de Heer van me verwachtte.

Maar nu, in het zendingsveld, liep alles anders dan ik had verwacht. Ik was zo zeker geweest, maar nu, nu ik de geruststelling van God het meest nodig had, leken die krachtige gevoelens een vage herinnering.

Mijn eerste kennismaking met het zendingsveld was onverwacht moeilijk voor me. Toch wist ik dat ik daar in opdracht van de Heer was. Ik had zonder twijfel geweten dat het zijn wil was dat ik op zending ging. Dat ik daar niets meer van voelde toen ik bij dat duistere raam in het appartement van de zendelingen stond, kon daar niets aan veranderen.

Ik stond op het punt om een bijzonder belangrijke beslissing te nemen. Ik moest kiezen tussen wat ik wilde doen en wat de Heer van mij verwachtte. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik zo'n duidelijke keus moest doen.

Ik zei tegen mezelf: 'De roeping die ik heb aanvaard, zal ik nooit opgeven. Wat er ook gebeurt, ik zal op zending blijven.' Toen ik die woorden sprak, kreeg ik voor het eerst in het zendingsveld een rustig gevoel.

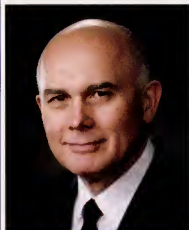
Nu, vele jaren later, weet ik dat de Heer me door deze ervaring heeft geleid. Ik heb geleerd dat de Heer ons pas met gemoedsrust zegent als wij gehoorzaam zijn. Ik zal altijd dankbaar zijn voor de zegeningen van die keuze. Mijn leven is er voor eeuwig door veranderd. ■

Ik zette mijn koffers op de smerige vloer en deed het licht uit. Ik was te ontmoedigd om te slapen, dus stond ik bij de deur en keek uit het raam. Ik stond op het punt om een bijzonder belangrijke beslissing te nemen.

Timing

Bij alle belangrijke beslissingen in ons leven gaat het er allereerst om dat wij het goede doen. Ten tweede, bijna even belangrijk, gaat het erom dat wij het goede op het juiste moment doen.

Door geloof in de Heer Jezus Christus worden we op van alles in het leven voorbereid. Door dergelijk geloof worden we voorbereid op de verschillende mogelijkheden in het leven — om gebruik te maken van de mogelijkheden die we krijgen en te volharden als bepaalde mogelijkheden aan ons voorbijgaan.

OUDERLING DALLIN H. OAKS
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vele jaren geleden hoorde ik een verhaal tijdens de inhuldiging van een rector magnificus aan een universiteit waaruit blijkt hoe belangrijk timing is. Voor de ene universiteitspresident was het einde van zijn periode aangebroken, voor de ander het begin. Als vriendschappelijk gebaar gaf de wijze president die vertrok drie verzegelde enveloppen aan zijn opvolger. 'Bewaar ze totdat je voor het eerst in een crisissituatie terechtkomt', legde hij uit. 'Open dan de eerste envelop, waarin je waardevolle raad zult vinden.'

Het duurde een jaar voordat er zich een crisissituatie voordeed. Toen hij de eerste envelop opende, vond hij een vel papier met daarop de woorden: 'Geef de vorige president de schuld.' Hij volgde het advies op en overleefde de crisis.

Twee jaar later stond zijn leiderschap opnieuw ter discussie. Hij opende de tweede envelop en las: 'Reorganiseer het bestuur.' Dat deed hij, en door de reorganisatie ontwapende hij zijn criticasters en kreeg zijn leiderschap een nieuwe impuls.

Jaren later kreeg de nu ervaren president met zijn derde grote crisis te maken. Enthousiast maakte hij de laatste envelop open, vol verwachting dat hem weer een oplossing voor de problemen zou worden gegeven. Opnieuw vond hij een enkel vel papier, maar deze keer stond erop: 'Maak drie enveloppen klaar.' Het was tijd voor een nieuwe leider.

De bekende opmerking dat 'timing' het allerbelangrijkst is, is overdreven, maar timing is wel erg belangrijk. We lezen in Prediker:

'Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd;

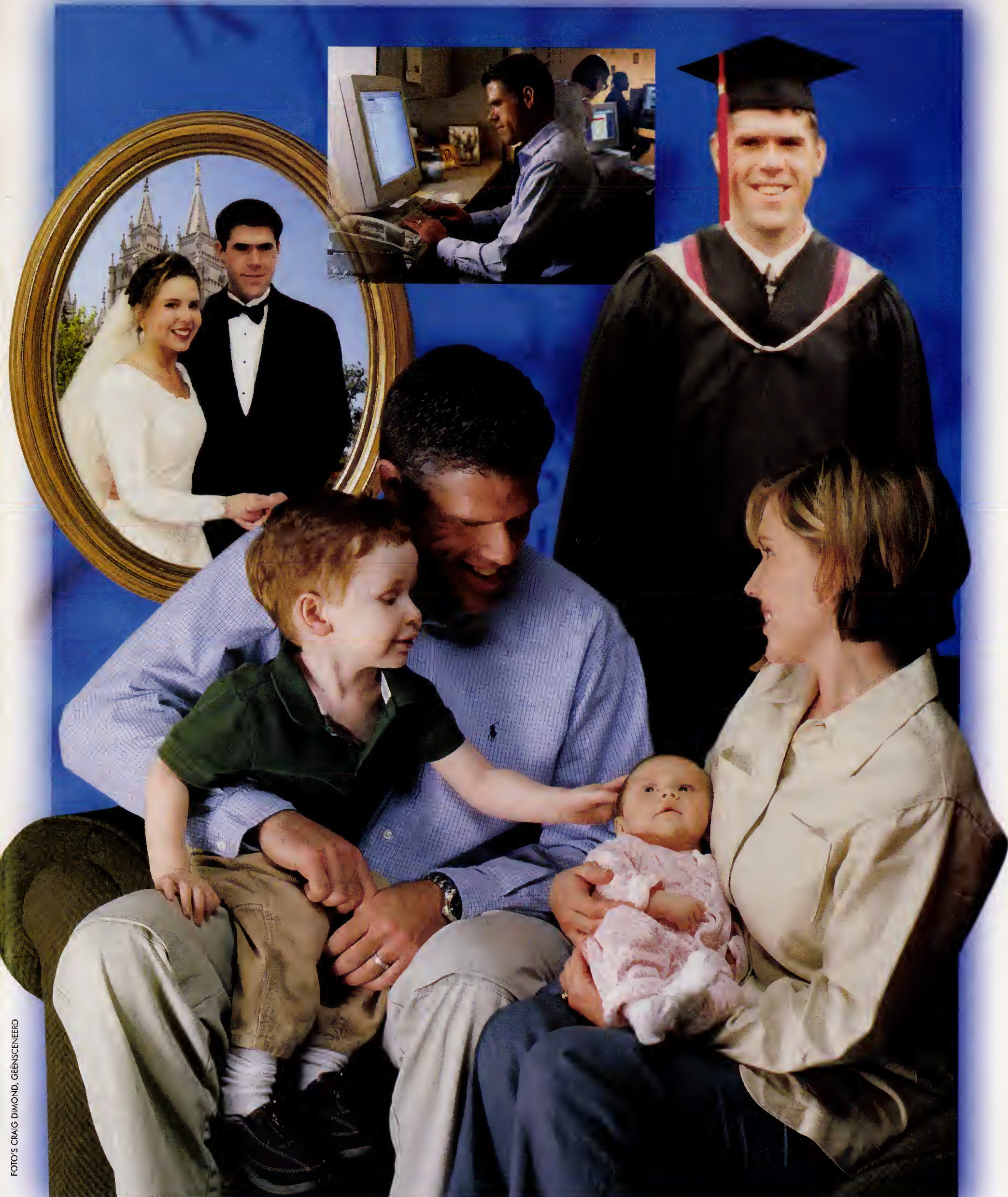
'Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om het geplante uit te rukken (...)

'Een tijd om te wenen en een tijd om te lachen, een tijd om te rouwklagen en een tijd om te dansen,

'(...) een tijd om te omhelzen en een tijd om zich van omhelzen te onthouden.

'(...) een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken' (Prediker 3:1–2, 4–5, 7).

Bij alle belangrijke beslissingen in ons leven gaat het er allereerst om dat wij het goede doen. Ten tweede, bijna even belangrijk, gaat het erom dat wij het goede op het

FOTO'S CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD

juiste moment doen. Mensen die het goede op het verkeerde moment doen, kunnen gefrustreerd raken en ondoeltreffend zijn. Zij kunnen zich zelfs afvragen of ze wel de juiste beslissing hebben genomen als niet hun keus verkeerd was, maar wel de timing ervan.

De timing van de Heer

Allereerst wil ik graag opmerken dat de Heer zijn eigen tijdsbepaling heeft. 'Mijn woorden zijn zeker, en zullen niet falen', zei de Heer in het begin van deze bedeling tegen de ouderlingen. 'Maar,' zei Hij verder, 'alle dingen moeten op hun tijd geschieden' (LV 64:31–32).

Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in de Heer Jezus Christus. Geloof houdt vertrouwen in — vertrouwen op Gods wil, op zijn handelwijze en zijn tijdsbepaling. We mogen niet proberen Hem onze tijdsbepaling op te leggen. Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

'Voor ons is het belangrijk dat wij God voldoende vertrouwen om ook zijn timing te vertrouwen. Als wij oprecht geloven dat Hij ons welzijn voor ogen heeft, kunnen we zijn plannen dan niet accepteren zoals Hij ze het beste acht? Datzelfde geldt voor de wederkomst en alle andere zaken waarbij we niet alleen op zijn algemene plannen en doelen vertrouwen, maar ook op zijn timing voor ons persoonlijk.'[1]

We kunnen inderdaad niet echt op de Heer vertrouwen als we niet volledig op zijn wil en timing vertrouwen.

Als we in de kerk van de Heer werkzaam zijn, moeten we bedenken dat *wanneer* niet zo belangrijk is als *wie*, *wat*, *waar* en *hoe*.

Voor een duidelijk voorbeeld van het belang van timing kunnen we naar de aardse bediening van de Heiland kijken en naar de instructies die Hij gaf aan de apostelen die Hem zouden opvolgen. Tijdens zijn leven gaf de Heer de twaalf apostelen de opdracht om het evangelie niet aan de heidenen te prediken maar aan 'de verloren schapen van het huis Israëls' (Matteüs 10:6; zie ook Matteüs 10:5; 15:22–26). En toen, op het juiste moment, werd deze instructie door een grote openbaring aan de apostel Petrus herroepen. Pas toen, op het moment dat de Heer het bepaalde, werd het evangelie aan de heidenen gepredikt (zie Handelingen 10–11).

Meerdere tempels is altijd de juiste richting geweest, maar totdat de profeet van de Heer dit grote project aankondigde, kon niemand zo'n plotselinge en grote toename bepleiten.

Zoals uit dit voorbeeld blijkt, maakt de Heer door middel van doorgaande openbaring zijn tijdsbepaling bekend. Wij hebben die geopenbaarde aanwijzingen nodig. Velen van ons, of onze nakomelingen, zullen bijvoorbeeld deelnemen aan de vervulling van de profetieën over de bouw van de stad Nieuw Jeruzalem (zie LV 84:2–4). Maar ook in dit geval bepaalt de Heer het moment, niet wij. Wij zullen geen toestemming krijgen en niet gezegend worden als wij voor dat grootse project de grond bouwrijp maken of de fundering storten voordat de Heer zegt dat het tijd is. Daarin, en in veel andere zaken, zal de Heer op zijn eigen tijd en wijze te werk gaan.

We bereiden ons voor op de manier die de Heer heeft voorgeschreven. Wij zorgen ervoor dat wij er klaar voor zijn als de tijd van de Heer aanbreekt. Hij zal ons vertellen wanneer de tijd rijp is om de volgende stap te zetten. Nu concentreren wij ons op onze eigen taken en op wat Hij nu van ons verwacht. Daarbij moeten we ook deze geruststelling van de Heer in gedachten houden: 'Ik zal mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen' (LV 88:73).

Mensen die doorgaande openbaring niet accepteren, komen soms in de problemen omdat ze bepaalde dingen te snel, te laat of te lang doen. Het meervoudig huwelijk is daar een voorbeeld van.

Het belang van de timing van de Heer komt ook duidelijk in zijn voedselvoorschriften tot uitdrukking. De Heer gaf het Israël vanouds één voedselvoorschrift. Veel later, vanwege de 'listen en lagen' in deze 'laatste dagen' (zie

LINKS: ACE FILMES, FOTO VAN DE RECIFE-TEMPEL (BRAZILIË); RECHTS: HARRY ANDERSON, GAAT DAN HENEN IN DE WERELD, VERKONDIGT HET EVANGELIE AAN ALLE VOLKEN

LV 89:4), gaf Hij ons het woord van wijsheid, dat aan de omstandigheden van onze tijd was aangepast, samen met de beloofde zegeningen die we in onze tijd nodig hebben.

De timing van de Heer is ook van toepassing op de belangrijke gebeurtenissen in ons leven. In een belangrijke tekst in de Leer en Verbonden staat dat we een bijzondere geestelijke ervaring zullen krijgen 'in zijn tijd (…), en op zijn wijze, en overeenkomstig zijn wil' (LV 88:68). Dit beginsel is van toepassing op openbaringen[2] en op alle belangrijke gebeurtenissen in ons leven: geboorte, huwelijk, overlijden en zelfs verhuizingen.

Het is niet voldoende dat we de juiste richting op gaan. De timing moet ook goed zijn. Als de timing niet goed is, moeten onze handelingen worden aangepast aan de tijdrekening van de Heer, zoals geopenbaard door zijn dienstknechten.

Enkele jaren geleden heeft president Gordon B. Hinckley de bouw van een groot aantal tempels aangekondigd, waardoor het aantal tempels in slechts enkele jaren verdubbelde, van ongeveer vijftig tot ruim honderd. Meerdere tempels is altijd de juiste richting geweest, maar totdat de profeet van de Heer dit grote project aankondigde, kon niemand zo'n plotselinge en grote toename voor de kerk en de leden bepleiten. Alleen de profeet van de Heer kon aankondigen dat de kerk het aantal tempels binnen enkele jaren moest verdubbelen.

In mijn toespraak tijdens de algemene oktoberconferentie van 2001 heb ik een ander voorbeeld gegeven — hoe belangrijk het is om rekening met de timing van de Heer te houden als we andere mensen over het evangelie willen vertellen.[3] Het evangelie verkondigen is zijn werk, niet ons werk, en moet gedaan worden met zijn timing, niet de onze. Er zijn landen waar het evangelie moet worden verkondigd voordat de Heer zal terugkomen. Dat weten we, maar dat kunnen we niet forceren. We moeten op de timing van de Heer wachten. Hij zal ons op

Voor een duidelijk voorbeeld van het belang van timing kunnen we naar de aardse bediening van de Heiland kijken en naar de instructies die Hij gaf aan de apostelen die Hem zouden opvolgen.

Een zendeling kan doelen stellen, hard werken en alles doen wat in zijn vermogen ligt, maar het resultaat is afhankelijk van de keuzevrijheid en de beslissing van anderen.

de hoogte brengen, en Hij zal de deuren openen of de muren afbreken als het juiste moment is aangebroken. We moeten om de hulp en aanwijzingen van de Heer bidden zodat wij een werktuig in zijn handen kunnen zijn om het evangelie te prediken aan landen en mensen die er nu klaar voor zijn — mensen die Hij nu door ons wil laten helpen. De Heer heeft al zijn kinderen lief, en Hij wil dat zij allen de volheid van zijn waarheid en een overvloed van zijn zegeningen ontvangen. Hij weet maar al te goed wanneer groepen of personen er klaar voor zijn, en Hij wil dat wij ons aan zijn tijdrekening aanpassen als wij hen over het evangelie willen vertellen.

De keuzevrijheid van anderen

Het bereiken van enkele belangrijke doelen in ons leven is afhankelijk van meer dan alleen de timing van de Heer. Sommige dingen zijn ook afhankelijk van de keuzevrijheid van anderen. Dat geldt vooral op het gebied van twee belangrijke zaken voor jongvolwassenen — als zendeling iemand dopen en het huwelijk.

In de zomer van 2001 was ik met mijn vrouw in Manaus (Brazilië). Ik sprak tot zo'n honderd zendelingen in die prachtige stad aan de Amazone. Toen ik daar stond te spreken, kreeg ik de ingeving om enkele notities die ik meestal gebruik aan de kant te leggen en iets over het belang van timing te zeggen — enkele teksten en beginselen die ik ook vandaag bespreek.

Ik herinnerde de zendelingen eraan dat enkele van onze belangrijkste plannen niet verwezenlijkt kunnen worden zonder de keuzevrijheid en de beslissing van anderen. Een zendeling kan niet vijf mensen per maand dopen zonder de keuzevrijheid en de beslissing van die vijf mensen. Een zendeling kan

LINKS: FOTO SCOTT WELTY; RECHTS: FOTO WELDEN C. ANDERSEN, GEËNSCENEERD

doelen stellen, hard werken en alles doen wat in zijn vermogen ligt, maar het resultaat is afhankelijk van de keuzevrijheid en de beslissing van anderen.

Daarom moeten de doelen van een zendeling ook gebaseerd zijn op zijn eigen keuzevrijheid en beslissingen, niet op die van anderen. Maar dit is niet het moment om dieper in te gaan op wat ik toen tegen die zendelingen heb gezegd. Maar ik wil graag enkele toepassingen van het beginsel timing geven, enkele voorbeelden uit het dagelijks leven.

Toepassing op ons leven

Omdat we niet overal invloed op hebben, kunnen we niet alles plannen en tot stand brengen wat we willen. Er vinden veel belangrijke gebeurtenissen plaats die we niet gepland hebben. En die zijn niet allemaal even welkom. Zelfs onze meest rechtschapen verlangens kunnen ons ontschieten of kunnen op andere manieren of momenten plaatsvinden dan we gepland hadden.

We weten bijvoorbeeld niet zeker of we op het gewenste moment zullen trouwen. Een huwelijk dat in onze ogen tijdig is, kan een zegen zijn of niet. Mijn vrouw Kristen is daar een voorbeeld van. Zij trouwde pas vele jaren na haar zending en studie.

De timing van een huwelijk is waarschijnlijk het beste voorbeeld van een bijzonder belangrijke gebeurtenis die bijna niet te plannen is. Dergelijke gebeurtenissen zijn afhankelijk van de keuzevrijheid van anderen of de wil en timing van de Heer.

De timing van een huwelijk is waarschijnlijk het beste voorbeeld van een bijzonder belangrijke gebeurtenis die bijna niet te plannen is. Net als andere belangrijke gebeurtenissen die afhankelijk zijn van de keuzevrijheid van anderen of de wil en timing van de Heer, kan het huwelijk niet met zekerheid worden gepland. We kunnen en moeten werken aan en bidden over onze rechtschapen verlangens, maar desondanks zullen veel mensen veel langer ongehuwd blijven dan ze gehoopt hadden.

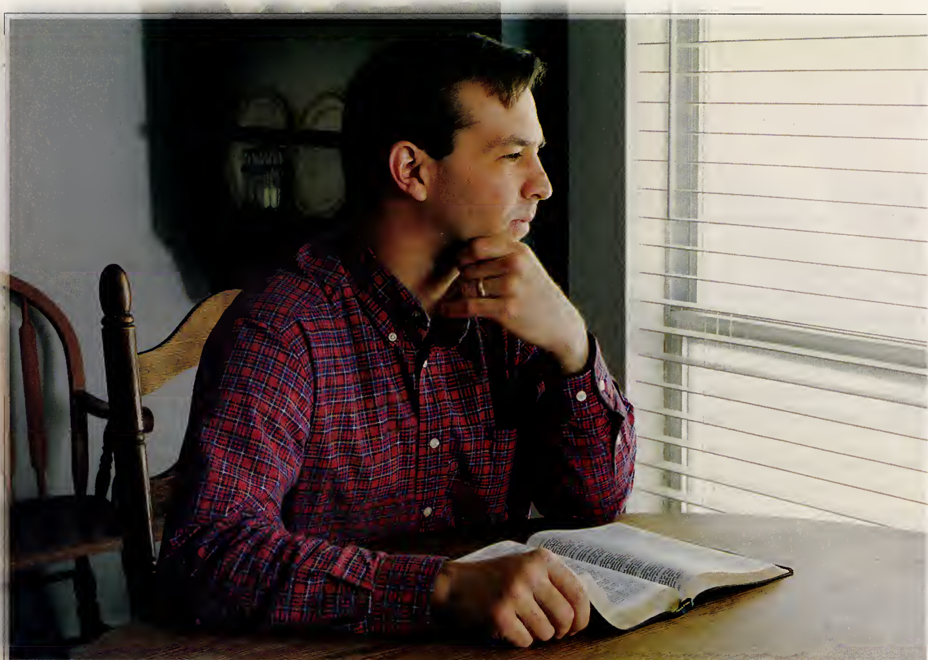
Maar wat moeten we ondertussen doen? Geloof in de Heer Jezus Christus bereidt ons voor op wat het leven ook mag brengen. Met dergelijk geloof kunnen we succesvol omgaan met de mogelijkheden die zich voordoen — om ons voordeel te doen met kansen die we krijgen en te volharden als bepaalde kansen aan ons voorbijgaan. Willen wij ons geloof toepassen, dan moeten we ons toewijden aan onze prioriteiten en normen in zaken waar we geen invloed op hebben, en daarin getrouw volharden, ongeacht wat er door de keuzevrijheid van anderen of de timing van de Heer gebeurt. Als we dat doen, zal ons leven gekenmerkt worden door bestendigheid, die ons tot leiding zal zijn en ons gemoedsrust zal schenken. Ongeacht de omstandigheden waar we geen invloed op hebben, kunnen onze toewijding en onze normen onveranderlijk zijn.

De toewijding en dienstverlening van alleenstaanden kan een anker voor hen zijn in de moeilijke jaren dat zij op het juiste moment en de juiste persoon wachten. Door hun toewijding en dienstverlening kunnen zij anderen inspireren en versterken. Wie zich dit voorneemt is een wijs mens: ik zal de Heer op de eerste plaats zetten, en ik zal zijn geboden onderhouden. Op de uitvoering van die toewijding hebben wij invloed. Wij kunnen ons toewijden, wat anderen ook doen. En daardoor zullen we verankerd worden, ongeacht de timing van de Heer wat betreft de belangrijkste gebeurtenissen in ons leven.

Ziet u het verschil tussen uw toewijding en uw pogingen om te plannen dat u getrouwd zult zijn als u afstudeert of dat u in uw eerste baan minimaal een bepaald salaris zult verdienen?

Als wij geloof in God hebben, ons toewijden aan het onderhouden van zijn geboden en Hem op de eerste plaats in ons leven zetten, hoeven we niet iedere gebeurtenis te plannen — zelfs niet alle belangrijke gebeurtenissen. En we hoeven ons niet verworpen of depressief te voelen als sommige dingen — soms zelfs belangrijke dingen — niet gebeuren op het moment dat wij dat hadden gepland, of gehoopt of om hadden gebeden.

Zet de Heer op de eerste plaats, onderhoud zijn geboden

Veranker uw leven in eeuwige beginselen, en leef die beginselen na, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van anderen. Dan kunt u op de timing van de Heer wachten en een eeuwig resultaat boeken.

en doe wat de dienstknechten van de Heer u vragen. Dan zult u de weg naar het eeuwige leven bewandelen. Dan maakt het niet uit of u geroepen wordt als bisschop of ZHV-presidente, of u gehuwd of ongehuwd bent, of u morgen al dan niet overlijdt. U weet niet wat er gaat gebeuren. Doe uw best in alles wat fundamenteel en persoonlijk is, en vertrouw op de Heer en zijn timing.

Er gebeuren soms vreemde dingen in het leven. Daar wil ik graag enkele voorbeelden van geven.

Als jongeman wilde ik graag op zending. In juni 1950 behaalde ik mijn diploma van het voortgezet onderwijs. Een week na de diploma-uitreiking, duizenden kilometers verderop, trok een Noord-Koreaans leger over de 38ste breedtecirkel en brak de oorlog uit. Ik was zeventien, maar als lid van de nationale garde van de staat Utah moest ik me al snel voor actieve dienst melden. Plotseling ging de voltijdzending waar ik en veel jongemannen van mijn leeftijd op gehoopt en ons op voorbereid hadden niet door.

Nog een voorbeeld: toen ik negen jaar als president van de Brigham Young University werkzaam was geweest, werd ik ontheven. Een paar maanden later benoemde de gouverneur van de staat Utah me voor tien jaar als lid van het hooggerechtshof in de staat. Ik was toen 48 jaar. Mijn vrouw June en ik probeerden de rest van ons leven te plannen. We wilden graag een voltijdzending volbrengen omdat we daar allebei nog niet toe in de gelegenheid waren geweest. We planden dat ik twintig jaar lid van het hooggerechtshof zou zijn. Dan zou ik aan het eind van twee termijnen van tien jaar, als ik bijna 69 zou zijn, met pensioen gaan. Dan zouden we als echtpaar onze aanvraag voor een voltijdzending kunnen indienen.

Twee jaar geleden ben ik 69 geworden, en werd ik krachtig aan dat belangrijke plan herinnerd. Als alles volgens plan was gegaan, zou ik met mijn vrouw June onze aanvraag voor een zending hebben ingestuurd.

LINKS: FOTO JED A. CLARK; RECHTS: FOTO CRAIG DIMOND; GEËNSCENEERD

Maar vier jaar nadat we onze plannen hadden gemaakt, werd ik als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen — iets waarvan we nooit gedroomd hadden. Toen ik besefte dat de Heer andere plannen en een andere timing voor ogen had, trad ik af als rechter aan het hooggerechtshof. Maar dat was nog niet het einde van de belangrijke verschillen. Toen ik 66 was, overleed mijn vrouw June aan kanker. Twee jaar later trouwde ik met Kristen McMain, de eeuwige metgezel die nu aan mijn zij staat.

Wat is mijn leven anders verlopen dan ik had verwacht! Mijn carrière is veranderd. En mijn persoonlijk leven is veranderd. Maar door mijn toewijding aan de Heer — Hem op de eerste plaats zetten en bereid zijn alles te doen wat Hij van me verwacht — heb ik deze veranderingen van eeuwige waarde doorstaan.

Door geloof en vertrouwen op de Heer krijgen wij de kracht om te aanvaarden en te volharden, wat er ook in ons leven gebeurt. Ik wist niet waarom het antwoord op mijn gebeden 'nee' was toen ik jarenlang om gezondheid voor mijn vrouw bad, maar de Heer heeft me laten weten dat het zijn wil was. En Hij heeft me de kracht gegeven om het te aanvaarden. Twee jaar na haar dood heb ik de lieve vrouw ontmoet die nu mijn eeuwige metgezel is. En ik weet dat dit ook de wil van de Heer was.

Ik kom even terug op het onderwerp waarmee ik begon. Verlaat u niet op het plannen van iedere gebeurtenis in uw leven — zelfs de zeer belangrijke gebeurtenissen. Sta klaar om de planning van de Heer en de keuzevrijheid van anderen te accepteren wat betreft zaken die u aangaan. Uiteraard moeten we plannen, maar we moeten onze toewijding plannen, waardoor we alles in het leven kunnen doorstaan. Veranker uw leven in eeuwige beginselen, en leef die beginselen na, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van anderen. Dan kunt u op de timing van de Heer wachten en een eeuwig resultaat boeken.

Het belangrijkste beginsel van timing is het eeuwig perspectief. Het sterfelijk leven is slechts een klein onderdeel van de eeuwigheid, maar onze eeuwige bestemming wordt bepaald door ons gedrag — het resultaat van onze daden en verlangens, bevestigd door met de juiste bevoegdheid gesloten verbonden en verrichte verordeningen. De profeet Amulek heeft gezegd: 'Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 34:32). Met die realiteit voor ogen kunnen we een eeuwig perspectief hebben — de timing van de eeuwigheid.

Ik bid dat wij ons allemaal volgens het woord van de Heer zullen gedragen, en normen zullen stellen en toezeggingen zullen doen die in overeenstemming zijn met de timing van onze Vader in de hemel. ■

Zet de Heer op de eerste plaats, onderhoud zijn geboden en doe wat de dienstknechten van de Heer u vragen. Dan zult u de weg naar het eeuwige leven bewandelen.

NOTEN

1. *Even As I Am* (1982), p. 93.
2. Zie Dallin H. Oaks, 'Onderrichten en leren door de Geest', *Liahona*, mei 1999, p. 21.
3. Zie 'Anderen over het evangelie vertellen', *Liahona*, januari 2002, p. 7–10.

Naar een toespraak, gehouden tijdens een devotional aan de Brigham Young University op 29 januari 2002.

BESPREKING

1. Laat de gezinsleden bespreken hoe anders hun leven zou zijn als bepaalde gebeurtenissen — zoals lid van de kerk worden, naar een nieuwe stad verhuizen, of trouwen — jaren eerder of later hadden plaatsgevonden. Lees om de beurt een stuk uit 'De timing van de Heer' en bespreek hoe u gezegend bent omdat u zich aan de tijdrekening van de Heer hebt aangepast.

2. Laat een gezinslid een opdracht uitvoeren, zoals een voorwerp oppakken of iets op een vel papier zetten. Belet hem of haar dan om die taak uit te voeren. Bespreek de rol van keuzevrijheid en het gedrag van anderen bij het bereiken van onze doelen. Lees 'De keuzevrijheid van anderen' en 'Toepassing op ons leven'. Vertel over ervaringen dat 'een eeuwig perspectief' een hulpmiddel voor u of iemand anders is geweest om een rechtschapen beslissing te nemen.

De rode, gebreide sjaal

Ik ben opgegroeid met de gedachte dat God niet bestond, maar door een aardbeving en twee zendelingen heb ik Hem gevonden.

HRIPSIME ZATIKYAN WRIGHT

Ik ben in Armenië geboren toen dat land nog deel uitmaakte van de Sovjet-Unie. Mijn ouders hadden mij en de andere kinderen geleerd dat we eerlijk, goed en zedelijk rein moesten zijn, en ze deden alles om ervoor te zorgen dat we een goede opleiding kregen. Maar een van de eerste dingen die ik op de peuterspeelzaal leerde, was de opvatting dat godsdienst opium voor het volk is. En totdat ik twaalf jaar was, wist ik niet eens dat er een God was.

Geprezen zij uw naam, God

Toen ik twaalf was, werd negentig procent van onze stad door een verschrikkelijke aardbeving verwoest, waarbij ruim vijftigduizend mensen omkwamen. Ik zat op school toen het geluid steeds luider werd en alles om ons heen begon te schudden. Ik werd meegesleurd door de menigte die het gebouw probeerde te ontvluchten. In alle verwarring besefte ik plotseling dat ik mijn familie misschien nooit meer zou zien. Op dat moment zag ik de rode, gebreide sjaal die mijn moeder had gemaakt in een lange gang rechts van het trappenhuis hangen. Ik volgde mijn gevoel, maakte me uit de menigte los en liep naar de sjaal toe. Op dat moment begon de grond voor de derde en laatste keer te schudden en zag ik het trappenhuis met al mijn vrienden en vriendinnen instorten. Toen ik van de ergste schrik bekomen was, zag ik dat de hele school was ingestort, behalve het kleine gedeelte waar ik me met mijn rode sjaal bevond.

Onze hele gezin had de ramp overleefd. Toen mijn vader zag dat mijn moeder, mijn zusje van acht maanden, mijn broertje van zeven en ik in het midden van de straat zaten, nadat hij zeven uur naar ons gezocht had, kon hij alleen maar de volgende woorden uitbrengen: 'Geprezen zij uw naam, God.' Ik was mijn huis kwijt, maar ik hoorde voor het eerst in mijn leven de naam van God.

Huiselijk gevoel

Er ging elf jaar voorbij. Ik was pas afgestuurd aan de medische universiteit in Jerevan, de hoofdstad van Armenië, waar ik een klinische opleiding in oogheelkunde volgde. Terwijl ik wat vrijwilligerswerk deed, ontmoette ik twee mormoonse zendelingen waar ik vriendschap mee sloot. Ze werden net als iedereen bij ons thuis hartelijk ontvangen, maar zodra ze over God begonnen, werd de sfeer erg gespannen. Mijn ouders zeiden tegen me dat zendelingen die 'hun godsdienst' verkondigen niet welkom waren. Zelf had ik niet veel interesse in godsdienst, maar ik had ze niet tegengehouden omdat er iets bijzonders in de ogen van die zendelingen te zien was — iets wat heel onschuldig, zuiver en prachtig was. Ik wilde heel graag de bron van het licht in hun ogen vinden.

ILLUSTRATIE DON SEEGMILLER

Nadat mijn ouders hun afkeuring hadden uitgesproken, vermeed ik de zendelingen, maar uiteindelijk besloot ik ze bij hun kerkgebouw te ontmoeten om te zeggen dat ik het te druk had om de zendelingenlessen te volgen. Toen ik een uur te vroeg bij het kerkgebouw aankwam, liep ik een ruimte binnen die vol met stoelen stond en waar zo'n vijftien mensen zaten. Toen ik zachtjes ging zitten om niemand te storen, was ik verbaasd over de ongebruikelijke, maar ongelooflijk vertrouwde gevoelens. Ik voelde me hetzelfde als toen ik vijf jaar was en naar huis kon rennen, in de armen van mijn moeder, en haar alles kon vertellen. Ik wist zeker dat ze van me hield, dat ze altijd voor me klaarstond en dat alles in orde was. Na jarenlang in geestelijk opzicht te hebben rondgedoold, wist ik dat ik thuis was.

Die avond knielde ik voor het eerst in mijn leven neer om God te aanbidden. Als er een hemelse Vader was, wilde ik dat Hij me antwoord gaf, dat Hij me vertelde dat de lessen van de zendelingen waar waren, en me duidelijk maakte waarom ik me zo anders

Ik maakte me uit de menigte op de trap los om de rode, gebreide sjaal te pakken die mijn moeder had gemaakt. Op dat moment begon de grond weer te schudden en zag ik het trappenhuis met al mijn vrienden en vriendinnen instorten.

Boven: Op de dag van haar doop ging Hripsime (rechts) alleen naar de kerk. Er waren veel bezoekers, zoals zuster Anderson (links). Op het laatste moment kwamen haar moeder en broer binnen. Onder: Zuster Zatikyan tijdens haar zending op Temple Square in Salt Lake City.

voelde. Wat er toen gebeurde, is moeilijk te beschrijven. Ik had de tegenwoordigheid van mijn hemelse Vader nog nooit zo concreet gevoeld. Ik wist dat Hij me liefhad. Hij kende me. Hij was er altijd al geweest. Ik viel die avond in slaap met het zekere gevoel in mijn hart dat ik mijn weg naar huis had gevonden.

Ik begon aandachtig het evangelie te bestuderen. Na vier maanden intensieve studie, besloot ik me te laten dopen.

Mijn leven werd ondersteboven gekeerd. Ik raakte mijn baan kwijt en moest mijn klinische opleidingsperiode afbreken. Toen mijn interesse en normen veranderden, begonnen oude vriendschappen te verdwijnen. Maar het moeilijkste vond ik dat mijn ouders tegen mijn doop waren.

Ik hield heel veel van mijn ouders. Zij hadden hun uiterste best gedaan om mij de beste opvoeding en opleiding te geven. Ze waren trots op mijn prestaties. Toen ze hoorden wat ik had besloten, waren ze geschokt. Het was de eerste keer dat ik iets wilde doen waar ze het niet mee eens waren, en dat was voor ons allemaal heel moeilijk. Maar ik wist dat God van me verwachtte dat ik me zou laten dopen. Dus zelfs als mijn familie mij zou verstoten, zou ik mijn hemelse Vader niet kunnen verloochenen.

Mijn familie wilde niet op de doopdienst komen, dus op de dag van mijn doop ging ik alleen naar de kerk. Er waren veel mensen op de doopdienst aanwezig, maar ik had het gevoel dat alleen de twee zendelingen 'familieleden' waren. Toen ik naar de doopvont liep, zag ik mijn moeder en mijn broer. Het was de gelukkigste dag van mijn leven. Hun

aanwezigheid was als een zonnestraal die me hoop op een heldere toekomst gaf.

Anderen in het licht van het evangelie laten delen

Het daaropvolgende jaar werd ik enorm gezegend. Naast mijn taken in de gemeente en veel vrijwilligerswerk, vond ik werk in een privékliniek en kon ik mijn opleiding afronden. Na mijn doop kwam mijn moeder verscheidene keren naar de kerk, en vijf maanden later liet ze zich dopen. Maar het allerbelangrijkste was dat de liefde van mijn hemelse Vader deel van mijn leven was geworden, en dat ik zeker wist dat ik eindelijk op weg naar huis was.

Ik wilde graag anderen over het licht van het evangelie vertellen, dus precies een jaar na mijn doop stuurde ik mijn aanvraag voor een voltijdzending in. In de hoop dat mijn vaders hart verzacht was, vertelde ik hem over mijn beslissing. Hij werd verschrikkelijk boos. Ik zat de hele avond stil in mijn kamer, en de volgende dag was ik te bang om na mijn werk naar huis te gaan. Ik was nog aan het werk toen mijn vader langskwam. Na een lange stilte vroeg hij: 'Wil je echt alles achterlaten — je familie, je vriendinnen, je opleiding en je werk — om naar een vreemd land te gaan?' Ik zei: 'Ja.' Daarna spraken we niet meer met elkaar totdat ik vertrok. Dat was slechts tien dagen nadat ik mijn oproep naar het zendingsgebied Temple Square in Salt Lake City had ontvangen.

Een extra exemplaar van het Boek van Mormon

Toen ik op zending ging, waren mijn moeder en mijn zus lid van de kerk. Zes maanden later schreef mijn moeder me een brief met de woorden: 'Ik vond thuis een extra exemplaar van het Boek van Mormon. Je vader zei dat ik mijn boek waarschijnlijk op de verkeerde plaats had gelegd. Ik ben zo zenuwachtig. Er is iets gaande.' Later hoorden we dat toen ik vier maanden op zending was, mijn vader de zendelingen op straat had aangesproken en informatie over een zending had gevraagd, waar ze aten en sliepen, hoe ze in hun onderhoud voorzagen en wat ze allemaal deden. Hij wilde weten waarom deze kerk het belangrijkste in mijn leven was.

Acht maanden na mijn vertrek kreeg ik voor het eerst een brief van mijn vader. Hij schreef: 'Op 2 december 2000 heb ik me laten dopen. Langzaam maar zeker kwam ik meer te weten over het evangelie. Ik ben zo trots op je. Ik ben zo trots op mijn dochter die de moed niet opgaf en ons het juiste pad heeft gewezen.' Na mijn zending hadden alle gezinsleden zich laten dopen en waren veel familieleden en vrienden ook lid van de kerk geworden.

Na de zending van Hripsime waren alle leden van het gezin en veel familieleden, vrienden en vriendinnen lid van de kerk geworden (bovenaan); waaronder haar vader (hierboven). Hij schreef haar: 'Ik ben zo trots op mijn dochter die de moed niet opgaf en ons het juiste pad heeft gewezen.'

Met licht vervuld

Omdat ik de waarheid heb leren kennen, voel ik me verplicht om een zinvol leven te leiden. Ik weet dat God leeft en Hij kent ons allemaal. Het maakt niet uit wat voor opleiding of achtergrond we hebben. Als wij dicht bij Hem zijn, kunnen we zijn liefde voelen. Dat weet ik niet alleen omdat mijn ouders me dat geleerd hebben, of omdat iedereen om me heen dat gelooft, maar omdat ik het met heel mijn hart voel. Het licht dat ik in de ogen van die zendelingen zag, is hetzelfde licht dat ik zag toen ik voor de eerste keer naar de kerk ging en wist dat ik was thuisgekomen. Het is het licht dat ik in de ogen van mijn familieleden heb gezien, die een voor een lid van de kerk zijn geworden. Het is het licht dat in de Schriften wordt beschreven: 'Indien uw oog alleen op mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld' (LV 88:67). ■

Hripsime Zatikyan Wright is lid van de wijk Salt Lake University 3, in de ring Salt Lake University 1.

Vraag & antwoord

Hoe kan ik me het best op het Melchizedeks priesterschap voorbereiden?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

LIAHONA

Het Aäronisch priesterschap is het lage priesterschap en omvat 'de sleutel (...) van de bediening van engelen en het voorbereidende evangelie; welk evangelie het evangelie is van bekering, doop en vergeving van zonden' (LV 84:26–27). Het hoge priesterschap is genoemd naar Melchizedek, een hogepriester uit het Oude Testament, en omvat 'de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods' (LV 84:19). Het Melchizedeks priesterschap omvat het recht om in de hogere verordeningen te officiëren en om geestelijke zegeningen te verlenen. Daarom zullen de ervaringen die je als diaken, leraar en priester hebt gehad zich uitbreiden.

Diakenen hebben onder andere de bevoegdheid om het avondmaal rond te dienen en vastengaven op te halen; leraren kunnen het avondmaal klaarzetten en op huisonderwijs gaan; en priesters mogen dopen, het avondmaal zegenen en andere priesters, leraren en diakenen ordenen. Hoewel deze taken in het Äaronisch priesterschap allemaal geestelijke activiteiten zijn, zijn de verordeningen en taken in het Melchizedeks priesterschap nog geestelijker van aard. Als je je op het hoge priesterschap voorbereidt, moet je jezelf geestelijk op grotere taken voorbereiden, zoals het verlenen van de gave van Heilige Geest en het geven van priesterschapszegens.

Een belangrijk onderdeel van je voorbereiding is het vervullen van je taken als Aäronisch-priesterschapsdrager en het grootmaken van de roepingen die je krijgt. Je voorbereiding omvat alles waardoor je dichter bij onze Heiland kunt komen, want het is zijn priesterschap waar je je op voorbereidt en het is zijn gezag dat je gebruikt om anderen tot zegen te zijn. Deze activiteiten omvatten: bidden, vasten, schriftstudie, de geboden onderhouden, de schadelijke invloeden van de wereld vermijden, en anderen dienen.

Als we onze taken in het Aäronisch priesterschap leren vervullen, bereiden wij ons voor op het Melchizedeks priesterschap.

Aäronisch-priesterschapsdragers die zich op het hoge priesterschap voorbereiden, moeten in alle opzichten de gedragsnormen naleven.

Leer verantwoordelijkheid. Bij het Melchizedeks priesterschap hoort veel verantwoordelijkheid.

Als we het priesterschap gebruiken, handelen we in de naam van Jezus Christus. Om dichter bij Hem te komen, moeten we bidden, vasten, de Schriften bestuderen, de geboden onderhouden en anderen dienen.

FOTO STEVE BUNDERSON; GEËNSCENEERD

LEZERS

Omdat je het Aäronisch priesterschap hebt ontvangen, ben je al met je voorbereiding op het Melchizedeks priesterschap begonnen. Je moet nu de taken vervullen die je in het Aäronisch priesterschap hebt gekregen, omdat je later meer taken zult krijgen.

Oyunsuren Bandi (20), Gemeente Old Darkhan, District Ulaanbaatar-Noord (Mongolië)

Dienen hoort zowel bij het Aäronisch als het Melchizedeks priesterschap. Het priesterschap is dienen. Door het Aäronisch priesterschap kunnen zij die rechtschapen leven als drager van het Melchizedeks priesterschap nog meer dienen. Bestudeer Leer en Verbonden 84. Wees gehoorzaam aan de geboden, dan zul je door je getrouwheid anderen vreugde brengen.

Ouderling Jeffrey Jardine (21), Zendingsgebied Salta (Argentinië)

De verantwoordelijkheid en ervaringen die we door het Aäronisch priesterschap ontvangen zijn opmerkelijk. En dat geldt ook voor de Geest die we voelen. Maar door het Melchizedeks priesterschap worden we volwassener en verantwoordelijker. Daardoor ervaren we meer liefde, vreugde en goedheid. Als we ons op het Melchizedeks priesterschap willen voorbereiden, moeten we studeren en bidden.

John Louie Ambrosio (18), Gemeente Catania 1, District Catania (Italië)

Door het seminarie en andere lessen in de kerk bij te wonen, ben ik de aard van het hoge priesterschap gaan begrijpen. Ik heb vooral Leer en Verbonden 13, 20, 84, en 107 bestudeerd. In deze teksten staat veel kennis over de twee priesterschappen. Hoe meer ik het priesterschap probeer te eren, hoe meer het in mijn leven betekent.

Humberto Martins de Araújo Júnior (22), Wijk Caetés 1, Ring Olinda-Paulista (Brazilië)

Als we studeren, bidden en de geboden onderhouden, zullen we zijn voorbereid op het Melchizedeks priesterschap. De Heer heeft gezegd: 'Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven' (2 Nephi 28:30). Dat houdt in dat we ijverig werkzaam moeten zijn, maar geduldig moeten zijn om in het evangelie te kunnen groeien.

Grigoryan Babken (18), Gemeente Komitas, District Jerevan (Armenië)

Als je je priesterschap voor anderen gebruikt en je roeping als priester probeert groot te maken, bereid je je voor op de zegeningen van het Melchizedeks priesterschap en op een zending.

Ouderling Benny C. Smith (20), Zendingsgebied Santiago-Oost (Chili)

Als ik aan het priesterschap denk, voel ik hoeveel onze hemelse Vader en Jezus Christus van ons houden. Het is een groot voorrecht om de verordeningen te verrichten die nodig zijn voor ons eeuwig heil, daarom is het belangrijk dat wij de gedragsnormen naleven. Ik ben gek op de volgende woorden van de Heiland: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

Nick Chemezov (18), Gemeente Kharkivs'ka, District Kiev (Oekraïne)

'Wij wenden ons tot jullie, jonge broeders van de Aäronische priesterschap. Wij hebben jullie nodig. Net als de tweeduizend jeugdige krijgers van Helaman, zijn jullie de geestzonen van God en kunnen jullie de kracht krijgen om zijn koninkrijk op te bouwen en te verdedigen. Jullie moeten goed leven en heilige verbonden sluiten, net als zij. Jullie moeten in alles gehoorzaam en getrouw zijn, net als zij.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De beste generatie zendelingen', *Liahona*, november 2002, p. 47.)

Het Aäronisch priesterschap is een voorbereidend priesterschap. Daaruit blijkt dat sommige ervaringen anders zijn als wij het Melchizedeks priesterschap ontvangen. Verordeningen zoals het celestiaal huwelijk worden door dragers van het hoge priesterschap verricht. Als we onze taken in het Aäronisch priesterschap verrichten, kunnen we ons beter op het Melchizedeks priesterschap voorbereiden.

Ebers Raúl Alvarez Comesaña (23), Wijk Montevideo 10, Ring Montevideo-West (Uruguay)

Er is niets heiliger in het leven van een jongeman dan het Melchizedeks priesterschap ontvangen. De verantwoordelijkheid is groter, maar ook de zegeningen als we onze roeping grootmaken. De beste manier om ons voor te bereiden, is iedere dag goed te leven.

Moisés Nefi Morales Gonzáles (17), Wijk Naval, Ring Ventanilla (Peru)

WAT VIND JE?

Jonge lezers: Stuur ons je antwoord op de onderstaande vraag, met je naam, leeftijd, adres, wijk en ring (of gemeente en district). Doe er ook een foto van jezelf bij. Zorg ervoor dat je antwoord niet later dan 1 november 2003 wordt ontvangen door Questions and Answers 11/03, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; *of e-mail naar:* **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

VRAAG

'Ik krijg steeds weer met dezelfde verleidingen te maken, hoewel ik jaren geleden heb besloten er niet aan toe te geven, en dat ook niet heb gedaan. Waarom erkent de Heer mijn toewijding niet en neemt Hij de verleiding niet weg?' ■

Pagina 25 van de Liahona volgt op Kerknieuws en De Kindervriend.

Kerknieuws

FOTO JOHN LUKE

President Hinckley (midden) wordt rondgeleid in de herstelde houtzagerij in Kirtland (Ohio). Er zijn recent zes gebouwen gerestaureerd en ingewijd in Kirtland, waar de kerk in de 19de eeuw haar hoofdzetel had.

Historische gebouwen in Kirtland ingewijd

Alan en Teresa Chapman

In een op 18 mei in Kirtland (Ohio) gehouden ontroerende bijeenkomst ter gelegenheid van de inwijding van historische kerklocaties bracht president Gordon B. Hinckley hulde aan de heiligen uit de beginperiode van de kerk en stond stil bij de enorme groei van de kerk. Het restauratieproject was het grootste dat de kerk ooit buiten Nauvoo heeft ondernomen.

'Mag uw volk zich uit alle windstreken naar deze locatie vergaderen', zei president Hinckley in het inwijdingsgebed. Hij bad dat de leden van de kerk 'hier naar toe zullen komen, in eerbied en herinnering zullen rondwandelen (...) en zullen groeien in geloof en getuigenis aangaande uw werk en uw koninkrijk', en dat Kirtland een plek zal worden 'waar de vreemdeling door de Geest geraakt wordt en enigszins kennis krijgt van (...) uw zaak en koninkrijk.'

Tijdens de inwijding sprak president Hinckley over de avondmaalsdienst in de wijk Kirtland die hij eerder die dag had bijgewoond, toen hij zijn gedachten over de aarde liet gaan naar andere avondmaalsdiensten in 160 landen.

'Ik dacht aan het wonder, aan datgene wat er tot stand is gebracht sinds dit werk zich over de aarde heeft verbreid', zei president Hinckley.

'Ik denk dat de mensen die toen in Kirtland waren niet hebben bevroed – hoewel de profeet [Joseph Smith] er wel over heeft gesproken – hoezeer dit grote werk zich zou uitbreiden', sprak president Hinckley, die zichtbaar ontroerd was. We maken deel uit van een weergaloos wonder. Dat wil ik nadrukkelijk stellen.'

In april 2000 kwamen de leiders van de kerk met plannen om bepaalde gebouwen in Kirtland te herbouwen en restaureren. Kirtland is de 19e-eeuwse nederzetting waar de eerste tempel van de kerk is gebouwd, waar de priesterschapsquorums zijn ingesteld, en van waar uit omvangrijk zendingswerk is verricht. De hoofdzetel van de kerk bevond zich van 1831 tot 1838 in Kirtland, maar toen daar de vervolging de kop opstak waren de toenmalige heiligen genoodzaakt verder te trekken naar Missouri.

Tegen de tijd dat de Kirtlandtempel voltooid was, hadden zich daar bijna tweeduizend heiligen der laatste dagen gevestigd. De tempel is nu eigendom en in gebruik van de Gemeenschap van Christus, voorheen de Gereorganiseerde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De eerste fase van het restauratieproject is in 2002 voltooid met de opening van het nieuwe bezoekerscentrum Historisch Kirtland, het gerestaureerde huis met winkel van Newel K. Whitney, en de herbouwde herberg van John Johnson.

De projecten die voor de inwijdingsplechtigheid in mei waren voltooid, waren onder andere een 170 jaar oude houtzagerij, die

toentertijd gebouwd is om timmerhout voor de tempel te leveren, de enige, naar zeggen, gerestaureerde branderij (die potas verwerkte, wat toen gebruikt werd in de bouw) in Noord-Amerika, en Kirtlands eerste uit planken vervaardigde schoolgebouw.

Andere algemene autoriteiten die met president Hinckley deelnamen aan de inwijdingsdiensten waren ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen, ouderling D. Todd Christofferson van het Presidium der Zeventig, en ouderling Dale E. Miller van het Tweede Quorum der Zeventig. Ook waren er leiders uit andere kerken, uit de gemeenschap en van de overheid.

Voorafgaand aan de inwijding accepteerde president Hinckley van de vice-gouverneur van Ohio, Jennette Bradley, een informatiebord. Op het informatiebord staat het belang van Kirtland voor de staat Ohio vermeld, en is een van de ruim 340 informatieborden die over heel de staat worden geplaatst in het teken van het 200-jarig bestaan van Ohio.

Tijdens zijn bezoek aan Kirtland hield president Hinckley ook een haardvuuravond met de leden in en om Kirtland. Daartoe hadden zich op 17 mei 1500 heiligen der laatste dagen verzameld in het gebouw van de ring Kirtland, waar zij president Hinckley de restauratie en reconstructie van het historische Kirtland hoorden verhalen.

'Kirtland is een ongewone plek, een bijzondere plek, een interessante plek, en een heel belangrijke plek in de geschiedenis van dit werk', zei president Kimball.

Hij noemde Palmyra en Harmony de bakermat van de herstelling en Kirtland de plek waar veel van de beginselen waarmee de kerk ook nu wordt geleid, tot stand kwamen. In Kirtland zijn de eerste hogepriesters geordend, is het woord van wijsheid ontvangen, en zijn de eerste ring en hoge raad georganiseerd. In Kirtland zijn ook, evenzeer van belang, het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen, het oorspronkelijke Eerste Quorum der Zeventig, en het ambt van Patriarch ingesteld. Joseph Smith kreeg in Kirtland de Egyptische geschriften in handen, waaruit het boek Abraham is voortgekomen, en de acceptatie door de leden van de kerk van de openbaringen, die in de Leer en Verbonden werden opgenomen, vond daar plaats.

Ouderling Neal A. Maxwell gaf zijn getuigenis en sprak over 'de vloedgolf van Kirtland', verwijzend naar de openbaringen en manifestaties die in Kirtland plaatsvonden toen de kerk daar was. 'Deze belangrijke openbaringen verbinden ons met het dagelijks leven', zo sprak ouderling Maxwell. ■

In 1978 ontvangen openbaring over priesterschap herdacht op haardvuuravond

Lisa Ann Jackson, kerkelijke tijdschriften

Leden van de kerk hebben in de Tabernakel met muziek, getuigenissen en dankuitingen herdacht dat het 25 jaar geleden is dat de openbaring die bekendstaat als Officiële verklaring 2 in de Leer en Verbonden werd ontvangen, waarin verklaard wordt dat 'alle waardige mannelijke leden van de kerk tot het priesterschap [kunnen] worden geordend, ongeacht hun ras of huidskleur.' De verklaring is op 8 juni 1978 afgelegd op aanwijzing van president Spencer W. Kimball.

'Vanavond gedenken we een van de belangrijkste openbaringen in deze bedeling, (…) de openbaring die het mogelijk maakt dat het volledige evangelie verkondigd kan worden aan alle volk en stam en taal en natie', sprak ouderling Merrill J. Bateman van het Presidium der Zeventig, die de haardvuuravond presideerde en een toespraak hield.

Op het programma stond ook *The Saints Unified Voices*, een koor van kerkleden met Las Vegas (Nevada) als thuisbasis, onder leiding van zuster Gladys Knight. Zuster Knight is een wereldberoemd rhythm-and-blueszangeres, die ongeveer zes jaar geleden tot de kerk toetrad dankzij het voorbeeld van haar zoon die tien jaar eerder lid was geworden.

Ouderling Bateman was de slotspreker op de haardvuuravond. Hij besprak zijn persoonlijke ervaringen met de openbaring. Door zijn baan was ouderling Bateman in de gelegenheid om verschillende keren naar West-Afrika te reizen. In de jaren 1970 kwam hij in contact met groepen mensen die over de kerk of het Boek van Mormon hadden gehoord en die bijeenkwamen om de leringen te bespreken en na te leven. Halverwege de jaren zeventig was ouderling Bateman, toen nog geen lid van het Quorum der Zeventig, door verschillende mensen in deze onofficiële gemeenten gevraagd of hij ze de zendelingen met het ware evangelie van Jezus Christus wilde sturen.

Ouderling Bateman was eind 1977 weer op zakenreis in Afrika. Op verzoek van ouderling James E. Faust, toentertijd lid van het Presidium der Zeventig en president van de Internationale Zending, ging hij op zoek naar leden die elders tot de kerk waren toegetreden en waren teruggekeerd naar hun vaderland in Afrika. 'Ik was tien dagen in Ghana en Nigeria, overdag deed ik zaken, en 's avonds en in het weekend bezocht ik de Afrikaanse leden van de kerk', zei hij.

Hij keerde in mei 1978 weer terug naar Afrika en rapporteerde vervolgens de benarde toestand van deze leden aan ouderling Faust. 'Velen van hen waren op zichzelf aangewezen, er waren geen units waar ze naar toe konden, en sommigen hadden drie of vier jaar geen avondmaal gekregen, maar ze waren trouw en hadden een sterk getuigenis.'

Ouderling Bateman vervolgt: 'Kunt u zich mijn gevoelens voorstellen toen ik tien dagen later mijn autoradio aanzette en een stem "ingelast bulletin" hoorde zeggen. Vandaag heeft het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bekendgemaakt dat vanaf heden alle mannelijke leden die dat waardig zijn het priesterschap mogen dragen en dat alle leden die dat waardig zijn de zegeningen van de tempel mogen genieten.' De tranen rolden bij mij over de wangen toen ik dacht aan mijn Afrikaanse vrienden en de zegeningen die hun te deel zouden vallen.'

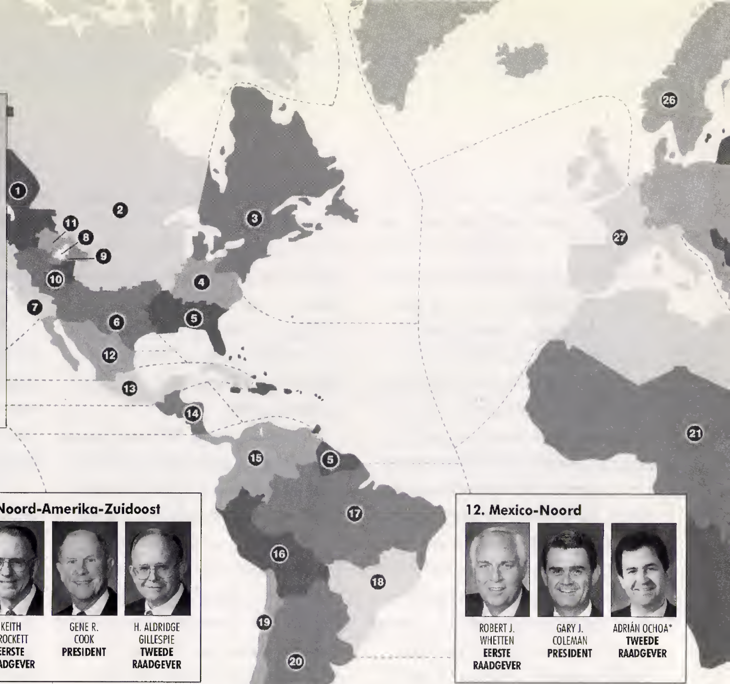
25 jaar later blijft de kerk op onvoorstelbare wijze groeien nu zij zich verspreidt onder alle volk, stam, taal en natie. Bijna 70 procent van het huidige ledental is na die openbaring in 1978 lid van de kerk geworden. Er zijn overal ter wereld tempels, ook in Afrika, waar er een tempel in gebruik is en er twee in aanbouw zijn.

'Waarom werkt de Heer in fases bij de verkondiging van het evangelie op aarde? Waarom stuurde Hij aanvankelijk de Twaalf alleen naar het huis van Israël en niet naar andere volken gedurende zijn bediening? Waarom was er een openbaring aan Petrus na de hemelvaart van de Heer voor nodig om het werk uit te breiden tot de andere volken? Waarom heeft de Heer zijn werk in deze bedeling gefaseerd? Het is duidelijk dat de Heer zijn goddelijke tijdschema heeft', besloot ouderling Bateman. 'We zijn allemaal Gods kinderen en het grote plan van verlossing is opgesteld om eenieder die heeft geleefd, nu leeft, of nog zal leven in de gelegenheid te stellen het te accepteren.' ■

FOTO JASON OLSON, *CHURCH NEWS*

Zuster Gladys Knight leidt een koor tijdens een haardvuuravond waarop werd herdacht dat het 25 jaar geleden is dat de openbaring over het priesterschap is gegeven.

Nieuwe gebiedspresidiums

Het Eerste Presidium heeft veranderingen in de gebiedspresidiums bekendgemaakt. De veranderingen zijn per 15 augustus 2003 ingegaan. Alle presidiumleden hebben zitting in het Eerste of Tweede Quorum der Zeventig, tenzij anders aangegeven.

** Een van de gebiedszeventigen*

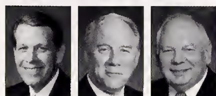
*** Lid van het Quorum der Twaalf Apostelen*

1. Noord-Amerika-Noordwest

STEPHEN A. WEST **EERSTE RAADGEVER** — QUENTIN L. COOK **PRESIDENT** — KEITH K. HILBIG **TWEEDE RAADGEVER**

2. Noord-Amerika-Midden

DONALD L. HALLSTROM **EERSTE RAADGEVER** — DONALD L. STAHELI **PRESIDENT** — WILLIAM W. PARMLEY **TWEEDE RAADGEVER**

3. Noord-Amerika-Noordoost

H. BRYAN RICHARDS **EERSTE RAADGEVER** — GLENN L. PACE **PRESIDENT** — DAVID R. STONE **TWEEDE RAADGEVER**

4. Noord-Amerika-Oost

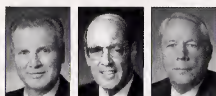
GORDON T. WATTS **EERSTE RAADGEVER** — DALE E. MILLER **PRESIDENT** — RONALD T. HALVERSON **TWEEDE RAADGEVER**

5. Noord-Amerika-Zuidoost

KEITH CROCKETT **EERSTE RAADGEVER** — GENE R. COOK **PRESIDENT** — H. ALDRIDGE GILLESPIE **TWEEDE RAADGEVER**

6. Noord-Amerika-Zuidwest

H. BRUCE STUCKI **EERSTE RAADGEVER** — F. BURTON HOWARD **PRESIDENT** — STEPHEN B. OVESON **TWEEDE RAADGEVER**

7. Noord-Amerika-West

VAL R. CHRISTENSEN **EERSTE RAADGEVER** — LYNN G. ROBBINS **PRESIDENT** — NED B. ROUECHÉ **TWEEDE RAADGEVER**

8. Utah-Noord

MERRILL C. OAKS **EERSTE RAADGEVER** — ROBERT S. WOOD **PRESIDENT** — ROBERT C. OAKS **TWEEDE RAADGEVER**

9. Utah Salt Lake City

BRUCE D. PORTER **EERSTE RAADGEVER** — RONALD A. RASBAND **PRESIDENT** — RICHARD H. WINKEL **TWEEDE RAADGEVER**

10. Utah-Zuid

W. ROLFE KERR **EERSTE RAADGEVER** — JOHN H. GROBERG **PRESIDENT** — MONTE J. BROUGH **TWEEDE RAADGEVER**

11. Idaho

JAY E. JENSEN **EERSTE RAADGEVER** — LYNN A. MICKELSEN **PRESIDENT** — E. RAY BATEMAN **TWEEDE RAADGEVER**

12. Mexico-Noord

ROBERT J. WHETTEN **EERSTE RAADGEVER** — GARY J. COLEMAN **PRESIDENT** — ADRIÁN OCHOA* **TWEEDE RAADGEVER**

13. Mexico-Zuid

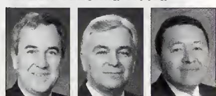
CLATE W. MASK JR. **EERSTE RAADGEVER** — CRAIG C. CHRISTENSEN **PRESIDENT** — BENJAMIN DE HOYOS* **TWEEDE RAADGEVER**

14. Midden-Amerika

W. DOUGLAS SHUMWAY **EERSTE RAADGEVER** — SPENCER V. JONES **PRESIDENT** — E. ISRAEL PÉREZ* **TWEEDE RAADGEVER**

15. Zuid-Amerika-Noord

WALTER F. GONZÁLEZ **EERSTE RAADGEVER** — CLAUDIO R. M. COSTA **PRESIDENT** — ROBERTO GARCIA* **TWEEDE RAADGEVER**

25. Australië/Nieuw-Zeeland

JOHN M. MADSEN **EERSTE RAADGEVER**	KENNETH JOHNSON **PRESIDENT**	LINDSAY T DIL* **TWEEDE RAADGEVER**

27. Europa-West

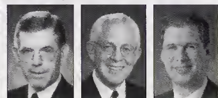
W. CRAIG ZWICK **EERSTE RAADGEVER**	HAROLD G. HILLAM **PRESIDENT**	GERALD N. LUND **TWEEDE RAADGEVER**

28. Europa-Oost

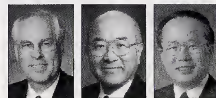
ROBERT F. ORTON **EERSTE RAADGEVER**	DOUGLAS L. CALLISTER **PRESIDENT**	WAYNE S. PETERSON **TWEEDE RAADGEVER**

26. Europa-Midden

BRUCE C. HAFEN **EERSTE RAADGEVER**	MARLIN K. JENSEN **PRESIDENT**	HOLGER D. RAKOW* **TWEEDE RAADGEVER**

29. Azië-Noord

WILLIAM R. WALKER **EERSTE RAADGEVER**	YOSHIHIKO KIKUCHI **PRESIDENT**	WON YONG KO* **TWEEDE RAADGEVER**

30. Azië

DARYL H. GARN **EERSTE RAADGEVER**	JOHN B. DICKSON **PRESIDENT**	D. ALLEN ANDERSEN* **TWEEDE RAADGEVER**

16. Zuid-Amerika-West

JAMES M. DUNN **EERSTE RAADGEVER**	CARLOS H. AMADO **PRESIDENT**	WILLY F. ZUZUNAGA* **TWEEDE RAADGEVER**

17. Brazilië-Noord

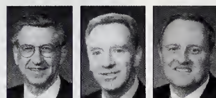
ROBERT R. STEUER **EERSTE RAADGEVER**	ADHEMAR DAMIANI **PRESIDENT**	PEDRO J. PENHA* **TWEEDE RAADGEVER**

19. Chili

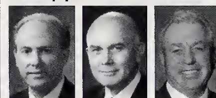
FRANCISCO J. VIÑAS **EERSTE RAADGEVER**	JEFFREY R. HOLLAND** **PRESIDENT**	CARL B. PRATT **TWEEDE RAADGEVER**

21. Afrika-West

H. ROSS WORKMAN **EERSTE RAADGEVER**	SHELDON F. CHILD **PRESIDENT**	R. CONRAD SCHULTZ **TWEEDE RAADGEVER**

23. Filipijnen

RICHARD J. MAYNES **EERSTE RAADGEVER**	DALLIN H. OAKS** **PRESIDENT**	D. REX GERRATT **TWEEDE RAADGEVER**

18. Brazilië-Zuid

MERVYN B. ARNOLD **EERSTE RAADGEVER**	NEIL L. ANDERSEN **PRESIDENT**	PAULO R. GRAHL* **TWEEDE RAADGEVER**

20. Zuid-Amerika-Zuid

CARLOS E. AGÜERO* **EERSTE RAADGEVER**	L. WHITNEY CLAYTON **PRESIDENT**	JORGE L. DEL CASTILLO* **TWEEDE RAADGEVER**

22. Afrika-Zuidoost

CHRISTOFFEL GOLDEN JR. **EERSTE RAADGEVER**	STEVEN E. SNOW **PRESIDENT**	DAVID J. BARNETT* **TWEEDE RAADGEVER**

24. Oceanië

DENNIS E. SIMMONS **EERSTE RAADGEVER**	ROBERT K. DELLENBACH **PRESIDENT**	SPENCER J. CONDIE **TWEEDE RAADGEVER**

Polynesisch cultureel centrum viert veertig jaar aloha

Richard M. Romney, kerkelijke tijdschriften

Er zijn twee getallen die dit jaar grote betekenis hebben voor het Polynesisch cultureel centrum (PCC). Een daarvan is 40. Op 12 oktober wordt de 40ste verjaardag van het centrum, gelegen in Laie (Hawaii), gevierd. Het andere getal is 30 miljoen. Op 25 april 2003 wandelde de 30-miljoenste bezoeker het centrum binnen.

'Uiteraard was het een volslagen verrassing dat ik de 30-miljoenste bezoeker was', schreef Dianna Cheri Hill uit Woodland (Californië) in haar bedankbriefje. 'Maar de schoonheid en authenticiteit en oprechte kameraadschap die zich op die dag ontvouwden, zijn voor mij het gedenkwaardigst. We hadden echt het gevoel dat we het "echte" volk van Polynesië hadden ontmoet.'

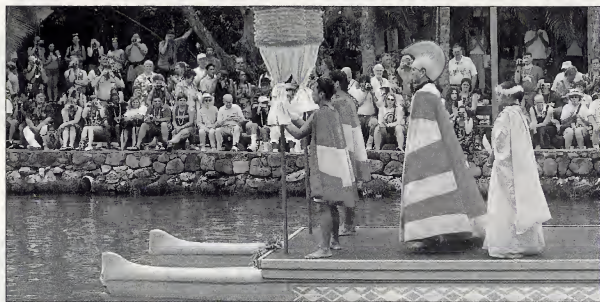
Dat is de geest van aloha, die van het centrum, eigendom van de kerk, een bezienswaardigheid van formaat maakt. Het PCC, dat grenst aan de Brigham Young University–Hawaii, is een 17 hectare groot lustoord met tropische struiken en bloemen, waar kano's door waters glijden en vriendelijke eilanders in pittoreske dorpjes de gebruiken en culturen van de volken in Oceanië laten zien. Gasten zien demonstraties van eilanders die in een palmboom klimmen, speren werpen, een vuur aanleggen met de bast van een kokosnoot, de traditionele welkomstceremonies voordoen en nog veel meer. 's Avonds kunnen de bezoekers meedoen aan een authentieke luau (feest in Hawaiiaanse stijl), om daarna de grootste Polynesische revue ter wereld bij te wonen – een spectaculaire uitvoering met ruim honderd dansers.

Van de 1200 medewerkers verbonden aan het centrum zijn 760 student aan BYU–Hawaii. Ze werken deeltijds om hun studie te bekostigen. De universiteit heeft 2400 studenten uit ruim 70 landen, van wie de helft uit Oceanië afkomstig is. Velen zouden zich geen studie kunnen veroorloven zonder hun werk aan het PCC.

'Het centrum is een buitengewoon verlengstuk van onze campus', zegt Eric B. Shumway, president van de BYU–Hawaii. 'We zijn heel nauw met elkaar verbonden.'

Wat de bezoekers zich wellicht niet realiseren is dat al deze voorzieningen, als ook het nabijgelegen Laie, de vervulling zijn van een profetie die David O. McKay, de negende president van de kerk, in 1955 heeft gedaan. In het inwijdingsgebed bij de eerstespadeceremonie voor wat toen het Church College of Hawaii werd genoemd, bad president McKay 'dat het college, de tempel, en de stad een 'zendingsfactor [mochten worden], met invloed op duizenden, tienduizenden, ja, miljoenen mensen, die komen kijken wat er zo bijzonder is aan deze stad.'

Toen in 1963 de deuren van het cultureel centrum opengingen, geloofden de toerisme-experts in Honolulu niet dat er mensen naar de noordkant van Oahu zouden reizen om studenten een show te zien opvoeren. Maar na verloop van tijd begon het centrum naam te krijgen.

FOTO RICHARD M. ROMNEY

In een schouwspel waarbij van kano's gebruikt wordt gemaakt, wordt de koning van Hawaii en zijn gevolg ten tonele gevoerd, die de gasten van het Polynesisch cultureel centrum verwelkomen. Het centrum viert deze maand zijn 40-jarig bestaan.

Het PCC is sinds 1977 de nummer één attractie op Hawaii en is, volgens de Hawaiiaanse toeristische dienst, van alle attracties waarvoor men moet betalen de attractie met de meeste tevreden bezoekers.

'De geest van aloha, de geest van liefde en gastvrijheid is legendarisch in Hawaii', zegt Von D. Orgill, president van het PCC. 'Iedereen die hier naar toe komt, voelt het. Maar in het centrum voelen ze nog iets meer. De studenten die er werken beginnen hun dag met het bespreken van schriftuurplaatsen en geestelijke onderwerpen. Ze bidden samen en vragen de Heer of zij zijn geest mogen uitstralen en bij de bezoekers iets mogen losmaken, en dat gebeurt.'

Iolani Mariteragi, student en danser uit Frans-Polynesië, is het daarmee eens: 'De bezoekers vragen vaak: "Hoe komt het dat jullie er zo gelukkig uitzien?" Ik zeg ze dan dat dat komt omdat we het evangelie naleven.'

Die geestelijke voorbereiding komt tot uiting in nog een interessant feit: het bezoekerscentrum van de nabijgelegen Laie-tempel moet qua aantal rondleidingen voor nietleden en de daaruit voortvloeiende verwijzingen alleen Temple Square in Salt Lake City voor laten gaan.

President McKay beschreef ook hoe de studenten van BYU–Hawaii hun invloed zouden aanwenden om internationale vrede tot stand te brengen en bruggen tussen naties te bouwen. Die uitspraak is ook aan het uitkomen. Een voorbeeld: het Polynesisch cultureel centrum is het eerste aanspreekpunt voor de regering van de volksrepubliek China geworden in verband met een opleiding voor Aziatische managers, die de BYU–Hawaii en het PCC samen op hebben gezet. Deelnemers aan de opleiding werken 20 uur per week in het PCC op verschillende afdelingen om te leren hoe een Amerikaans bedrijf opereert. Ook volgen ze cursussen aan de BYU–Hawaii. Sinds het project in 1985 van start is gegaan, hebben 138 deelnemers posities met internationale verantwoordelijkheid en invloed gevonden.

Daarenboven is het heel gewoon dat het PCC elk jaar de functie van gastheer vervult voor hoogwaardigheidsbekleders, niet alleen uit China maar ook uit 50 tot 75 andere landen. De invloed van het PCC en de BYU–Hawaii is opmerkelijk. 'Als je er goed over nadenkt, is het indrukwekkend', zegt president Orgill. 'Hier hebben we een klein stadje op een klein eilandje in het midden van deze gigantische oceaan, dat wereldwijd een ongelooflijke invloed uitoefent.'

In oktober, als het Polynesisch cultureel centrum 40 jaar bestaat, staat er een viering van een maand op het programma. Daarvoor heeft men net een aanzienlijke renovatie achter de rug. Ook zijn de plannen voor de viering van het 50-jarig bestaan van BYU–Hawaii in februari 2005 al in een gevorderd stadium.

Voor meer informatie over het Polynesisch cultureel centrum, gaat u naar **www.polynesia.com**; voor meer informatie over BYU–Hawaii, gaat u naar **www.byuh.edu**. ■

Arbeidsbemiddelingsbureau in Mexico zet zich in voor studerenden

Don L. Searle, kerkelijke tijdschriften

Scholieren in Mexico kunnen niet licht omspringen met de kans op vervolgonderwijs. Er is maar een beperkt aantal plaatsen beschikbaar in het openbaar voortgezet onderwijs, de zogenaamde 'voorbereidingsscholen' – *la escuela preparatoria* of *la prepa* –, en gegadigden moeten een zwaar toelatingsexamen afleggen, een noodzakelijk stap als ze later een universitaire studie willen volgen.

Maar het arbeidsbemiddelingsbureau van de kerk in Monterrey heeft een project opgestart dat schoolgaande leden van de kerk met goed gevolg voorbereidt op het toelatingsexamen. En dat maakt allemaal deel uit van de opdracht van het bureau, zegt de directeur.

'Ons hoofddoel is mensen aan werk te helpen, ze op te leiden voor beter werk, of ze de kans te bieden hun eigen bedrijf te beginnen', zegt

de directeur van het bureau, broeder Francisco Gámez. En het bureau doet dat kennelijk met succes. In het eerste kwartaal van 2003 zijn maar liefst 2750 mensen aan een baan geholpen – dat is een kwart meer dan de doelstelling van het bureau.

Maar mensen aan een baan helpen is slechts één facet van het pakket problemen rond de werkgelegenheid in Mexico. 'Het grootste probleem dat verband houdt met de werkgelegenheid in dit land is [het gebrek aan] onderwijs', zegt broeder Gámez. Veel mensen krijgen niet het onderwijs dat ze nodig hebben om een goedbetaalde baan te vinden of hun omstandigheden te verbeteren. Behalve de normale dienstverlening, biedt het bureau in Monterrey op twee belangrijke manieren hulp op het gebied van opleiding aan. De eerste is een examenstudie voor scholieren, en de twee is een cursus voor volwassenen die in hun jeugd niet de kans hebben gekregen om onderwijs te volgen.

Bij het bureau gaat men ervan uit dat hulp bij de studie latere problemen op de arbeidsmarkt kan voorkomen, en hulp bij het toelatingsexamen voor *la preparatoria* is een stap in de goede richting. Eén ring gebruikt de examenstudie al zeven jaar, en in die periode is 97 procent van de examinanda geslaagd voor het *la prepa*-toelatingsexamen.

Voor hen die in hun jeugd niet de kans hebben gekregen om een opleiding te volgen, heeft het bureau in samenwerking met een overheidsinstantie – het Instituto Nacional para la Educación de Adultos [het Landelijk Instituut voor Volwassenenonderwijs] – een cursus voor volwassenen ontwikkeld. Als men die cursus doorloopt is dat gelijk aan het behalen van een diploma in het voortgezet onderwijs. Het bureau moest voor de cursus aan drie voorwaarden voldoen: cursisten, klaslokalen en bekwame leerkrachten. De kerk voldoet gedeeltelijk aan de eerste eis en volledig aan de tweede. Veel cursisten zijn lid van de kerk, die ook vrienden en buren kunnen doorverwijzen, en de cursus wordt gehouden in de kerk. De regering voldoet aan de derde eis door de leerkrachten die de kerk aanneemt, bevoegdheid te geven.

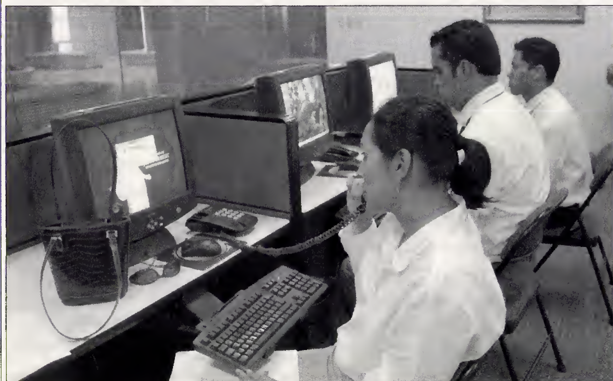

FOTO DON L. SEARLE

Bezoekers van het arbeidsbemiddelingsbureau in Monterrey (Mexico) kunnen hulp krijgen bij het vinden van een baan, het voorbereiden op een examen, en het leren van sollicitatievaardigheden.

Zoals gebruikelijk met alle diensten die het bureau aanbiedt, wordt er geen onderscheid gemaakt tussen kerklid en buitenstaander als het aankomt op het verschaffen van de diensten. Het educatieve programma is toegankelijk voor iedereen die dat wil.

'Dit initiatief is in 2002 al 1200 mensen tot zegen geweest', zegt broeder Gámez. Sommigen, onder wie een paar ringpresidenten die nooit de kans hebben gehad op voortgezet onderwijs, schreven zich met tranen in de ogen in, zegt hij. En het voorbeeld van deze volwassenen lijkt invloed te hebben op de jongeren in hun gezin die voor de keus staan of ze de *preparatoria*-hindernis nemen; velen lijken de keus serieus te nemen. ■

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2003

De Kindervriend

Ik wil de profeet zien

SARA V. OLDS
Gebaseerd op een waar verhaal

'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden' (Matteüs 7:7).

Toen Sally ongeveer acht jaar oud was, woonde ze in Salt Lake City. President David O. McKay (1873–1970) was de profeet. Sally had al vaak van andere mensen gehoord dat zij hem hadden gezien. Na afloop van de algemene conferentie kwam hij altijd door een achterdeur van de Tabernakel naar buiten en stapte dan in een grote auto. Een grote groep mensen wachtte hem dan buiten op om hem te zien; in de hoop hem de hand te drukken, dag te zeggen — of gewoon alleen maar hem in het echt te zien in plaats van op de tv. Sally dacht dat het fantastisch moest zijn de profeet in levenden lijve te ontmoeten.

Ze besloot haar ouders te vragen of zij tijdens de algemene conferentie met haar naar Temple Square wilden gaan. Maar ze zei niet tegen hen dat ze met al die andere mensen buiten wilde wachten om misschien met president McKay te kunnen praten. Dat was haar bijzondere geheim.

Het was een prachtige dag — niet te heet, niet te koud. Sally ging met haar ouders en de andere kinderen naar Temple Square voor een middagbijeenkomst van de conferentie, en ze luisterden buiten bij de Tabernakel. Door middel van grote luidsprekers werd de bijeenkomst buiten uitgezonden, want de tabernakel was tot de laatste zitplaats gevuld.

Toen Sally langs de open deuren liep, kon ze even iets van het Tabernakelkoor en de algemene autoriteiten zien. Haar hart sprong op van opwinding terwijl ze dacht: vandaag is de grote dag! Vandaag gaat het gebeuren! Ik ga met president McKay praten!

Ze zag dat er mensen naar de achterkant van de Tabernakel begonnen te lopen. Eerst vroeg ze aan haar ouders of het mocht en toen ging ze naar de groep mensen bij de uitgang toe en drong zich naar voren. Ze was niet zo groot, dus ze moest wel helemaal vooraan staan, want hoe zou ze anders de profeet kunnen zien?

Uiteindelijk kwam ze met wat gewriemel en geduw vooraan te staan, achter de touwen die gespannen waren om een looppad van de Tabernakel naar de weg te vormen. Daar stond de grote glimmende auto, precies zoals ze gehoord had.

Nu duurt het niet lang meer, dacht ze. Ze hoorde dat de slotlofzang gezongen werd. Zing sneller! Zing sneller!, drong ze in stilte aan. Na het slotlied zette de

rkkinderen in ieder land

ein - d'lijk wacht ons een be - lo - ning, echt, want de Hei - land heeft ons dat ge -
aar - z'len, in ge - loof ge - tui - gen wij: Je - zus houdt van ons; Hij maakt ons

Stoutmoedig

zegd.
vrij. Van de ber - gen tot het stra - lend wit - te strand gaan Gods

f

kin - d'ren moe - dig voor - waarts, hand in hand. Wij mar - che - ren in 't licht, met het

doel recht in zicht: ja, wij bou - wen Gods ko - nink - rijk.

Tekst: Janice Kapp Perry (1938–)

DEL PARSON, *CHRISTUS EN DE KINDEREN UIT HET BOEK VAN MORMON*

Jeugdwe

Vreugdevol ♩ = 108–120

mf

1. Hoor de kin - d'ren zin - gen, heel de we - reld rond;_ blij - e stem - men zin - gen van het
2. Kijk, de jeugd - werk - kin - de - ren in ie - der land_ rei - ken an - d're kin - de - ren de

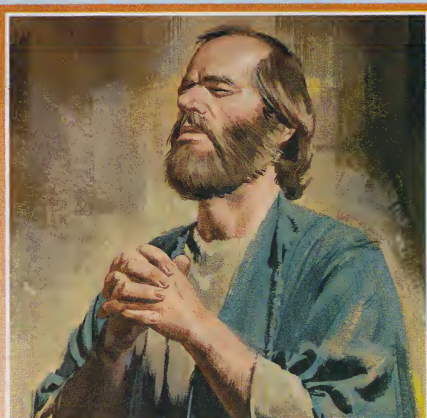
nieuw ver - bond:_ wij zijn kin - d'ren met het e - van - ge - lie - licht; met ple -
vriend - schaps - hand._ Wij zijn eens - ge - zind en doen het goe - de werk: ja, wij

zier doen wij steeds on - ze plicht. Wij als jeugd - werk - kin - d'ren kie - zen
ne - men ze mee naar de kerk. De ge - bo - den hou - den wij van

al - tijd goed._ Wij gaan voor - waarts met ge - loof en goe - de moed._ En uit -
dag tot dag,_ en we to - nen dank - baar - heid door ons ge - drag._ Zon - der

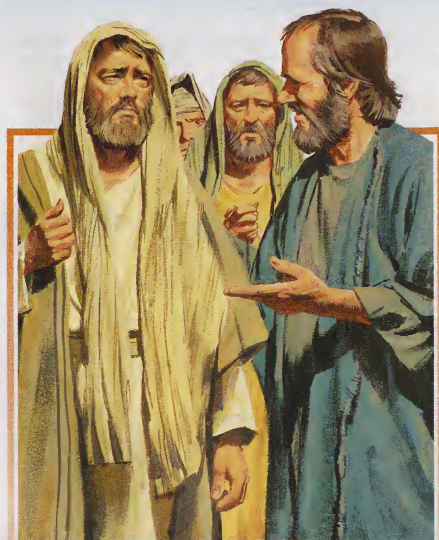
VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

PAULUS GEHOORZAAMT DE HEILIGE GEEST

De Heilige Geest zei op zekere dag tegen de apostel Paulus dat hij naar Jeruzalem moest gaan. Hij zei ook dat Paulus daar in de gevangenis gegooid zou worden en dat slechte mensen hem pijn zouden doen. Maar Paulus was niet bang. Hij hield van de Heiland en moest nog zendingswerk doen. Dus hij besloot naar Jeruzalem te gaan.

Handelingen 20:22–24; 21:1–15

Paulus nam afscheid van zijn vrienden en zei tegen hen dat hij hen nooit meer terug zou zien. Hij zei dat ze het evangelie in gedachten moesten houden en Gods geboden moesten onderhouden. En hij zei dat ze niet moesten luisteren naar de slechte mensen die hun verkeerde dingen wilden leren.

Handelingen 20:25, 28–32

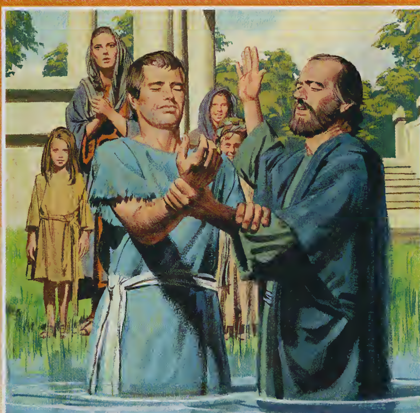
Hij zei ook dat ze van elkaar moesten houden en voor elkaar moesten zorgen. Toen knielde en bad hij met hen. Iedereen huilde. Ze omarmden Paulus en kusten hem, en liepen met hem mee naar de boot toen hij naar Jeruzalem vertrok.

Handelingen 20:35–38

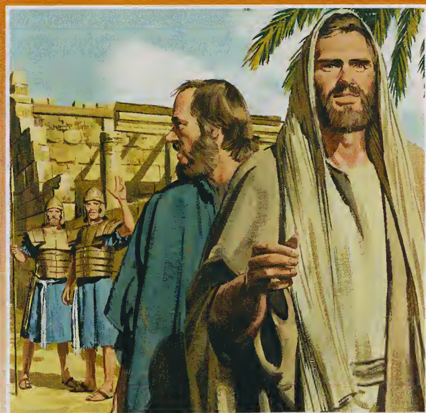
De bewaarder schrok wakker, zag de deuren openstaan en dacht dat de gevangenen ontsnapt waren. Maar Paulus vertelde hem dat alle gevangenen er nog waren. Omdat hij begreep dat God de aarde had laten beven en de gevangenisdeuren had opengedaan, knielde de bewaarder bij Paulus en Silas neer en vroeg hoe hij behouden kon worden.

Handelingen 16:27–30

Paulus en Silas onderwezen de bewaarder in het evangelie. Toen gingen ze uit de gevangenis en doopten hem. Ze doopten zijn gezin ook.

Handelingen 16:31–33

Daarna keerden Paulus en Silas terug naar de gevangenis. De volgende dag lieten de leiders hen vrij. Paulus en Silas gingen naar een andere stad om nog meer zendingswerk te doen.

Handelingen 16:34–40

Het volk was boos, en ze sloegen Paulus en Silas en gooiden ze in de gevangenis.

Handelingen 16:22–24

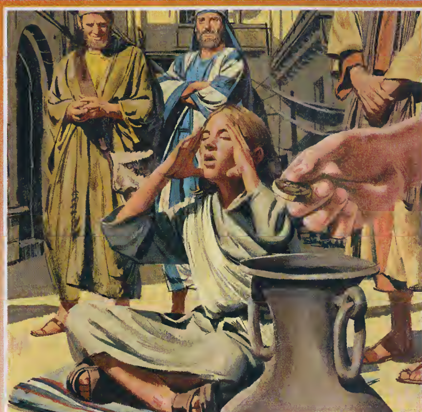

Die nacht baden Paulus en Silas, en zongen zij lofzangen voor onze hemelse Vader. Iedereen in de gevangenis hoorde hen. Plotseling begon de aarde te beven. De gevangenis schudde en de deuren van de gevangenis gingen open.

Handelingen 16:25–26

VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

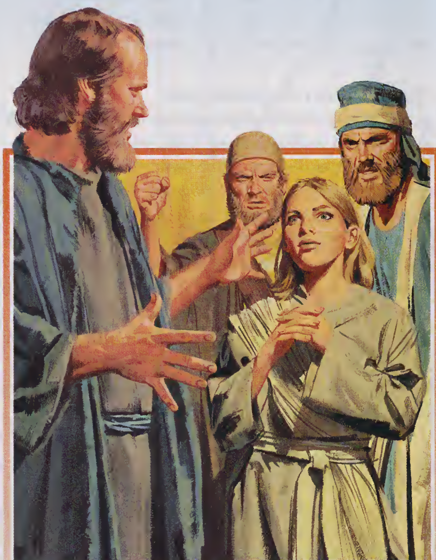
PAULUS EN SILAS IN DE GEVANGENIS

ILLUSTRATIES PAUL MANN

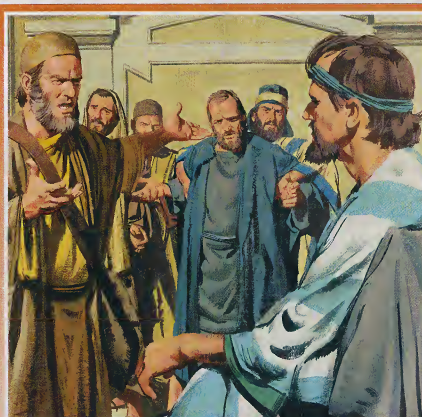
Er was een meisje met een kwade geest. Omdat veel mensen de kwade geest wilden horen, betaalden zij de mannen die bij het meisje waren, om te mogen horen wat de geest zei.

Handelingen 16:16

Paulus en zijn vriend Silas verkondigden het evangelie in de stad waar dat meisje woonde. Het meisje volgde hen en uiteindelijk zei Paulus dat de geest bij haar weg moest gaan. Toen werden de mannen die bij haar waren erg boos. Nu de kwade geest haar had verlaten, konden zij geen geld meer verdienen.

Handelingen 16:17–19

De mannen sleurden Paulus en Silas naar de leiders van hun stad en zeiden dat Paulus en Silas problemen in de stad veroorzaakten. De leiders geloofden die mannen.

Handelingen 16:19–22

Het licht van Christus

VICKI F. MATSUMORI

'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6).

Welke dingen geven licht? Een kaars, een zaklantaarn, een gloeilamp, de sterren. Wat is voor ons de grootste bron van licht? Nee, niet de zon. Het is Christus. Hij heeft gezegd: 'Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12).

Dat licht 'is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden' (Moroni 7:16). Wij hebben allemaal het licht van Christus zodat wij het goede kunnen kiezen.

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ons eraan herinnerd hoe we dat geestelijke licht kunnen ontvangen: 'Toen ik nog een jongen was, ging ik elke avond op de fiets van de basketbaltraining naar huis. Ik bevestigde dan een peervormig dynamootje aan mijn wiel. En als ik trapte, bracht het wiel een schroef in beweging, waardoor (...) een enkele zeer gewenste lichtstraal ontstond. (...) Ik had al gauw door dat het licht uit ging als ik ophield met trappen. Ik kwam er ook achter dat het licht, als ik "ijverig werkzaam" was met trappen, helderder werd en dat de duisternis vóór mij werd verdreven.'

Ouderling Hales legt uit dat 'geestelijk licht voortkomt uit dagelijks geestelijk trappen. We ontsteken het door bidden, schriftstudie, vasten en dienen — door het evangelie en de geboden na te leven.' ('Uit de duisternis in zijn prachtige licht', *Liahona*, juli 2002, p. 77.)

Als we het evangelie naleven en de geboden onderhouden, kan het licht van Christus altijd bij ons zijn.

Glas-in-loodraam

Trek de plaat op bladzijde 6 over op effen wit papier en kleur de plaat daarna. Strijk met een kwastje een heel dun laagje slaolie over je plaat en dep hem vervolgens droog met een handdoek. Ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Presidium der Zeventig heeft verteld dat er, toen hij jong was, bij hem in het kerkgebouw een glas-in-loodraam was van Joseph Smith in het heilige bos. 'Als de zon daarop scheen, voelde ik dat dat verhaal en alles wat ik in het jeugdwerk over het eerste visioen had geleerd, waar was.' (*Liahona*, april 1999, K3.) Zet je plaat voor een raam zodat je kunt denken aan het licht dat de Heiland in je leven brengt.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Verdeel de kinderen in groepjes en laat ieder groepje iets wat Jezus heeft gedaan of gezegd, lezen, er een tekening van maken en erover vertellen. Bijvoorbeeld over de wonderbare spijziging (Matteüs 15:32–38); barmhartigheid betonen (Matteüs 14:14); zijn moeder eren (Johannes 19:26–27); bidden (Matteüs 6:9–13); of zich laten dopen (Matteüs 3:13–17). Leg uit dat de kinderen anderen kunnen helpen door aardig te zijn, vastengave te geven, hun ouders te gehoorzamen en de Heiland te volgen. Teken een lijn op het bord en schrijf daarlangs 'Geen behagen', 'Enig behagen' en 'Welbehagen'. Laat de kinderen Matteüs 3:16–17 oplezen. Hang een plaat van Jezus boven 'Welbehagen'. Vraag: 'Waar zou de wereld op deze lijn komen te staan?' Laat de kinderen in stilte bepalen waar zij op de lijn gezet zouden worden en waar zij gezet zouden willen worden. Zing liedjes of lofzangen over de Heiland.

2. Knip papiertjes in de vorm van een kaars en schrijf er situaties op zoals: 'Je vindt een sigaret. Jij en je vrienden besluiten die eens te proberen', en 'Je ziet dat je moeder aan het koken is. Je besluit haar te helpen'. Hang een grote plaat van een berg en een van een korenmaat aan de muur. Laat de kinderen Matteüs 5:14–16 lezen en bespreek wat het betekent als zij hun 'licht [laten] schijnen voor de mensen'. Laat de kinderen om de beurt een kaars uitkiezen en vraag hen te kiezen of zij de situatie op de berg of onder de korenmaat willen zetten. Zing liedjes of lofzangen over het goede kiezen. ●

IK BEN HET LICHT VAN DE WERELD

JOHANNES 8:12

ze uit. Verzamel de kaarten om er altijd aan te denken hoe belangrijk de tempels zijn.

Adelaide-tempel (Australië)

Op 15 juni 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Melbourne-tempel (Australië)

Op 16 juni 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTO MICHAEL MILNER

Suva-tempel (Fiji)

Op 18 juni 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Mérida-tempel (Mexico)

Op 8 juli 2000 door president Thomas S. Monson ingewijd.

Veracruz-tempel (Mexico)

Op 9 juli 2000 door president Thomas S. Monson ingewijd.

FOTO JOSE MANUEL GONZALES

Baton Rouge-tempel (Louisiana)

Op 16 juli 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Oklahoma City-tempel (Oklahoma)

Op 30 juli 2000 door president James E. Faust ingewijd.

Caracas-tempel (Venezuela)

Op 20 augustus 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Houston-tempel (Texas)

Op 26 augustus 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTO MATTHEW REIER

Tempelkaarten

In 2003 zitten er in elke *Kindervriend* tempelkaarten. Haal de kaarten er uit, plak ze op dik papier en knip

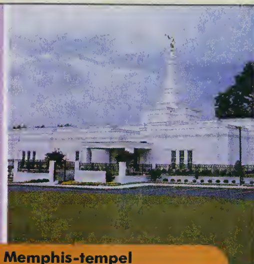

FOTO RICK FISHER

Memphis-tempel (Tennessee)

Op 23 april 2000 door president James E. Faust ingewijd.

Reno-tempel (Nevada)

Op 23 april 2000 door president Thomas S. Monson ingewijd.

Cochabamba-tempel (Bolivia)

Op 30 april 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Tampico-tempel (Mexico)

Op 20 mei 2000 door president Thomas S. Monson ingewijd.

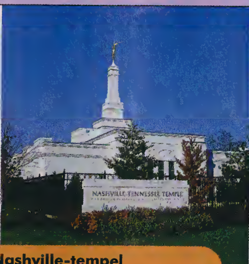

FOTO ROSE MASON

Nashville-tempel (Tennessee)

Op 21 mei 2000 door president James E. Faust ingewijd.

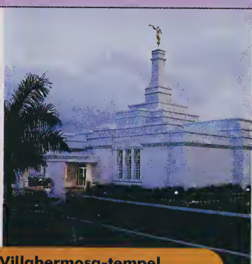

FOTO HERMILA CARRILLO

Villahermosa-tempel (Mexico)

Op 21 mei 2000 door president Thomas S. Monson ingewijd.

FOTO YVAN DUBE

Montréal-tempel (Québec)

Op 4 juni 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

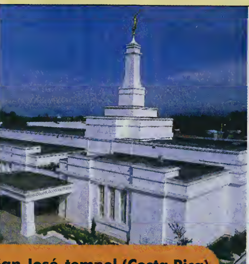

FOTO S.A. FOTOGRAFIARTE

San José-tempel (Costa Rica)

Op 4 juni 2000 door president James E. Faust ingewijd.

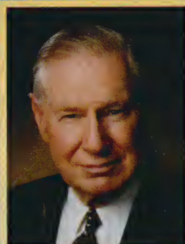
Fukuoka-tempel (Japan)

Op 11 juni 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Voor het eerst hoorde ik het mooie verhaal van *De kleine locomotief* toen ik ongeveer tien was. Toen ik klein was interesseerde dat verhaal me omdat de wagons vol waren met speelgoeddieren, clowns, zakmessen, puzzels, boeken en veel lekkers. Maar de locomotief die de trein over de berg trok, ging stuk. In het verhaal staat dat aan een grote treinlocomotief die langs kwam, gevraagd werd de wagons over de berg te trekken, maar die had geen zin om het kleine treintje te trekken. Er kwam nog een locomotief langs, maar die wilde het treintje niet over de berg trekken omdat hij een goederenlocomotief was. Toen kwam er een oude locomotief langs, maar die wilde ook niet helpen. Die zei: 'Ik ben moe. Ik kan het niet. Ik kan het niet.'

Toen kwam er een blauw locomotiefje over het spoor en hem werd gevraagd om de wagons over de berg te trekken, naar de kinderen aan de andere kant. Het locomotiefje antwoordde: 'Ik ben niet zo groot. (...) Ze gebruiken me alleen voor het rangeren van de wagons. Ik ben nog nooit over de berg geweest.' Maar hij maakte zich zorgen dat de kinderen aan de andere kant van de berg teleurgesteld zouden zijn als ze al dat lekkers niet kregen. Daarom zei hij: 'Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan.' En hij haakte zichzelf aan het treintje vast. 'Hakkepuf, hakkepuf' ging het blauwe locomotiefje. 'Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan. Ik denk dat ik het kan.' Zo bereikte het locomotiefje de top van de berg, reed aan de andere kant naar beneden en zei: 'Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon. Ik dacht wel dat ik het kon.'[1]

President James E. Faust vertelt een geliefd kinderverhaal om ons te leren hoe gewillig we moeten zijn als we de Heer dienen.

We moeten allemaal wel eens extra hard ons best doen en meer doen dan we zelf denken te kunnen. Net als de kleine locomotief moeten we op het juiste spoor zijn en onze talenten ontwikkelen. Om op het juiste spoor te blijven moeten we onze priesterschapsleiders eren en steunen.

Ik hoop dat we niet zijn als de grote locomotief, te trots om de taken die we krijgen, te aanvaarden. Ik hoop ook dat we niet zijn als de goederenlocomotief, niet bereid om de 'tweede mijl' te gaan.

Ik hoop dat we allemaal op 'de kleine locomotief' zullen lijken. Hij was niet zo groot. Hij was alleen gebruikt om te rangeren en was nog nooit over een berg geweest, maar hij was bereidwillig. Dat locomotiefje haakte zich aan de vastgelopen trein vast, pufte naar de top van de berg, tufte naar beneden en zei: 'Ik dacht wel dat ik het kon.' Allemaal moeten we bergen bestijgen die we nog nooit beklommen hebben. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2002.

NOOT

1. 'The Little Engine That Could', bewerkt door Watty Piper, van Mabel C. Bragg, *The Pony Engine* (1930).

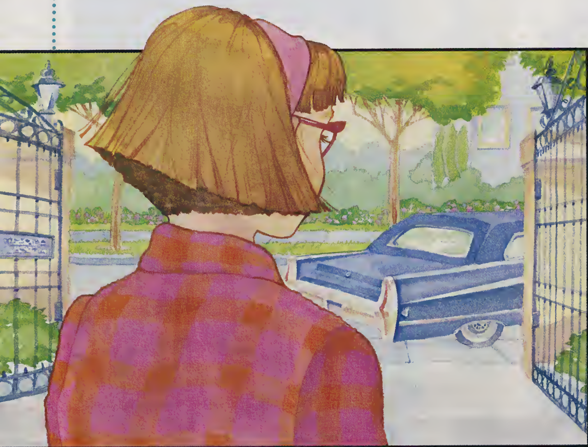
FOTO DON BUSATH;
ILLUSTRATIE MARK THOMPSON

De kleine locomotief

organist nog een machtig stuk op het grote orgel in. Nu was het echt zo ver!

De menigte om haar heen drong naar voren en duwde een beetje tegen de touwen. Nu kwamen er veel mensen naar buiten. Velen van hen kwamen bij de

menigte staan in de hoop ook nog een glimp van de profeet op te vangen.

De chauffeur startte de grote auto en reed hem een beetje naar voren. Aan de achterkant van het gebouw ging een grote deur open.

Maar tot Sally's grote teleurstelling kon ze, nu de auto verplaatst was, niets anders zien dan de auto! Ze kon ook nog het hoofd van een paar mannen zien. Maar president McKay voelde zich niet zo goed, dus zat hij, al was hij een lange man, in een rolstoel. Sally kon hem helemaal niet zien — nog niet eens een glimpje van de wielen van zijn rolstoel. Hoe kon ze nou de profeet zien, of al helemaal met hem *praten*, als ze niets kon zien?

Ze wilde onder het touw doorkruipen en naar de auto toe rennen. Ze wilde in de auto stappen en hem een hand geven, dag zeggen — *wat dan ook*.

Maar veel te snel sloeg de autodeur dicht en draaide de grote auto de weg op. Het was voorbij. Hij was weg.

Sally was verstomd. Haar droom! Haar plan!

De menigte verspreidde zich en ze bleef alleen achter. Ze staarde naar de touwen die men op de grond had gelegd nadat president McKay vertrokken was.

Toen kwam er een stille fluistering in haar gedachten: 'Waarom wil je hem eigenlijk ontmoeten?'

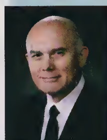
'Om hem te zien en zeker te weten dat hij een profeet is', zei ze bijna hardop terwijl ze de tranen voelde prikken.

Plotseling kreeg ze een warm gevoel in haar hart. Het was een prettig, liefdevol gevoel dat haar een beetje op haar kop gaf. En de gedachte kwam: 'Je hoeft hem niet te zien om dat te weten. Je hoeft het alleen maar te vragen.'

Vragen?

Het was zo gemakkelijk, zo eenvoudig! En al voordat ze een snel gebed in haar hart was begonnen, kwam er een ongelooflijke warmte die haar van top tot teen vervulde. Ze wist het. Die man in de auto, die de hele conferentie zo stil had gezeten, die man die er zo breekbaar uitzag — die naar haar idee al eeuwig had geleefd — was zonder twijfel een profeet van de Heer. Ze hoefde niet met hem te praten. En ze hoefde hem geen hand te geven. Hij hoefde haar geen schouderklopje te geven of met haar te praten. Ze wist het.

En nu begreep ze dat ze, voor de rest van haar leven, altijd te weten kon komen of de man die de profeet en president van de kerk werd, door God geroepen was. Ze hoefde het alleen maar te vragen. ●

'God [onderricht] zijn zoons en dochters door de macht van zijn Geest, die hun verstand verlicht en hun vrede geeft aangaande de aangelegenheid waarom zij bidden.'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Onderrichten en leren door de Geest', *Liahona*, mei 1999, p. 22.

De heiligen in…

FOTO MET DANK AAN HET ZENDINGSGEBIED PORT-AU-PRINCE (HAÏTI)

Een nieuwe groep zendelingen begint zijn werk op Haïti. Het land is twintig jaar geleden, in april 1983, toegewijd aan de verkondiging van het evangelie.

Haïti

Toen Michael F. Moody in februari 2000 zijn zendingsoproep van zendingspresident las, kwam zijn roeping naar Haïti niet als een verrassing.

Ongeveer anderhalf jaar eerder had hij als voorzitter van het algemeen muziekcomité van de kerk een bezoek gebracht aan Haïti en was hij onder de indruk geraakt van de liefde van de mensen.

'Haïti is een andere wereld', had hij naar huis geschreven. 'Het is een van de armste regio's in de wereld. Het is hier heet en vochtig, en de mensen vullen de onverharde straten en de bergpaden alsof het mieren zijn. Maar ik hou van Haïti en de Haïtianen, vanaf het moment dat ik ben aangekomen.'

Een dergelijke liefde wordt onder alle leden gevoeld, hoewel de kerk hier relatief nieuw is op dit Caraïbische eiland met zeven miljoen inwoners.

Nog maar twintig jaar geleden, op 17 april 1983, heeft ouderling Thomas S. Monson, toenmalig lid van het Quorum der Twaalf Apostelen en nu eerste raadgever in het Eerste Presidium, Haïti toegewijd aan de verkondiging van het evangelie.

Het ledental is van 500 in 1983 gegroeid naar 12 duizend in Haïti's enige ring, twee districten en vier gemeenten in een zendingsgebied. Er zijn dertien kerkgebouwen, met andere in aanbouw of op de tekentafel. In de jaren die volgden op de toewijding heeft de kerk grote groei gekend, ondanks een periode van vijf jaar, van oktober 1991 tot juli 1996, toen de zendelingen uit Haïti werden teruggetrokken vanwege een burgeroorlog.

Haïti is een van de armste landen op het westelijk halfrond. Eén op de tien baby's sterft bij de geboorte, het gemiddelde jaarinkomen is € 1.700 per jaar, en de meeste gezinnen zijn aangewezen op wat ze van het land halen, ondanks slecht ontboste landbouwgrond.

De leden en leiders laten zich door de problemen niet uit het veld slaan. Zo waren er op 15 februari 2003 negen kandidaat-dopelingen in het ringgebouw, maar er was geen water om de vont mee te vullen. Daarom namen de leden en zendelingen de bekeerlingen mee naar de dichtstbijzijnde kerk in Delmas.

In dat kerkgebouw was wel water, maar de pomp was kapot. De groeiende groep klom op een grote truck en ging op weg naar de volgende kerk in Petion-Ville. Die dag hadden daar al acht dopen plaatsgevonden, en men had de vont alweer leeg laten lopen. Maar men heeft de vont weer gevuld, en toen de avond inviel, waren er in totaal negentien mensen gedoopt.

'De [Haïtiaanse] leden zijn vol geloof, moed, geduld en liefde. Ze leren en delen in vrede, rechtschapenheid en waarheid', zegt Osmick Julien, president van het district Gonaïves in het zendingsgebied Port-au-Prince.

Toen Elaine S. Dalton, tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, een bezoek bracht aan Haïti vroeg ze Eddy Bourdeau, eerste raadgever in het zendingspresidium in Haïti, wat er in het hoofdkantoor van de kerk gedaan kon worden om de kerk in Haïti te helpen. Broeder Bourdeau antwoordde: 'Zeg hun dat het evangelie ons lief is. Wij moeten de waarheid aan de mensen hier brengen;

de kerk zal het heil zijn van Haïti. Vraag ze voor ons te bidden en vasten. De rest moeten we zelf doen.'

Ontleend aan Church News, *3 mei 2003.*

Parijs

Zoals in andere wereldsteden het geval is, is het voor zendelingen soms moeilijk om in het evangelie geïnteresseerde mensen te vinden, zo ook in Parijs.

'Het werk gaat verder; er zijn meer dan genoeg goede Fransen hier,' zegt Lynn J. Bennion, president van het zendingsgebied Parijs, 'maar we hebben de hulp van de leden nodig om ze te vinden.'

Dankbaar dat de leiders ter plaatse 'zoveel doen om de leden te wijzen op hun zendingstaak', merkt president Bennion op dat de leden altijd meer dan bereid zijn om de *amis de l'église* ('vrienden van de kerk'), de term die in Frankrijk gebruikt wordt voor onderzoekers. De Parijse leden van de kerk verlenen hun medewerking aan een aantal zendingsgerichte activiteiten, zoals bijvoorbeeld de incidentele voetbalwedstrijd tussen *amis* en zendelingen.

Waarom een voetbalwedstrijd? Ouderling Benton Paul uit Highland (Utah), legt uit dat hun zending onder meer inhoudt dat ze door de leden ontplooide zendingsinitiatieven steunen. 'Wat heeft het voor zin om te dopen als ze toch wegvallen?' vroeg hij. 'Ons doel is om ze te integreren in de wijk of gemeente. [Voetbal] is een geweldige manier om de leden en vrienden van de kerk met elkaar in contact te brengen.'

FOTO DAVID M. W. PICKUP, *CHURCH NEWS*

De Eiffeltoren op de achtergrond, de voetbalwedstrijd is in volle gang. Dergelijke activiteiten slaan bruggen tussen leden en vrienden van de kerk in Parijs.

President Bennion gaat in op het uitstekende werk van zendelingechtparen in het Parijse instituut voor godsdienstonderwijs, dat zich in het hart van de stad bevindt – vlakbij het Centre Pompidou en op loopafstand van het stadhuis en de Notre Dame. Het elegante gebouw, waar zich ook een gemeente van de kerk bevindt, wordt door de zendelingen gebruikt als tentoonstellingsruimte om buitenstaanders te interesseren voor aspecten van het evangelie. 'Steeds meer geïnteresseerden brengen een bezoek aan het instituut', zegt president Bennion.

De kerkleden in Parijs zijn ervan overtuigd dat betrokkenheid van de leden de sleutel is door goed zendingswerk. Fabrice Rafidiarimandas, eerste raadgever in de wijk Parijs 1, is samen met zijn vrouw 15 jaar geleden lid van de kerk geworden. Hoewel hun eerste contact met zendelingen was, speelden de leden een sleutelrol.

'Wat belangrijk was voor onze bekering was de integratie met de leden. De eerste keer dat we naar de kerk gingen werden we aan de deur verwelkomd', zegt broeder Rafidiarimandas.

Charles Defranchi, handelsattaché op de Amerikaanse ambassade in Parijs, heeft een zending vervuld in het zendingsgebied Parijs en is nauwe contacten blijven onderhouden met de mensen die hij tot het evangelie heeft helpen brengen. Wat het tot wasdom komen van de kerk in Parijs betreft, zegt broeder Defranchi: 'Onze kinderen worden blootgesteld aan allerlei verkeerde invloeden, en toch voel je dat velen van hen diepe wortels in het evangelie hebben. Ze komen thuis van een kerkactiviteit en willen hun leven op orde brengen, en ze willen op zending om de juiste redenen.'

Die geluiden klinken ook door in de woorden van Matthieu Destribois, een 23-jarige teruggekeerde zendeling die in het zendingsgebied Donetsk (Oekraïne) heeft gediend en nu rechten studeert aan de wereldvermaarde Sorbonne in Parijs.

'De kerk begint te groeien hier en wordt ook meer serieus genomen. Mijn medestudenten weten dat ik lid

ben van de kerk en respecteren mijn godsdienst', zegt broeder Destribois, die onlangs nog een van zijn vrienden aan de universiteit een boek-van-mormon heeft gegeven en ook te vinden was op het voetbalveld met zendelingen en *amis*.

Ontleend aan Church News, *7 juni 2003*.

FOTO SHAUN STAHLE, *CHURCH NEWS*

Ruim drieduizend mensen kwamen in september 2002 in Oekraïne bijeen voor een haardvuuravond met President Gordon B. Hinckley. 'De kerk groeit gestaag in Oekraïne', zegt William West, president van het zendingsbied Kiev.

Oekraïne

De bijna honderd treden van de vier trappen naar de schitterende kapel van de gemeente Nova-Darnyts'ka zijn net zozeer het symbool voor de volharding van de leden die daar samenkomen als van de groei van de kerk in Oekraïne.

Door heel Oekraïne, een land dat doordrenkt is van stokoude tradities en scepticisme, omarmen de mensen het evangelie. Elf jaar geleden was de kerk nog onbekend in deze voormalige sovjetrepubliek. Nu zijn er 2700 leden in de hoofdstad Kiev. In heel Oekraïne zijn er 8000 leden, verspreid over 54 gemeenten in twee zendingsgebieden.

'De kerk in Oekraïne groeit gestaag', zegt president William West van het zendingsgebied Kiev. 'De leden willen graag leren en groeien in evangeliebegrip en spiritualiteit. Er zijn hier meer dan duizend leden met een tempelaanbeveling, en die gaan maandelijks per bus naar de tempel in Duitsland. Daarvoor zitten ze in totaal zestig uur in de bus.'

'Het Oekraïense volk kent een lange traditie van christelijk geloof', gaat president West verder. 'Ze zijn goed opgeleid, zeer belezen en staan open voor het evangelie. Ze worden geweldige, gehoorzame leden van de kerk. Ze zijn vurig aan het bidden voor, en gespitst op informatie over, de voortgang van de tempel in Kiev.'

Op een zondagmiddag voorafgaand aan het bezoek van president Gordon B. Hinckley op 9 september 2002, kwamen er ruim 110 leden van de gemeente Nova-Darnyts'ka bijeen voor de gemeenteconferentie. Na de gemeenteconferentie haastten enkele leden zich dwars door Kiev om de doop bij te wonen van een twintigjarige student in het kerkgebouw van de gemeente Voskresens'ka. Het is een van de gebouwen die door de kerk is gerenoveerd en ingewijd. Veel gemeenten komen bijeen in een gehuurd gebouw. Deze doop was de derde van die dag.

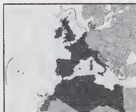
Op de avond voorafgaand aan de bijeenkomst met president Hinckley, namen Andrey en Dasha Danko samen met hun twee zoontjes om 20.00 uur de trein in Lutsk (in het westen van Oekraïne) om de volgende ochtend om 6.00 uur in Kiev te arriveren. Ze hadden een dagtrein kunnen nemen, maar daarvan was de aankomsttijd zo laat geweest dat ze daardoor de bijeenkomst hadden kunnen mislopen.

De prijs van de vier treinkaartjes was € 28, ruwweg het gemiddelde maandloon in Oekraïne. 'De prijs doet er niet toe', zegt broeder Danko. 'De reis is het waard. De profeet komt in mijn leven misschien maar één keer naar Oekraïne.'

De familie Danko is vier jaar geleden lid van de kerk geworden. Broeder Danko werd al snel als zondagsschoolleerkracht geroepen, en een paar maanden later als gemeentepresident.

'Jullie zijn pioniers zoals de pioniers die Brigham Young naar het westen volgden', zegt president Kay H. Christensen van het zendingsgebied Donetsk, in zijn toespraak in de bijeenkomst met president Hinckley. 'Als u als pioniers getrouw blijft, zal God u in uw land zegenen.' ■

Ontleend aan Church News, *2 november 2002*.

Regionaal nieuws

Satelliet-uitzendingen – Er is meer tussen hemel en aarde…

De meeste leden weten wel dat ze twee keer per jaar een satellietuitzending kunnen volgen van de algemene conferentie. Maar dat er ook programma's speciaal voor zusters zijn, uitzendingen voor instituutsleerkrachten, haardvuuravonden voor jongvolwassenen, en nog veel meer verschillende uitzendingen, blijkt niet algemeen bekend te zijn. In dit artikel leest u er meer over.

Al heel lang zorgt de kerk ervoor dat leden over de hele wereld mee kunnen luisteren als de profeet en de apostelen tot hen spreken. Dat begon met algemene conferenties, maar heeft zich inmiddels uitgebreid tot trainingsbijeenkomsten voor priesterschapsleiders, jeugdwerkvieringen, bijzondere inwijdingsdiensten en nog veel meer. Voor bijna elke groep in de kerk is er inmiddels wel een uitzending. Alles bij elkaar zijn dat alleen al in 2003 bijna twintig satellietuitzendingen, waarvan diverse live.

Tot nu toe hebben we dit jaar al twee trainingsuitzendingen voor priesterschapsleiders gehad, een jeugdwerkviering, een algemene jongevrouwenbijeenkomst, vijf algemene conferentiebijeenkomsten, vijf CES-haardvuuravonden voor jongvolwassenen, een speciale vrouwenconferentie en een programma over de onderwijsweek aan de BYU. Er komen nog een algemene zustersbijeenkomst, vijf algemene conferentiebijeenkomsten, enkele CES-haardvuuravonden voor jongvolwassenen en een kerstdevotional met het Eerste Presidium.

Het lijkt erop dat enkele van die uitzendingen niet zo bekend zijn, en onbekend maakt onbemind. Dat is jammer, want u mist wat. Neem bijvoorbeeld de vrouwenconferentie die jaarlijks vanaf de BYU wordt uitgezonden. Qua omvang is die conferentie net zo interessant als de algemene conferentie, alleen is zij speciaal voor en door vrouwen. Er spreken vrouwen die hun sporen hebben verdiend in de wetenschap, het onderwijs, de zakenwereld en de kerk. Ze behandelen onderwerpen zo divers als mode, opvoeding, gezondheid, gezinsleven, getuigenis en pornografie. Er spreken ook altijd enkele algemene autoriteiten. De uitzending, die een compilatie is van de interessantste toespraken die tijdens de vrouwenconferentie zijn gehouden, wordt door de weinige zusters die erheen gaan als heel bijzonder ervaren.

Een andere uitzending die lijdt onder gebrek aan bekendheid, is die van de onderwijsweek die jaarlijks vanaf de BYU wordt uitgezonden. Ook hier zijn de onderwerpen divers, en de sprekers zijn vooraanstaande leden en autoriteiten van de kerk. Deze uitzending is bestemd voor alle leden.

Een programma dat tot nu toe in ons taalgebied ook verbazend weinig publiek trekt, is de jaarlijkse kerstdevotional met het Eerste Presidium. Terwijl het toch een uiterst inspirerende uitzending is, met kersttoespraken van de leden van het Eerste Presidium en prachtige kerstmuziek, verzorgd door het Tabernakelkoor.

De CES-haardvuuravonden voor jongvolwassenen zijn niet alleen voor jongvolwassenen die naar het instituut gaan, maar zijn wél speciaal op hun leeftijdsgroep gericht. Dat levert toespraken van algemene autoriteiten op waar deze jonge leden echt veel aan hebben.

Kortom, de profeet, de apostelen en de andere algemene autoriteiten doen hun uiterste best om in elk geval in beeld en geluid zo dicht mogelijk bij ons te zijn. Ze willen dat we zoveel mogelijk van nabij meemaken. Het minste wat wij kunnen doen, is zorgen dat de uitzendingen goed bezocht worden. Want in deze tijd kunnen de leden deze rechtstreekse instructie en geestelijk voedsel maar al te goed gebruiken! ■

Coen Heijdemann

Broeder en zuster Hamilton.

Nieuwe president voor zendingsgebied Brussel

Kevin Scott Hamilton uit de wijk Agoura 1, ring Newbury Park Californië, is geroepen als president van het zendingsgebied Brussel: België/Nederland. Hij is in juli met zijn taak begonnen. President Hamilton en zijn echtgenote, Claudia Keysor Hamilton, komen uit Agoura Hills (Californië). Ze hebben zes kinderen.

President Hamilton is geboren in Wenatchee in de staat Washington en was voorafgaand aan zijn roeping directeur van AmeriVon. In de kerk heeft hij onder andere de volgende functies vervuld: ringpresident, bisschop, hogeraadslid, jongemannenpresident van de ring, secretaris en seminarieleerkracht. Van 1974 tot 1976 heeft hij een voltijdzending vervuld in het zendingsgebied Genève.

Zuster Hamilton is geboren in Tacoma in de staat Washington. Zij heeft de volgende kerkroepingen vervuld: jongevrouwenpresidente, leerkracht in het jeugdwerk en seminarie, consulent familiegeschiedenis van de ring en welpenleidster.

In een volgend *Kerknieuws* zullen we nader kennismaken met broeder en zuster Hamilton. ■

Luister naar het Nederlands

Techniek maakt plaatselijk tolken van uitzendingen mogelijk

Uitzendingen uit Salt Lake City hebben in de loop der jaren door de techniek grote sprongen vooruit gemaakt. Van telefonische uitzendingen tot live beeld en geluid via de satelliet. En nu is er alweer een ontwikkeling…

Al sinds jaar en dag kunnen leden in het Nederlandstalig gebied uitzendingen uit Salt Lake City ontvangen. Het begon ooit met uitzendingen van de algemene conferentie via de telefoonlijn. Van oorsprong Nederlandse leden die ooit naar Utah geëmigreerd waren, deden hun best om een vertaling te verzorgen van toespraken die algemene autoriteiten tijdens de algemene conferentie hielden. Het geluid kwam in ring- en districtsgebouwen binnen via de telefoon, en werd versterkt via luidsprekers weergegeven. Er was geen beeld, de geluidskwaliteit was soms niet al te best, maar het was destijds al heel wat.

Later kwam de satelliet. Die voegde er beeld aan toe en maakte een betere geluidskwaliteit mogelijk. Bovendien kon men kiezen tussen luisteren naar het Engels, of luisteren naar een Nederlandse versie. Dat Nederlands werd ook weer grotendeels verzorgd door geëmigreerde leden – vrijwilligers die in hun vrije tijd hard werkten om uitzendingen in het Nederlands te verzorgen. Eerst vanuit de Tabernakel, en later vanuit het Conferentiecentrum, stuurde de apparatuur van de kerk de door hen ingesproken vertalingen de ruimte in, waarop die in Nederland en Vlaanderen via satellietschotels en -ontvangers opgevangen werd.

En kort geleden heeft de techniek weer een nieuwe sprong vooruit mogelijk gemaakt. Door een nieuw apparaat zijn medewerkers van de kerk in staat om in Europa het Engelse geluidssignaal vier seconden eerder te ontvangen dan de satellietontvangers, een vertaling in te spreken, en het weer terug te sturen naar Salt Lake City. Daar wordt het gelijk met het beeld via de satelliet doorgestuurd. Daarop kunnen de leden in Nederland en Vlaanderen het gecombineerde beeld en Nederlandse geluid zien en horen. Ervaren tolken en zorgvuldig begeleide vrijwilligers uit Nederland en België verzorgen een deel van de Nederlandse vertaling, die zo compleet en zo synchroon mogelijk is, waardoor

de toespraken makkelijker te volgen zijn. Officieel is deze techniek nog experimenteel en doen er in de hele wereld maar vijf taalgebieden aan mee. Dat maakt het voor Nederlandstalige leden die het Engels niet voldoende machtig zijn een extra bijzondere zegening. ■

Coen Heijdemann

Luisteren via internet

Wie de uitzendingen liever thuis beluistert dan in de kerk, die kan daarvoor het internet gebruiken. Via www.lds.org is er geluid van veel uitzendingen beschikbaar. Meestal hebt u de keus tussen Engels, Nederlands en andere talen. U hebt er dan geen beeld bij, maar het vermijdt de noodzaak tot reizen. Een voordeel van internet is, dat u verschillende uitzendingen van de algemene conferenties ook nog achteraf kunt beluisteren. Zo zijn de toespraken van de laatstgehouden aprilconferentie op het ogenblik nog in 34 talen te volgen via internet. Vanaf de homepage van de kerk (www.lds.org) kiest u General Conference (in de rechterkolom), dan komt u bij de opnamen van de laatstgehouden algemene conferentie. ■

Nederlander nieuwe zendingspresident in West-Indië

Voor velen, henzelf inbegrepen, was het een verrassing – de roeping van broeder en zuster Dorenbosch naar het zendingsgebied West-Indië. Beiden komen immers uit Europa. Henk Dorenbosch is in Leeuwarden geboren en heeft nog steeds familie in Nederland. Judy Dorenbosch-Cieslak is in Duitsland geboren en in Salt Lake City opgegroeid.

Een officiële aankondiging in *Church News* vermeldt dat Hendrik Dorenbosch (54), voor zijn roeping als zendingspresident, in de wijk Lakeridge 5 (ring Magna-Zuid, Utah) groepsleider hogepriesters was en dat hij voor die tijd onder meer hogeraadslid, bisschop, ringpresident, jongemannenpresident en president van de ringzending is geweest.

Met het zendingswerk had hij al op meer manieren ervaring opgedaan. Zelf vertelt hij daarover: 'Vanuit Leeuwarden werd ik eerst voor een paar maanden op bouwzending geroepen in Utrecht. Daar kreeg ik mijn roeping voor een voltijdzending in Engeland. Een paar jaar na mijn zending werd mij gevraagd om naar Amerika te komen en daar zendelingen Nederlands te leren. Hier heb ik mijn vrouw leren kennen. We zijn in 1975 getrouwd; nu hebben we vijf geweldige kinderen. Drie van hen zijn getrouwd en de laatste twee zullen dit jaar trouwen. We hebben drie kleinkinderen en nog vier onderweg, waaronder een tweeling.'

Over zuster Dorenbosch vermeldt *Church News* dat ze is geboren als Judith Rahel Cieslak, dat ze raadgeefster was in het jongevrouwenpresidium van haar ring en dat ze daarvoor raadgeefster jongevrouwen, ZHV-presidente, jeugdwerkpresidente en ZHV-lerares in haar wijk is geweest. Ze is geboren in Bremen (Duitsland).

Talen leren

Over zijn roeping als zendingspresident vertelt broeder Dorenbosch: 'Vorig jaar in september werden we uitgenodigd voor een gesprek met president Boyd K. Packer. Hij vertelde ons dat ik als zendingspresident was gekozen en dat de roeping officieel van het Eerste Presidium zou komen. Op 31 december ontmoetten we president Thomas S. Monson, die ons toen officieel riep en ons vertelde dat we in een Engelstalig gebied zouden gaan werken. Wij hadden, met onze kennis van de Nederlandse en Duitse taal, natuurlijk gedacht dat we naar Europa zouden komen. Begin maart kregen we een brief waarin stond dat we voor drie jaar naar West-Indië zouden gaan. Nu maakt ook Suriname daar deel van uit, dus we gaan ons Nederlands wel gebruiken.'

Maar er worden nog meer talen gesproken in het zendingsgebied

Broeder en zuster Dorenbosch, kort na hun roeping.

West-Indië. Zo hoort ook Frans Guyana erbij. 'We krijgen een stoomcursus Frans op het opleidingscentrum voor zendelingen in Provo', vertelde president Dorenbosch enkele weken voor het begin van zijn zending. 'We krijgen drie keer per week les, en we kunnen ervan getuigen dat de Geest ons helpt. Wij hebben beiden een sterk getuigenis van het herstelde evangelie en zien ernaar uit om samen met onze zendelingen de kerk in dat deel van de wereld op te bouwen. Uit ervaring weten we dat de Geest ons bij zal staan, en dat we getuige zullen zijn van wonderen in ons leven en in het leven van anderen. Wij bidden altijd voor het zendingswerk over de hele wereld en hopen dat de leden ook voor ons zullen bidden.' ■

Met dank aan Thijs Dorenbosch en Jan Weening

Kort nieuws

Nieuwe raadgever in presidium ring Antwerpen

In maart 2003 heeft in het presidium van de ring Antwerpen een wijziging plaatsgevonden. Broeder Tom De Bisschop is tijdens de ringconferentie geroepen en gesteund als tweede raadgever van president Buysse. Broeder Hans Boom blijft eerste raadgever in het ringpresidium.

Nieuwe bisschop en gemeentepresidenten

De wijk Eindhoven heeft sinds kort een nieuwe bisschop. Bisschop Valentin Arts is opgevolgd door bisschop Noud Karssen. De raadgevers van bisschop Karssen zijn Aldrin Esser en Stewart Aiden.

Ook twee gemeentes in de ring Antwerpen hebben een nieuwe president. Jean-Pierre Neels is de nieuwe gemeentepresident in Gent. Zijn raadgevers zijn Serge Vandendriessche en Johan Beerens. Patrick Peters is geroepen als nieuwe gemeentepresident van de gemeente Genk. Broeder Jo Knoops is zijn raadgever.

Koor Moroni met twee avonden musical

Met een vernieuwd programma treden het Concertkoor Moroni en het jeugdkoor Young Moroni deze maand voor de tweede keer dit jaar in Amersfoort op. Vervolgens wordt het noorden van het land bezocht. De musical *Jozef en de duizendkleurenjas* is opnieuw te zien, met kleine wijzigingen en, wat de uitvoering betreft, nog wat bijgeschaafd. In het voorprogramma hebben delen uit andere musicals een plaats gekregen. Dit musicalprogramma, waarvan de vorige versie al door veel bezoekers werd geprezen, is op 18 oktober te zien en te horen in de kerk te Amersfoort (Laurens Costerplein 14) en op 25 oktober in de kerk te Groningen (Paterswoldseweg 531). ■

FOTO FRANS HEIJDEMANN

Medewerkenden aan de musical* Jozef en de duizendkleurenjas *na de proefvoorstelling in juni.

In het zendingsveld

■ **BALTISCHE STATEN**

Stefaan Cannoodt
Baltic Mission
Melnsila iela 3, Riga, Letland

■ **BELGIË/ NEDERLAND**

Benjamin Karssen
Jeffrey Kleijweg
Hennie Kroon
Zendingsgebied Brussel: België/Nederland
87, Blvd. Brand Whitlock
B–1200 Brussel

■ **CANADA**

Armin Panhuyzen
Canada Calgary Mission
6490 Fisher Rd SE Ste 122
Calgary, Alberta T2H 0W3
Canada

■ **DUITSLAND**

Dayenne Gerrits
Deutschland-Mission Leipzig
Zerbsterstraße 42
D-12209 Berlin

■ **GRIEKENLAND**

Richard Sleegers
Jasper Roelofsen
Joachim Anthierens
Athens Greece Mission
Panayias Eleftherotrias 9
145 63 Kifissia, Athene
Griekenland

■ **GROOT-BRITTANNIË**

Paul Gerrits
Joey Hooyenga
England Birmingham Mission
187 Penns Lane
Sutton Coldfield
West Midlands
B76 1JU, Engeland

Michael Verschuure
England London Mission
64-68 Princes Gate
Exhibition Road
London SW7 2PA
Engeland

Lesley Wieling
Christopher Weening
Alexander Piket
England London South Mission
The London Temple
Westpark Road
Newchapel, Surrey
RH7 6NB, Engeland

Laurence Gfeller
Jelle Hofstee
Mark Kleijweg
Micha Vermeer
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds,
Yorkshire, LS18 5AZ
Engeland

Rolf en Thea van der Put
Farm Management Company
6 Oulsam Drove
Feltwell
Norfolk IP26 4EL
Engeland

■ **IVOORKUST**

Rainier Gfeller
Ivory Coast Abidjan Mission
06 B.P. 1077
Abidjan 06
Ivory Coast, West Africa

■ **PORTUGAL**

Carla Fariq
Portugal Porto Mission
Rua de Amalia
Luazes 23 sala 7
4200–052 Porto
Portugal

■ **VERENIGDE STATEN**

Raphael Gout
Jurgen Hoole
Utah Provo Mission
2500 N University
Ave Ste 100, Provo
Utah 84604, USA

Heidi Dhondt
Idaho Boise Mission
3100 S Vista Ave Ste 220
Boise, Idaho 83705
USA

Kim van Veluwen
Temple Square Mission
50 West North Temple Street
Salt Lake City
Utah 84150-1006, USA

Peter Erkamp
Illinois Chicago Mission
3295 N Arlington
Heights Ste 108
Arlington Heights
Illinois, 60004–1588, USA

Derk Jan Aukema
Arizona Tempe Mission
1871 E Del Rio Dr
Tempe, Arizona 85282-2822
USA

■ **WEST-INDIË**

Geert Verhaegen
Bart van Wermeskerken
Zendingsgebied West-Indië
P.O. Box 2932
Paramaribo
Suriname

Joachim Arts
Rinaldo Kasanwidjojo
Anthony Post
Thomas Vlainic
West Indies Mission
P.O. Bag 543
Valsayn
Trinidad
West Indies

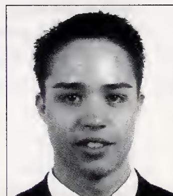
Nieuwe zendelingen

Naam:
Daniël de Jong
Unit:
Zoetermeer (ring Den Haag)
Aanvang zending:
30 juli 2003
Zendingsgebied:
Birmingham (Engeland)
Opleidingscentrum:
Preston (Engeland)

Naam:
Laurence Gfeller
Unit:
Zoetermeer (ring Den Haag)
Zendingsgebied:
Leeds (Engeland)
Opleidingscentrum:
Preston (Engeland)
Aanvang zending:
20 augustus 2003

Naam:
Rainier Gfeller
Unit:
Zoetermeer (ring Den Haag)
Zendingsgebied:
Abidjan (Ivoorkust)
Opleidingscentrum:
Provo (Utah)
Aanvang zending:
2 september 2003

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingscentrum, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier of langer) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona
Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

Foto's liefst in een envelopje of tussen kartonnetjes opsturen; niet met lijm, plakband, nietjes of paperclips vastmaken!

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor van het zendingsgebied waar uw familielid op zending is, verhuist, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de nieuwsredactie. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan. Ook als iemand al van zending terug is, maar nog vermeld staat op deze bladzijde, kunt u dat doorgeven aan de redactie.

23990 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

Uw ontmoeting met God voorbereiden

Kies met een gebed in uw hart de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Alma 34:32: 'Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.'

Ouderling Marvin J. Ashton (1915–1994) van het Quorum der Twaalf Apostelen: De tien maagden [zie Matteüs 25:1–13] vertegenwoordigen de Kerk van Jezus Christus, en niet alle mensen op aarde. (…) De verantwoordelijkheid om olie in onze lampen te hebben, is een persoonlijke vereiste en gelegenheid. De olie van geestelijke voorbereiding kan niet met anderen gedeeld worden. (…) In de gelijkenis kon de olie op de markt gekocht worden, maar in ons leven moeten we die druppel voor druppel door een rechtschapen levenswijze verdienen.' ('A Time of Urgency', *Ensign,* mei 1974, p. 36.)

President Harold B. Lee (1899–1973): 'Hoelang hebt u de dag van uw bekering al uitgesteld? Ons oordeel zal voor de rechtschapen Rechter plaatsvinden. Hij zal rekening houden met onze vaardigheden en beperkingen, onze kansen en belemmeringen. Iemand die zondigt en zich bekeert, en zijn leven vervolgens aan goede werken toewijdt, verliest op die oordeelsdag niet zoveel als de persoon die geen ernstige zonden heeft begaan, maar die akelig onderuit gaat omdat hij niet heeft gedaan wat hij met zijn vaardigheden en kansen had moeten doen.' (*Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* [2000], p. 229.)

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Het laatste oordeel is niet slechts een opsomming van goede en slechte handelingen — wat we hebben *gedaan*. Het is de erkenning van het uiteindelijke gevolg van onze handelingen en gedachten — wat we zijn *geworden*. Niemand kan zich veroorloven zijn taken plichtmatig af te werken. De geboden, verordeningen en verbonden van het evangelie zijn geen stortingen op een bankrekening in de hemel. Het evangelie van Jezus Christus is een plan dat ons leert hoe we kunnen worden wat onze hemelse Vader van ons verwacht.' ('Opdracht tot wording', *Liahona,* januari 2001, p. 40.)

Alma 5:28: 'Ziet, hebt gij u geheel van uw hoogmoed ontdaan? Ik zeg u: Zo niet, dan zijt gij niet voorbereid om God te ontmoeten.'

Moroni 7:47: 'Naastenliefde is de reine liefde van Christus, (…) en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.'

Anne C. Pingree, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Door naastenliefde, door kleine, eenvoudige daden van liefde, kunnen wij het aanzien van de wereld veranderen, *gezin voor gezin*. (…) Langzaam maar zeker veranderen die daden van naastenliefde onze aard, ze definiëren ons karakter en uiteindelijk worden we vrouwen die moedig en vol toewijding tot de Heer zeggen: "Hier ben ik, zend mij."' ('Naastenliefde: de wereld veranderen, gezin voor gezin', *Liahona,* november 2002, p. 108–109.)

President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'Wie gehoor geven aan de waarschuwing en zich voorbereiden, wie rond middernacht de olie van rechtschapenheid in hun lampen hebben, wie geduldig, lankmoedig en toegewijd zijn, krijgen de belofte dat zij bij de Heer aan tafel zullen plaatsnemen.' (*Faith Precedes the Miracle* [1972], p. 257.)

- *Hoe kunnen we meer olie in onze lampen doen (zie LV 45:56–57)?*
- *Hoe kunnen we liefdevoller en nederiger worden?* ■

WALTER RANE, *VIJF WAREN WIJS* (DETAIL)

De nutteloze knecht

Jezus leerde zijn discipelen wat geloof en getrouwheid inhouden, en het verband tussen zijn genade en onze werken.

OUDERLING W. ROLFE KERR
van de Zeventig

Als een van vier jongens die op een boerderij in Noord-Utah opgroeiden, heb ik veel waardevolle lessen van verstandige, liefdevolle en vooruitziende ouders geleerd. Wij hebben door woord en voorbeeld geleerd dat wij op de Heer moeten vertrouwen en dat 'alle overwinning en heerlijkheid' verkregen kan worden door 'ijver, getrouwheid en gebeden des geloofs' (LV 103:36). We hebben geleerd dat we trouw moeten zijn aan de Heer Jezus Christus en zijn leringen.

Tijdens zijn aardse bediening bracht de Heiland zijn discipelen geloof en getrouwheid bij. Door zijn woorden werden nieuwe en ogenschijnlijk veeleisende gedragspatronen vastgesteld. (Zie Lucas 10–19.) Dat werd enkele discipelen soms te machtig en ze smeekten: 'Geef ons meer geloof' (Lucas 17:5). De Heiland reageerde met wat misschien een harde leer lijkt — een gelijkenis over geloof en getrouwheid. In de gelijkenis van de Heer en de knecht wordt een agrarisch voorbeeld gegeven, dat de mensen in die tijd goed konden begrijpen. De beginselen zijn tegenwoordig even toepasbaar als toen.

De knecht en de meester

Jezus begon: 'Wie van u zal tot zijn slaaf, die voor hem ploegt of het vee hoedt...' (Lucas 17:7). In de tijd van Jezus waren knechten eigendom van hun heer en zij

waren meer slaaf dan medewerker. Zij waren wettelijk verplicht om precies te doen wat hun heer vereiste, zoals op het land werken, voor de schapen zorgen of eten klaarmaken en opdienen. Daartegenover stond dat de knechten door hun heer werden verzorgd.

De Heiland ging verder met zijn vraag: '... als hij van het land thuiskomt, zeggen: Kom terstond hier aan tafel? Zal hij niet veeleer tot hem zeggen: Maak mijn maaltijd gereed, schort uw kleren op en bedien mij, tot ik klaar ben met eten en drinken, en daarna kunt gij eten en drinken?' (Vers 7–8.) De knecht moest in eerste instantie voor zijn heer zorgen. Het was ondenkbaar dat de heer zijn knecht vrij zou geven als zijn eten nog niet was klaargemaakt.

Jezus sloot de gelijkenis af met deze retorische vraag: 'Zal hij de slaaf soms danken, omdat hij deed wat hem bevolen was?' (Vers 9.) De knecht hoefde niet te verwachten dat hij voor zijn werk bedankt zou worden, want hij had alleen maar gedaan wat hij al had toegezegd.

Om ervoor te zorgen dat zijn discipelen de essentie van deze gelijkenis begrepen, zei de Heiland nadrukkelijk: 'Zo moet ook gij, nadat gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, zeggen: Wij zijn onnutte slaven; wij hebben slechts gedaan, wat wij moesten doen' (vers 10). Aangezien de heer voor zijn knechten

In de tijd van Jezus waren de knechten wettelijk verplicht om precies te doen wat hun heer vereiste, zoals op het land werken, voor de schapen zorgen of eten klaarmaken en opdienen. Daartegenover stond dat de knechten door hun heer werden verzorgd.

zorgde, was het werk van de knecht slechts wat hij de heer verschuldigd was en wat alleen maar zijn plicht was.

Ik ben van mening dat Jezus in deze gelijkenis zijn discipelen iets over geloof en getrouwheid wilde bijbrengen, beginselen die ik als jongen op de boerderij heb geleerd.

De beginselen trouw en moed

Stel u in gedachten vier jongens voor die op een boerderij opgroeien. Voor ons betekende trouw de tweede mijl gaan. Ik bedoel dat ons niet alles werd voorgekauwd wat we moesten doen. We moesten anticiperen wat er gedaan moest worden en dat dan ook doen. Het vee voederen hield niet alleen in dat we wat hooi, graan en voer in de voerbak gooiden. Het hield ook in dat we de draden van de hooibalen, de hooiresten en de graanresten moesten opruimen. Voor het vee zorgen hield in dat we de omheiningen en de hekken moesten controleren, de vloer van de stal van hooi moesten voorzien en moesten bekijken of er geen zieke of kreupele dieren waren. Het ploegen van de velden was meer dan alleen met de tractor heen en weer rijden. Het hield ook in dat we de ploeg moesten monteren, het werk netjes moesten doen — vlakbij de omheiningen en de slootkanten — de machines moesten onderhouden en het gereedschap en de apparatuur op de juiste plek moesten terugzetten.

Op onze boerderij betekende moed: getrouw onze taken verrichten, beter dan het vereiste minimum.

De eettafel was meer dan een plek om te eten. Het was een plek waar we onderricht ontvingen, waar we over gevoelens, ervaringen en de toekomst konden praten. Ons huis was niet alleen een plek waar we woonden, het was ook een plek die, met onze hulp, moest worden schoongehouden en af en toe opgeknapt. De bedden waren niet alleen om in te slapen, maar moesten iedere dag worden opgemaakt en iedere week verschoond. Het servies was niet alleen om van te eten, maar moest worden afgewassen en netjes in de kast gezet. Fruit en groente was er niet alleen om gulzig opgegeten te worden, maar om te worden ingeblikt, geweckt of ingevroren. Er werd van ons jongens verwacht dat wij huishoudelijke klusjes deden. We leerden de oude spreuk 'Als je iets doet, doe het dan goed.'

Moed houdt in dat wij getrouw onze taken verrichten, beter dan het vereiste minimum. We moeten bij onze werkzaamheden een hoge norm aanhouden, wat veel meer is dan het vereiste minimum. Waar we veel aan hadden was naar het getrouwe, moedige voorbeeld van onze ouders te kijken. Na een lange werkdag op de boerderij ging onze vader op huisonderwijs, en door de jaren heen heeft hij heel wat kerkroepingen aanvaard en grootgemaakt. Naast de steun aan haar man op de boerderij en in zijn priesterschapstaken, had mijn moeder ook veel roepingen op wijk- of ringniveau. Onze ouders waren getrouw. En ze waren ook erg moedig.

Af en toe horen we van kerkleden dat het tegenwoordig erg moeilijk is om trouw te blijven. Ze zeggen: 'Het is moeilijk om tiende te betalen', 'Het is moeilijk om zedelijk rein te blijven', en zelfs 'Het is moeilijk om heilige der laatste dagen te zijn'. Sommige dingen zijn moeilijk, dat is niet nieuw voor hen die het evangelie van Jezus Christus hebben aanvaard. Hij zal ons de nodige kracht geven om deze moeilijke tijden te doorstaan.

Jezus heeft zijn discipelen veel moeilijke leer gegeven. (Zie Johannes 6:60.) Wat zou de Heiland zeggen als wij het gevoel hadden dat ons lot te moeilijk was? Misschien zou Hij ons dezelfde vraag stellen die Hij zijn apostelen stelde: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?' (Johannes 6:67.) Ik bid dat wij zijn grootmoedigheid en barmhartigheid ten opzichte van ons zullen erkennen, en net als Petrus zullen zeggen: 'Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods' (Johannes 6:68–69).

Getrouwheid, zelfs aan de moeilijke leerstellingen, is een eigenschap waartoe de Heiland ook zijn discipelen aanmoedigde. Maar Jezus wilde ook dat zij begrepen dat het tevredenstellen van de meester meer inhield dan

alleen een arbeidsethos. Hij leerde hun dat het ook een zaak van het hart en van hun relatie met hun hemelse Meester was.

De beginselen geloof en genade

Als jongens op de boerderij begrepen we dat we alles, stoffelijk en geestelijk, aan de Heer en onze ouders te danken hadden. We hadden geleerd, net als Amulek de Zoramieten geleerd had, om 'zowel des morgens als des middags en des avonds' te bidden, voor ons eigen welzijn en voor het welzijn van de mensen om ons heen. (Zie Alma 34:19–27.) Persoonlijk en gezinsgebed waren een onderdeel van ons dagelijks leven. We leerden door woord en voorbeeld dat we geloof in 'de Heer des oogstes' moesten hebben. (Zie Alma 26:7.) Nadat we geploegd, gezaaid, geïrrigeerd en de velden bewerkt hadden, legden we ons lot in de handen van de Heer. We werkten hard, maar we wisten ook dat we zonder zonneschijn en regen, de genade van God, en de goedheid van liefdevolle ouders, niets konden bereiken.

Is dit niet het vertrouwen op God wat Koning Benjamin bedoelde toen hij zei: 'Indien gij alle dank en lof, die uw ganse ziel vermag te bezitten, zoudt geven aan die God, die u heeft geschapen, (...) indien gij Hem zoudt dienen met geheel uw ziel, gij nog onnutte dienstknechten zoudt zijn. (...) En nu vraag ik: Kunt gij iets in uw eigen voordeel zeggen? Ik antwoord u: Neen. Gij kunt niet zeggen, dat gij zelfs zoveel zijt als het stof der aarde' (Mosiah 2:20–21, 25).

Wij staan bij God in de schuld voor ons leven. Als wij zijn geboden onderhouden, wat onze plicht is, zal Hij ons onmiddellijk zegenen. Wij staan daarom altijd bij Hem in de schuld. Zonder zijn genade kunnen we niet alleen door onze moed verlost worden.

Ouderling Neal A. Maxwell, van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft het volgende over deze gelijkenis gezegd:

'Gods edelmoedigheid [of genade] kan niet tot uitdrukking komen door onze taken en plichten te verminderen. Waar veel gegeven is, wordt veel vereist — niet andersom. Ook mag de edelmoedigheid van God niet tot uitdrukking komen door zijn normen te verlagen. Pas als er veel is gegeven en veel door de discipel tot stand is gebracht, wordt hij door Gods edelmoedigheid overweldigd!

'Als wij alles hebben gegeven en gedaan, zullen we op een dag alles ontvangen "wat [onze] Vader heeft" [LV 84:38]. Daarin schuilt Gods edelmoedigheid. Als wij onze plicht doen, is Hij gebonden — en met alle plezier gebonden.'[1]

In de gelijkenis van de nutteloze dienstknecht heeft de Heiland zijn discipelen en ons iets over geloof en getrouwheid bijgebracht. Maar ook iets over moed en genade. Mogen wij moedig zijn en meer doen dan er minimaal van ons verwacht wordt. Mogen wij dankbaar erkennen dat alleen zijn genade voldoende is om in Hem vervolmaakt te worden. (Zie Moroni 10:32–33.) ■

Wij staan bij God in de schuld voor ons leven. Als wij zijn geboden onderhouden, wat onze plicht is, zal Hij ons onmiddellijk zegenen. Wij staan daarom altijd bij Hem in de schuld. Zonder zijn genade kunnen we niet alleen door onze moed verlost worden.

NOOT

1. *Even As I Am* (1982), p. 86.

ILLUSTRATIES GARY L. KAPP

Het boek

Ik negeerde het boek heel lang. Maar toen ik het eindelijk opensloeg, werd mijn leven voor eeuwig veranderd.

SUWIT SAISAM-ANG

Ik had verscheidene kansen om dat blauwe boek op te pakken. Toen ik dat deed, wilde ik steeds meer lezen. Ik merkte dat de Heer een plan voor mijn leven had.

Toen ik naar een studentenhuis van de universiteit in Khon Kaen (Thailand) verhuisde, zag ik een blauw boek in de hoek van de kamer liggen. Ik heb het nooit opgepakt, en het boek lag er nog steeds toen ik vele maanden later uit het studentenhuis vertrok.

Toen ik was afgestudeerd, keerde ik terug naar mijn woonplaats Kalasin. Toen ik op een dag een vriend bezocht, zag ik een blauw boek op zijn televisie liggen — een boek dat me aan het exemplaar in mijn studentenhuis deed denken. 'Hoe kom je aan dat boek?' vroeg ik mijn vriend. Hij zei dat hij het van zendelingen had gekregen. Ik zei dat ik een soortgelijk boek had gezien, maar dat ik er niets over wist. Mijn vriend had het ook niet gelezen.

Toen ik het boek oppakte, las ik voor het eerst de woorden op de omslag: 'Het Boek van Mormon: een getuige van Jezus Christus.' Toen ik het boek willekeurig opensloeg, zag ik Jakob 5 staan. Ik begon iets te lezen over een tamme en een wilde olijfboom. Hoewel ik de betekenis van die gelijkenis eigenlijk niet begreep, kreeg ik wel een blij gevoel.

Na enkele dagen merkte ik dat ik meer wilde lezen. Ik ging naar het huis van mijn vriend om het boek te lenen. Toen ik daar aankwam, zat hij met twee zendelingen te praten. Ze stelden zich voor als ouderling Reid en ouderling Haroldson en ze maakten een afspraak met me. Ze kwamen op de afgesproken tijd langs en vertelden over hun geloof in het plan van onze hemelse Vader. Terwijl ze spraken, kon ik de liefde van de Vader voelen.

Op uitnodiging van de zendelingen ging ik op zondag naar de kerk. Hoewel er maar tien mensen waren, voelde ik een bepaalde liefde voor de gemeente Kalasin, en ik beloofde om weer te komen.

Ik liet me op 21 maart 1999 dopen en begon al snel met de zendelingen samen te werken. Terwijl ik toekeek hoe de zendelingen het evangelie verkondigden, voelde ik Gods liefde voor zijn kinderen.

Twee maanden na mijn doop kreeg mijn oudere zus een getuigenis. Zij liet zich ook dopen. Een maand later liet mijn nicht zich dopen. Met de hulp van de leden verdrievoudigde onze kleine gemeente zich en kwamen er dertig mensen geregeld naar de kerk.

Een jaar na mijn doop werd ik op zending geroepen — naar Bangkok (Thailand). Mijn oudere zus werd naar hetzelfde zendingsgebied geroepen.

Ik weet dat het geen geluk of toeval was

ILLUSTRATIE GREG NEWBOLD

dat ik lid van de ware kerk van de Heer ben geworden. Ik weet dat onze hemelse Vader voor mij een plan heeft, en dat Hij me op een zending begon voor te bereiden toen ik voor het eerst 'dat boek' opensloeg en over de wijngaard las. Wat een enorm voorrecht om in die wijngaard naar mijn broeders en zusters te zoeken en te vertellen over het boek en het evangelie waardoor mijn leven zo is veranderd. ■

Suwit Saisam-ang heeft zijn zending volbracht en is lid van de gemeente Kalasin, in het district Khon Kaen (Thailand).

Bij de familie Hinckley thuis

Als zuster Marjorie Pay Hinckley groepen heiligen der laatste dagen toespreekt, voelen we ons meteen thuis. Door haar charmante gevatheid en oprechte liefde worden we teder in haar familiekring opgenomen. En dan — alsof ze onze eigen moeder of grootmoeder is — zegt ze dat ze trots op ons is. En ze moedigt ons aan door te zeggen dat we met de hulp van de Heer de problemen in het dagelijks leven kunnen overwinnen en vreugde kunnen vinden.

Als haar man, president Gordon B. Hinckley, spreekt, speelt hij vaak de rol van liefdevolle vader en grootvader. Hij leert ons hoe we betere kinderen, ouders, echtgenoten en familieleden kunnen worden.

Waar ze zich ook in de kerk bevinden, president en zuster Hinckley vinden altijd 'familieleden' — naast hun 5 kinderen, 25 kleinkinderen en 35 achterkleinkinderen. Broeder en zuster Hinckley leiden al meer dan 90 jaar een voorbeeldig leven en zijn al 66 jaar getrouwd. Ze zijn dus bijzonder gekwalificeerd om ons advies te geven over de belangrijkste rollen die we ooit zullen vervullen. Ze hebben onlangs met redacteuren van de tijdschriften van de kerk gesproken over de manieren waarop wij ons huwelijk en ons gezin kunnen versterken.

Marjorie Pay Hinckley (boven, vlak voor haar huwelijk in 1937) en Gordon B. Hinckley (boven, toen hij in 1932 afstudeerde) zijn 66 jaar liefdevol naast elkaar door het leven gegaan.

'HIJ GAF ME DE RUIMTE EN LIET ME VLIEGEN'

Liahona: Waarom hebt u al zo lang een gelukkig huwelijk?

President Hinckley: De basis van een goed huwelijk is wederzijds respect — respect voor elkaar en betrokkenheid bij het welzijn van elkaar. Dat is de sleutel. Als een man minder aan zichzelf zou denken en meer aan zijn vrouw, zouden gezinnen in de kerk en over de hele wereld gelukkiger zijn.

Liahona: Zuster Hinckley, u hebt gezegd: 'Mijn man laat mij altijd mijn gang gaan. Hij heeft er nooit op aangedrongen dat ik iets op zijn manier, of op een andere manier, moest doen. Vanaf het allereerste begin heeft hij me de ruimte gegeven en me laten vliegen.'[1] Hoe heeft hij dat gedaan?

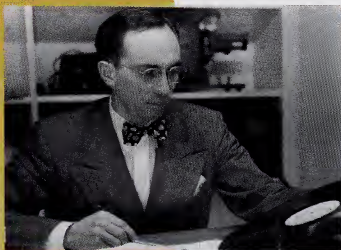
Zuster Hinckley: Hij zegt nooit wat ik moet doen. Hij laat me mijn gang gaan. Hij geeft me het gevoel dat ik een wezenlijk persoon ben. Hij heeft me altijd aangemoedigd om te doen wat me gelukkig maakt. Hij probeert me niet te overheersen of te domineren.

Liahona: President, u hebt gezegd: 'Sommige mannen denken dat het hun recht is om hun vrouw aan hun normen en denkbeelden te onderwerpen. Dat werkt niet.'[2] Hoe hebt u dat in uw huwelijk kunnen voorkomen?

President Hinckley: Ik heb geprobeerd de individualiteit, persoonlijkheid, verlangens, achtergrond en ambities van mijn vrouw te onderkennen. Laat haar vliegen. Ja, laat haar vliegen! Laar haar haar eigen talenten ontwikkelen. Laat haar op haar eigen manier te werk gaan. Ga uit haar weg en verwonder u over alles wat ze tot stand brengt.

FOTO DON BUSATH

Boven: Gordon B. Hinckley als medewerker van de kerk in 1935.

President Hinckley schrijft zijn gelukkige leven aan zijn vrouw toe (boven met twee van hun kinderen, omstreeks 1943).

Liahona: Over wat voor dingen verwondert u zich dan?

President Hinckley: O, heel veel dingen (…)

Zuster Hinckley (glimlachend): Dit wordt moeilijk voor hem.

President Hinckley: (…) Ze heeft al die jaren ons gezin geleid. Toen onze kinderen opgroeiden, was ik vaak voor de kerk weg. In het begin was ik heel lang verantwoordelijk voor het werk van de kerk in Azië. Ik was vaak twee maanden achter elkaar weg. We konden toen nog niet steeds telefoneren. Zij zorgde voor alles. Zij leidde het gezin. Zij regelde alles en zorgde voor de kinderen.

We hadden een achtertuin. Toen ik een keer van een lange reis thuiskwam, zag ik dat ze er gras gezaaid had. Zij en de kinderen hadden de achtertuin omgespit en graszaad gezaaid. Er lag nu een prachtig gazon. Verderop konden we ook nog een groentetuin aanleggen. Maar de achtertuin werd een prachtig grasveld.

Dat is typerend voor haar werkwijze. Ze was onafhankelijk en wist precies wat mooi was.

'IK LACH GRAAG'

Liahona: Zuster Hinckley, u hebt gezegd: 'De enige manier om door het leven te komen, is door te lachen. Je kunt lachen of huilen. En dan lach ik liever. Van huilen krijg ik hoofdpijn.'[3]

Zuster Hinckley: Als we niet om het leven kunnen lachen, komen we in de problemen.

Liahona: Kunt u zich een voorval herinneren dat lachen de beste remedie was?

Zuster Hinckley: Ik denk dat er veel voorbeelden zijn. Toen onze kinderen nog jong waren had ik bijvoorbeeld een keer een ovenschotel gemaakt. En het was een lekker gerecht. Maar toen ik het uit de oven haalde, zei onze zoon Dick: 'Waarom heb je het vuilnis gebakken?'

Liahona: Hoe oud was hij toen?

Zuster Hinckley: Veertien — oud genoeg om beter te weten!

'IEDEREEN GENIET VAN ELKAAR'

Liahona: Wat doet u eraan om een hechte familieband te behouden?

President Hinckley: O, we hebben in ons lange leven veel verschillende dingen gedaan. Vanaf dat onze kinderen klein waren, zijn we in de zomer ergens heen gegaan. Dat hebben we later voortgezet. Ook toen onze kinderen getrouwd waren.

Mijn vrouw heeft ooit gezegd dat ze graag een keer met haar kinderen door de

De familie Hinckley toen president Hinckley werd geroepen als algemeen autoriteit.

straten van Hongkong zou willen lopen. Dus zijn we een keer met z'n allen naar Azië gegaan. Toen zei ze dat ze graag met haar kinderen door de straten van Jeruzalem zou willen lopen. Dus hebben we onze financiën op een rijtje gezet en zijn we allemaal naar Jeruzalem gegaan. We hebben zoveel plezier gehad.

Ik wil ten overstaan van haar het volgende zeggen: onze kinderen genieten van elkaar. We komen nog steeds bij elkaar. We houden eens per maand met alle familieleden gezinsavond — met alle kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen die kunnen komen. Dat is een voortzetting van wat we deden toen de kinderen nog klein waren. We hielden gezinsavond. Als ik weg was, regelde zij gewoon de gezinsavond en andere belangrijke dingen. Ze zorgde ervoor dat alles gewoon doorging.

Liahona: Kunt u zo'n gezinsavond met de hele familie beschrijven.

President Hinckley: We hebben een gezamenlijke maaltijd en we praten met elkaar. We hebben gewoon een gezellige tijd met elkaar en bespreken een of twee onderwerpen. Iedereen geniet van elkaar. Dat is in deze tijd iets bijzonders.

Liahona: U hebt gezegd dat u als kind ook gezinsavond met uw ouders had.

President Hinckley: Inderdaad, sinds 1915, toen president Joseph F. Smith het programma introduceerde. Mijn vader zei toen: 'We gaan gezinsavond houden.' We probeerden het, maar in het begin ging het niet zo goed. Maar het ging beter, en we hebben altijd gezinsavond gehouden — bij mijn ouders thuis en bij ons thuis. En nu houden de kinderen bij hun thuis gezinsavond.

President en zuster Hinckley hebben samen veel gereisd (rechts), waaronder een bezoek aan Canada voor de herinwijding van de Cardston-tempel (Alberta) in 1991 (boven).

'JE DOET JE UITERSTE BEST'

Liahona: Wat zou u willen zeggen tegen ouders die gehoor geven aan de oproep om gezinsavond te houden en hun verbonden zo goed mogelijk naleven — en die toch een zoon of dochter hebben die is afgedwaald?

President Hinckley: Ja, je doet je uiterste best. En als je alles gedaan hebt wat in je vermogen ligt, leg je de zaak in de handen van de Heer. Dan moet je op Hem vertrouwen.

Zuster Hinckley: Maar nooit opgeven. We mogen de hoop nooit opgeven.

President Hinckley: Niemand is verloren totdat iemand de moed opgeeft. Je blijft je best doen. Gelukkig hebben wij daar nooit problemen mee gehad, en daar ben ik erg dankbaar voor. Onze kinderen zijn volgens mij allemaal goed terechtgekomen. En dat is allemaal de verdienste van dit dametje.

Zuster Hinckley: Dank je wel.

Liahona: Wat voor raad zou u geven aan kinderen die ergens wonen waar geen gezinsavond wordt gehouden — en dat toch graag willen?

President Hinckley: Kinderen kunnen veel

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Boven: Tijdens de inwijding van de Mexico-Stad D.F.-tempel (Mexico) in 1983.

Boven: President en zuster Hinckley met hun kinderen en aangetrouwde kinderen in Jeruzalem in 1996.

tot stand brengen. Het is jammer dat die situaties zich voordoen, maar het komt inderdaad voor. Kinderen kunnen hun uiterste best doen. Soms kunnen zij hun ouders beïnvloeden. Veel gezinnen leiden een beter leven omdat kinderen daarom gebeden hebben en hun ouders erom hebben gevraagd. Sommige kinderen in ongelukkige omstandigheden kunnen bij hun vrienden thuis opbouwende ervaringen hebben. Maar het is erg verdrietig als kinderen niet de zegeningen en voordelen kunnen krijgen van een gezin waar het evangelie wordt nageleefd en waar de programma's van de kerk worden gevolgd.

Boven: Zuster Hinckley met een dochter, een kleindochter en twee achterkleinkinderen. Onder: Tijdens de tachtigste verjaardag van president Hinckley.

Liahona: U hebt gezegd dat uw vader zijn kinderen nooit geslagen heeft.[4]

President Hinckley: Dat klopt. Ik ben van mening dat kinderen niet geslagen of anderszins lichamelijk gestraft mogen worden. Kinderen kunnen met liefde worden gestraft. Er kan met ze gesproken worden — als ouders de tijd nemen om rustig met hen te praten. Vertel hun wat de gevolgen zijn van hun wangedrag, of als ze iets niet op de juiste manier hebben gedaan. Dat is beter voor de kinderen, en ik denk dat iedereen dan gelukkiger is.

Mijn vader heeft ons nooit geslagen. Hij had de wijsheid om rustig met ons te praten. Hij draaide ons om als we de verkeerde kant opliepen, zonder te slaan of enige andere vorm van geweld. Ik ben altijd een tegenstander van lijfstraffen geweest. Ik denk niet dat het nodig is.

Liahona: Zuster Hinckley, u hebt gezegd dat 'je een kind niet slaat om het te leren dat het niet mag slaan.'[5]

Zuster Hinckley: Toen mijn dochter Jane nog jong was, zei ze op een dag tegen me dat ze een vriendin had die huisarrest had gekregen. Ik zei: 'Huisarrest? Wat houdt dat in?' Wij lieten onze kinderen bepaalde dingen zelf uitwerken. Ze wisten heus wel wanneer ze iets verkeerd deden, en ze losten het meestal zelf op. Een van onze dochters wilde een keer niet mee naar de kerk. Dus bleef ze thuis. Ze voelde zich erg eenzaam. Iedereen zat in de kerk, behalve zij. Ze is toen maar buiten op het grasveld gaan zitten. Dat heeft ze nooit meer geprobeerd. Ze kwam erachter dat het niet echt leuk was. Het was eenzaam.

'HET IS BETER AFGELOPEN DAN IK HAD VERWACHT'

Liahona: Zuster Hinckley, u hebt voor hilariteit gezorgd met uw opmerking dat toen uw man president van de kerk werd, u zich afvroeg: 'Hoe is een aardig meisje als ik in deze warboel terechtgekomen?'[6] Kunt u die opmerking verduidelijken nu u 66 jaar met deze goede man getrouwd bent?

Sister Hinckley: Het is beter afgelopen dan ik had verwacht. We hebben een goed leven gehad.

President Hinckley: Ja, we hebben inderdaad een goed leven gehad. Echt waar. Er is

niet veel waar we spijt van hebben. Uiteraard hebben we zo nu en dan fouten begaan, maar gelukkig niets met ernstige gevolgen. Ik denk dat alles in orde is.

Liahona: Denkt u dat jonge mensen die tegenwoordig trouwen met dezelfde problemen te maken krijgen als u, of denkt u dat ze andere problemen hebben?

President Hinckley: In wezen hebben ze dezelfde problemen. Wij zijn in de tijd van de economische recessie getrouwd. We hadden zogezegd helemaal niets toen we trouwden. Niemand had overigens iets. Het leek wel of iedereen arm was.

Zuster Hinckley: Maar we wisten niet dat we arm waren.

President Hinckley: We zijn heel bescheiden begonnen. De Heer heeft ons zo rijkelijk gezegend. Ik weet niet of er iemand is die rijkelijker gezegend is dan wij. We hebben onze problemen gehad. We hebben te maken gehad met alles wat ouders doormaken — ziekte van kinderen en dat soort dingen. Maar al met al, als je je hele leven met een goede vrouw kunt doorbrengen en je kinderen ziet opgroeien als gelukkige, vaardige personen die een bijdrage leveren, dan mag je je leven succesvol noemen. Het gaat er niet om hoeveel auto's je hebt, hoe groot je huis is enzovoort. Het gaat uiteindelijk om de kwaliteit van het leven dat je leidt.

Liahona: Hoe gaat u met meningsverschillen om?

President Hinckley: We zijn gewoon doorgegaan en hebben geprobeerd ons netjes ten opzichte van elkaar te gedragen. Zoals ik al eerder gezegd heb, wederzijds respect maakt een groot verschil — respect voor elkaar als persoon en niet proberen je partner naar je eigen hand te zetten. Je laat haar haar eigen leven leiden en moedigt haar talenten en interesses aan. Dan ga je beter met elkaar om.

Als er iets is waar ik me zorgen over maak, is het dat sommige mannen willen bepalen hoe hun vrouw leeft en precies zeggen wat ze moet doen. Dat werkt niet. Er zal geen geluk in het leven van de kinderen of de huwelijkspartners zijn als de man probeert alles te regelen en zijn vrouw in zijn greep wil houden. Ze zijn partners. Ze zijn metgezellen in de onderneming die we het huwelijk en het gezinsleven noemen.

Zuster Hinckley: Ik ben wel goed terechtgekomen, vindt u niet?

President Hinckley (lachend): We hebben een goed leven. We waarderen elkaar nog steeds. ■

NOTEN

1. Aangehaald door Sheri L. Dew in *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), p. 141.
2. *Cornerstones of a Happy Home* (brochure, 1984), p. 5.
3. Geciteerd door Virginia H. Pearce in *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley* (1999), p. 107.
4. Zie 'De sfeer thuis', *De Ster*, oktober 1985, p. 1.
5. Geciteerd in *Glimpses*, p. 53.
6. Zie *Glimpses*, p. 108.

Dit interview is gehouden door Marvin K. Gardner en Don L. Searle.

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Boven: Op bezoek in Fiji in 1997. Boven: In het nationale park Yellowstone.

FOTO GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Boven: Aankomst in Shenzhen (China) in mei 1996. Links: President Hinckley viert in 1995 zijn 85ste verjaardag met familieleden.

Een lied voor Ryan

Luana Lish

Het was zo'n zaterdag dat ik het liefst in mijn warme bed wilde blijven. Maar dat werd me niet gegund. Mijn pieper ging af en ik moest naar een brand in een cementfabriek. Ik deed snel mijn uitrusting aan en liep naar de deur. Ik was blij dat mijn helm mijn slordige haar zou bedekken. IJdelheid was niet belangrijk meer sinds ik bij de plaatselijk brandweer was aangenomen en later ook nog ambulancemedewerkster werd.

De brand in de cementfabriek was snel onder controle. Maar onze piepers gingen weer af, en nu moest ik als ambulancemedewerkster naar een ongeluk op de snelweg, waar een vierjarig jongetje gewond was geraakt. Ik wist dat het moeilijk zou zijn, dus mijn collega en ik spraken een gebed uit. Geen ambulancemedewerker kan oprecht zeggen dat hij of zij niet geraakt wordt als er voor een ernstig gewond kind moet worden gezorgd.

Toen we aankwamen, zagen we een wit personenbusje op z'n kop in de middenberm liggen. Ik keek snel om me heen om onze patiënt te zoeken. Misschien zat hij nog in het voertuig. Maar ik werd naar de andere kant van de snelweg geroepen waar verscheidene mensen over het lichaampje van een kind gebogen stonden. Een van hen was arts. Hij vertelde me snel wat de ernstigste verwondingen waren, en verdween toen in de menigte. Een vrouw hield de hand van het kind vast en probeerde hem gerust te stellen. Ik

Mijn patiëntje lag te huilen, en ik wilde hem kalmeren. Ik wilde zijn pijn wegkussen en zijn angstige moeder troosten. Mijn handen verrichtten de routinematige handelingen die verricht moesten worden, maar ik voelde me zo onbekwaam.

vroeg of ze zijn naam wist. 'Hij heet Ryan', zei ze. 'Ik ben zijn moeder.' Opmerkelijk genoeg waren zij en twee oudere kinderen niet gewond geraakt.

Ambulancemedewerkers moeten bepaalde procedures volgen om zo goed mogelijk voor de patiënt te zorgen, maar geen van deze procedures bereidt ons voor op het menselijk leed waarmee we te maken krijgen als we naar een ernstig ongeluk worden gestuurd. Ik kan me nog herinneren dat ik in gedachten doornam wat ik tijdens mijn opleiding had geleerd, maar ik voelde me uit mijn lood geslagen. Mijn patiëntje lag te huilen, en ik wilde hem kalmeren. Ik wilde zijn pijn wegkussen en zijn angstige moeder beloven dat alles goed zou komen. Mijn handen verrichtten de routinematige handelingen die verricht moesten worden, maar ik voelde me zo onbekwaam, zo alleen. Mijn collega kon me niet helpen, want hij zorgde voor de vader van het jongetje, die nog in het busje vastzat.

Er kwamen al snel meerdere ambulances aan. Ik moest het hoofd van Ryan onderweg naar het ziekenhuis stabiliseren. Ik knielde boven zijn hoofd neer en sprak zachtjes tegen hem, maar hij bleef huilen en tekeergaan. Ik maakte me zorgen dat hij zichzelf zou bezeren, maar hem vastbinden zou weer andere problemen tot gevolg hebben.

Toen begon ik vuriger te bidden, en ik vroeg mijn hemelse Vader of Hij me wilde laten weten hoe ik Ryan kon kalmeren en zijn pijn kon verzachten. Ik kreeg onmiddellijk de volgende ingeving: 'Zing voor hem.' Ik aarzelde. Ik vroeg me af of ik de ingeving goed had begrepen. Ik was uiteindelijk een deskundige en wat voor indruk zou ik achterlaten als ik in een ambulance bij mijn ernstig gewonde patiënt zou gaan zingen?

Ryan gaf een gil, en ik kreeg opnieuw de duidelijke ingeving: 'Zing voor hem.' Terwijl ik zijn hoofd vasthield, ging ik dichter bij zijn oor zitten en begon zachtjes te zingen: 'Ik schijn als een ster, met een glimlach, vriend'lijk en blij.' ('Ik schijn als een ster', *Kinderliedjes*, p. 84.) Toen ik zong, werd Ryan rustig. Ik zong 'Ik ben een kind van God' en veel andere jeugdwerkliedjes. Ik besefte dat Ryan ook lid van de kerk was, want ik zag dat zijn verontruste moeder met me mee probeerde te zingen. Verscheidene malen maakten de paramedici zich zorgen omdat Ryan te rustig was, maar Ryan reageerde op al hun vragen. Ik bleef de hele weg naar het ziekenhuis en naar de EHBO-afdeling zingen. Daar nam het traumateam zijn zorg van ons over.

Later op de dag ging ik terug naar het ziekenhuis om te kijken hoe het met Ryan en zijn vader ging. Ik hoorde dat Ryan was geopereerd en dat het goed met hem ging. Hoewel hij en zijn vader nog lang in het ziekenhuis moesten blijven, was ik dankbaar voor dat nieuws. Ryan en ik werden goede vrienden, en ik kijk nog steeds ieder jaar uit naar een kerstkaart met een foto van Ryan.

Ik zal altijd het verhoorde gebed onthouden toen mijn patiëntje meteen rustig werd nadat ik voor hem begon te zingen, liedjes waardoor hij eraan herinnerd werd hoeveel onze hemelse Vader van hem houdt. De doeltreffendheid van de medische verzorging is een wonder, maar de pracht en eenvoud van enkele jeugdwerkliedjes zal ik altijd als een teder en diepzinnig wonder onthouden. ■

Luana Lish is lid van de wijk Rapid Creek, in de ring McCammon (Idaho).

Een bedrijf als alle andere?

Yolanda Zayas

Hoewel mijn man ik uit allebei uit een gezin kwamen met godsdienstige en morele beginselen, waren we niet tevreden met de manier waarop ons eigen gezin van vijf er geestelijk voor stond. Ik ging samen met mijn drie kinderen — Beverly, Janice en Ralph — naar dezelfde kerk als waarin ik was opgegroeid. Mijn man, Raúl, ging niet naar de kerk omdat hij vond dat alle kerken bedrijven waren. Hij vond dat ze te commercieel waren en dat veel leiders profiteerden van de schenkingen van de leden. Hij vond ook dat godsdienstige lectuur niet gekocht hoefde te worden, maar gratis aan belangstellenden moest worden gegeven.

In februari 1986 zag mijn man toevallig twee zendelingen langslopen, en hij wenkte ze. Hij wilde ze vragen of de kerk die zij vertegenwoordigden interesse had in een stuk grond om een kerk op te bouwen. Mijn man is makelaar, dus hij beschouwde het gesprek min of meer als werk.

De zendelingen konden hem daar geen informatie over geven, maar lieten deze kans niet voorbijgaan en

ILLUSTRATIES BRIAN CALL

vroegen hem of ze een afspraak met hem konden maken voor een gesprek over het herstelde evangelie. Mijn man wist zeker dat deze kerk hetzelfde zou zijn als de andere kerken waarmee hij in het verleden in aanraking was gekomen, dus liet hij ze de volgende dag terugkomen. Hij wilde hun laten zien dat hun kerk God alleen maar gebruikte om zaken te doen.

We waren een beetje achterdochtig toen de zendelingen de volgende langskwamen. Maar toen ze ons over de kerk en de geschiedenis ervan begonnen te vertellen, voelden we iets bijzonders van binnen. Toen ze weggingen, gaven ze ons enkele exemplaren van het Boek van Mormon, en mijn man vroeg hoe duur ze waren. Tot zijn verbazing waren de boeken gratis. Zijn verbazing werd alleen maar groter toen hij besefte dat deze kerk helemaal geen bedrijf was. Hij raakte geïnteresseerd en begon de zendelingen allerlei vragen te stellen.

De zendelingen gaven ons enkele exemplaren van het Boek van Mormon, en mijn man vroeg hoe duur ze waren. Tot zijn verbazing waren de boeken gratis.

Daarna gingen we iedere zondag naar de kerk, en op 15 juli 1987 was ons hele gezin bekeerd. We lieten ons dopen en later werden we in de tempel voor eeuwig aan elkaar verzegeld. Onze zoon Ralph is op zending geweest en later in de tempel getrouwd. Onze twee dochters zijn allebei met een teruggekeerde zendeling in de tempel getrouwd, en nu hebben we negen prachtige en gezonde kleinkinderen.

Mijn man en ik hebben veel verschillende roepingen in de kerk gehad en zijn geestelijk blijven groeien. Ook hebben we bijgedragen tot de groei van het evangelie in onze gemeente, in het zuidelijke deel van ons prachtige, betoverende eiland Puerto Rico. Mijn man is twee keer gemeentepresident in de gemeente Salinas geweest. Het was hard werken, maar we weten dat we door ons voorbeeld als gemeente veel zaadjes over onze kleine stad hebben uitgestrooid.

Wat kunnen we onze hemelse Vader nog meer vragen? Onze dankbaarheid is eeuwig. Wat begon als een eenvoudig verkoopgesprek en een poging om te bewijzen dat de kerk een bedrijf was, werd de grootst mogelijke celestiale transactie van ons gezin — de mogelijkheid om verenigd te zijn met elkaar, met onze Heiland Jezus Christus en met onze hemelse Vader. ■

Yolanda Zayas is lid van de gemeente Salinas, in het district Guayama (Puerto Rico).

Naar de kerk geleid

Yadamsuren Munkhtuya

Ik ben in Mongolië opgegroeid en geloofde in het Boeddhisme. Maar op een dag kwam een vriendin van me langs. Zij was lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ze sprak met me over Jezus Christus en nodigde me uit om mee naar haar kerk te gaan. Ik luisterde niet naar haar. Ze kwam weer langs, maar ik luisterde nog steeds niet.

Enkele weken na haar bezoek lag ik te dromen. In de droom zei een stem tegen me dat ik naar de kerk moest gaan. Ik vroeg: 'Wat? Welke kerk? Ik begrijp het niet.' De stem gaf me aanwijzingen hoe ik bij de kerk

moest komen. Ik kreeg te horen: 'Ga morgenochtend naar deze kerk. Als je naar binnen gaat, zullen twee zendelingen je opwachten.'

Toen ik de volgende ochtend wakker werd, was ik in de war. 'Wie had me in mijn droom bezocht? Wie had er tegen me gesproken?' vroeg ik me af. Maar ik besloot om naar de kerk te gaan.

Ik volgde de aanwijzingen en vond de kerk. Bij de deur stonden twee zendelingen op me te wachten. Ze gaven me een hand en nodigden me uit om de kerkdienst bij te wonen. De leden waren erg aardig, en iedereen glimlachte. Ik voelde me heel gelukkig.

Na de avondmaalsdienst nodigden de zendelingen me uit voor een zendelingenles. Ik zei ja.

Toen ouderling Johnson en ouderling Sampson mij de eerste les gaven, was ik in de war, maar zij legden alles opnieuw uit. Ze hadden een sterk getuigenis. Ik stelde veel vragen, en de zendelingen gaven me altijd antwoord. Zij lazen met me in de Schriften en moedigden me aan om te bidden over wat ze met me hadden besproken. Toen gingen ze weg.

Ik voelde me gelukkig. Ik besloot om God te vragen of wat ik leerde waar was. Ik knielde neer en bad: 'Als God leeft en mij liefheeft, als Jezus Christus leeft, en als deze kerk waar is, laat me dan de Geest voelen.' Nadat ik had gebeden voelde ik me zo goed en op mijn gemak. Het leek wel of ik vloog. Ik voelde het antwoord in mijn hart: 'God leeft. Hij heeft je lief! Jezus Christus leeft. Wees niet verward. Dit is de enige ware kerk.' Ik wist dat de Heilige Geest van de waarheid getuigde. Ik had mijn antwoord van God ontvangen.

Twee dagen later kwamen de zendelingen terug. Ik vertelde hun over mijn gevoelens en zei dat ik me wilde laten dopen. Ik was zo blij dat ik stond te springen. De volgende drie weken gaven de zendelingen mij de andere lessen, en ik liet mij dopen.

Ik weet dat God leeft en dat Hij ons liefheeft. Jezus Christus is onze Heiland en Verlosser. Ik weet dat Joseph Smith God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus heeft gezien. Ik houd van het Boek van Mormon en weet dat dat boek het woord van God is. Ik ben nu op zending in Raleigh (North Carolina) in de Verenigde Staten. Ik ben blij dat ik op zending ben. Dit is het werk van de Heer. Ik ben zo dankbaar dat ik naar de ware kerk van Jezus Christus ben geleid. ■

In een droom zei een stem tegen me dat ik naar de kerk moest gaan. 'Welke kerk?' vroeg ik. De stem gaf me aanwijzingen hoe ik bij deze kerk moest komen. 'Als je naar binnen gaat, zullen twee zendelingen je opwachten.'

Yadamsuren Munkhtuya heeft haar zending nu voltooid en is lid van de gemeente Old Darkhan, in het district Ulaanbaatar-Noord (Mongolië).

WIJ ZIJN *dochters* VAN ONZE *hemelse Vader,* DIE VAN ONS HOUDT

SUSAN W. TANNER
Algemeen jongevrouwenpresidente

Toen ik in het klaslokaal rondkeek naar de verlegen maar enthousiaste twaalfjarige meisjes, dacht ik aan de eerste regel van het thema van de jongevrouwen: 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt.'

Ik vroeg me af: 'Hoe weten deze jongevrouwen dat onze hemelse Vader van hen houdt?' Dus vroeg ik het hun.

Velen bogen hun hoofd of wiebelden zenuwachtig met hun voeten. Niemand wilde aangesproken worden. Het was duidelijk dat ze meer tijd nodig hadden om over die vraag na te denken en misschien wat terughoudend waren om te antwoorden. 'Denk er tijdens de les maar over na', zei ik.

Zijn liefde vinden

Aan het eind van de les heb ik blaadjes papier uitgedeeld waarop de jongevrouwen anoniem konden zetten hoe ze wisten dat onze hemelse Vader hen liefhad. Terwijl ze erop zaten te zweten hoorde ik opmerkingen als: 'Dit is zo moeilijk' en 'Ik weet niet zeker of ik het wel weet.' Ik werd vooral getroffen door Jocelyn, die het grootste deel van de les in tranen was. Toen ik later de briefjes doorlas, wist ik dat het verfrommelde velletje van haar was. Ze had heel gewoon opgeschreven: 'Omdat Hij mijn moeder heeft gered.'

Haar moeder was een goede vriendin van mij, en ik had ook vurig voor haar gebeden. Ze had net een succesvolle hartoperatie ondergaan en zou bijna uit het ziekenhuis ontslagen worden toen er plotseling een slagader in haar milt barstte. Binnen enkele minuten lag ze op sterven. Een groep artsen werkte ijverig om haar

Ik vroeg me af hoe deze jongevrouwen wisten dat onze hemelse Vader van hen houdt. Dus vroeg ik het hun.

FOTO'S ROBERT CASEY, GEËNSCENEERD

Ik schrok een beetje van Jocelyns antwoord. Als onze hemelse Vader haar moeder nou niet had gered? Zou ze dan nog steeds weten dat onze hemelse Vader van haar houdt?

zodanig te reanimeren dat ze geopereerd kon worden. Haar herstel kan alleen maar als een wonder worden beschreven. Het was een antwoord op vele gebeden, waaronder die van Jocelyn en mij. Het was een machtig getuigenis van Gods liefde.

Toch schrok ik ook een beetje van haar antwoord. Als onze hemelse Vader haar moeder nou niet had gered? Zou ze dan nog steeds hebben geweten dat onze hemelse Vader van haar houdt? Zou ze in staat zijn geweest om te midden van de onvermijdelijke droefheid en ellende de liefde van de Heer te voelen?

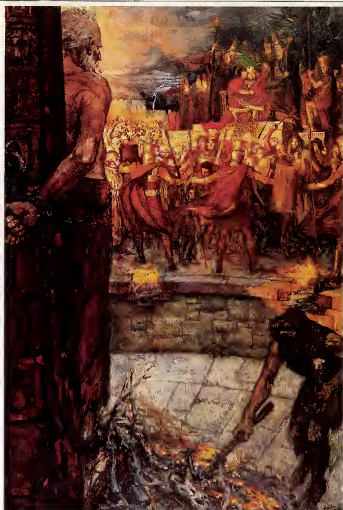
Toen dacht ik aan mijn nichtje Ashley. Ook zij weet dat onze hemelse Vader van haar houdt, maar haar ervaring stond lijnrecht tegenover die van Jocelyn.

Ongeveer een jaar geleden liep Ashley met haar vader en moeder over de keien lang de kust, vlakbij hun huis in Noord-Californië. Haar vader stond foto's te nemen die hij als voorbeeld voor zijn waterverfschilderijen zou gebruiken. Uit het niets en zonder voorteken werd de kust door een grote golf overspoeld, waardoor haar vader de zee in werd gesleurd en haar moeder over de keien werd gesleept. Ashley had ver genoeg landinwaarts gestaan en de golf had haar gemist. Geschokt door wat ze gezien had, rende ze weg om hulp te halen.

Binnen enkele minuten had een man met een mobiele telefoon de hulpdiensten gebeld en werd er met de reddingswerkzaamheden begonnen. Haar moeder was op een gevaarlijke plek terechtgekomen waar ze alleen met een helikopter bereikt kon worden. Ze verging van de pijn. Haar rug en arm waren gebroken en ze zat onder de wonden van de harde keien en de woeste oceaan. Haar vader was nergens

RECHTS: WILLIAM L. MAUGHAN, SADRAK, *MESAK EN ABEDNEGO IN DE BRANDENDE OVEN*; RONALD CROSBY, *ABINADI VERZEGELT ZIJN TESTAMENT*

***S**adrak, Mesak en Abednego hadden geloof en werden in de brandende oven gespaard. De profeet Abinadi vertrouwde ook op de Heer, toch werd zijn leven niet gespaard. Maar zij wisten allemaal dat de Heer van hen hield.*

te vinden. Toen haar moeder op de rand van de oceaan op haar redding lag te wachten, voelde ze de aanwezigheid van haar man, en wist ze zonder enige twijfel dat hij was gestorven. Zijn lichaam is nooit gevonden.

Onze hemelse Vader heeft de vader van Ashley niet gered. Toch weet Ashley dat Hij van haar houdt. Ze zegt: 'In die tijd voelde ik dat de Heilige Geest me troostte. Ik wist dat ik mijn vader weer zou zien. En ik voelde de liefde van de Heer door de vriendelijke steun van anderen.'

Iedere week staan de jongevrouwen en hun leidsters in de hele kerk op en verklaren: 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt. (…)' Zijn we daar *echt* van overtuigd? Is deze kennis diep genoeg, zodat we erdoor gesterkt en gesteund worden? Hoe kunnen we zijn liefde beter leren kennen en voelen? Uit de voorbeelden van Jocelyn en Ashley blijkt dat we Gods liefde kunnen leren kennen — in goede en slechte tijden.

Zijn liefde in de Schriften vinden

Toen ik over deze tegengestelde verhalen nadacht, moest ik aan soortgelijke voorbeelden uit de Schriften denken — de bevrijding van Sadrak, Mesak en Abednego uit de brandende oven ten opzichte van de dood door vuur van Abinadi.

Sadrak, Mesak en Abednego waren trouwe dienstknechten van de Heer. Zij wisten dat Hij van hen hield. Zij geloofden dat Hij hun uit de brandende oven kon redden als dat zijn wil was. Zij zeiden: 'Indien onze God, die wij vereren, in staat is ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuroven, en uit uw macht, o koning, bevrijden' (Daniël 3:17). Zij hadden niet alleen het geloof dat de Heer hen kon redden, maar, wat nog belangrijker is, ze vertrouwden op zijn wil, of Hij hen al dan niet zou beschermen. De verbaasde koning Nebukadnessar was getuige van hun wonderbaarlijke redding en herkende de krachtige liefde van God voor deze 'dienaren (…) die zich op Hem hebben verlaten' (Daniël 3:28).

De profeet Abinadi in het Boek van Mormon vertrouwde ook op de Heer toen hij de dood door verbranding onder ogen moest zien. Koning Noach zei: 'Gij zult ter dood worden gebracht, tenzij gij alle woorden wilt herroepen, die gij ten kwade van mij en mijn volk hebt gesproken' (Mosiah 17:8).

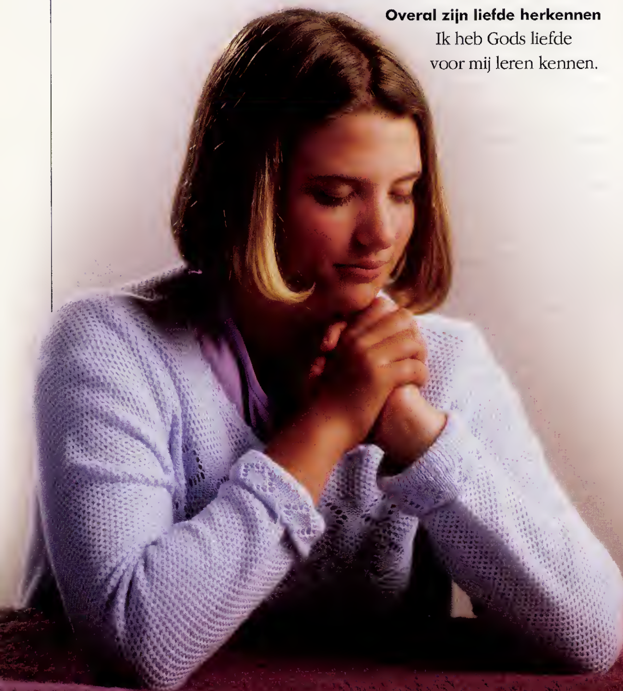
Abinadi weigerde dapper. Toen hij door verbranding ter dood werd gebracht, werd hij niet op wonderbaarlijke wijze gered. 'Hij viel,

Soms zegent God ons door de verlangens van ons hart in te willigen, en soms zegent Hij ons met troost en kracht om de lasten van onvervulde of vernietigde verlangens te doorstaan.

en had de vuurdood ondergaan; ja, hij was ter dood gebracht, omdat hij de geboden van God niet wilde loochenen, en hij had de waarheid zijner woorden met zijn leven bezegeld' (Mosiah 17:20). Hij vertrouwde op de liefde van de Heer en zijn wil.

Sadrak, Mesak en Abednego werden gespaard; Abinadi niet. Toch had de Heer hen even lief, en dat wisten ze ook.

Uit deze verhalen blijkt dat de liefde van God boven onze aardse ervaringen staat. Zijn liefde is groter dan de goede of slechte gebeurtenissen in ons leven. Soms zegent Hij ons door de verlangens van ons hart in te willigen, en soms zegent Hij ons met troost en kracht om de lasten van onvervulde of vernietigde verlangens te doorstaan.

Overal zijn liefde herkennen

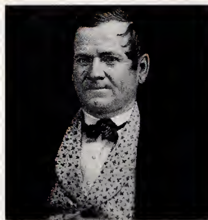
Ik heb Gods liefde voor mij leren kennen. Ik heb om specifieke zegeningen gebeden, en Hij heeft me die gegeven. Ik voel zijn liefde in 'wonderen en zegening' ('Wijd ons vasten, Heer', lofzang 95), in geboorten en dopen, in gezondheid en genezingen, in ochtenden en bergen, in vriendschap en familiebanden, in timing en in tempels.

Daarnaast ben ik ook in tegenspoed gesterkt. Sommige lasten blijven zwaar op mij drukken, ondanks dat ik zou willen dat deze drinkbeker van mij werd weggenomen. (Zie Lucas 22:42). Juist door zulke moeilijke ervaringen voel ik me afhankelijker van de Heer en merk ik dat Hij zijn liefde over mij uitstort. Ik voel dat Hij dichtbij is, ik weet dat Hij mij draagt, dat Hij mij troost en dat Hij me de moed geeft om door te gaan. Ik weet, zoals Paulus tegen de Romeinen heeft gezegd, dat niets, hoe moeilijk ook, me van de liefde van God kan scheiden:

'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard? (...)

'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Romeinen 8:35, 38–39).

Jocelyn en Ashley konden niet van de liefde van God worden gescheiden, hoewel de ouder van de ene werd gespaard en van de andere niet. Zij herkennen zijn liefde in alle ervaringen — vreugde en verdriet. Ik hoop dat alle jongevrouwen over de hele wereld, in wat voor omstandigheden zij zich ook bevinden, net als Jocelyn en Ashley, vol overtuiging kunnen getuigen: 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt!' ■

NEDERLANDS NIEUWS

Toen ouderling Orson Hyde van het Quorum der Twaalf Apostelen (boven) in 1841 onderweg naar Jeruzalem was, verbleef hij ruim een week in Rotterdam om het evangelie te prediken. Maar het duurde nog twintig jaar voordat er zendelingen van de kerk naar Nederland gingen. De eerste bekeerlingen in Nederland lieten zich op 1 oktober 1861 dopen bij het dorp Broek bij Akkerwoude.

Nu zijn er drie ringen en zo'n 7.800 leden van de kerk in Nederland. De Den Haag-tempel is op 8 september 2002 ingewijd.

PROEVE VAN VOLHARDING: HET BOEK VAN MORMON LEZEN

Toen de cursisten van een instituutsklas in Kreuzlingen (Zwitserland) [boven], het Boek van Mormon gingen bestuderen, kregen ze een enorm gevoel van vrede, en ze besloten om de leden van hun gemeente in dat gevoel te laten delen. De cursisten gaven tijdens een avondmaalsdienst hun getuigenis van het Boek van Mormon. Met Jesaja 12:2 als thema (rechts), moedigden zij de leden van de gemeente aan om een maand lang iedere dag een hoofdstuk te lezen.

Zelfs na die maand bleven de leden in het Boek van Mormon lezen. En daardoor kregen ze hetzelfde gevoel van vrede als de cursisten. Arletta Riesen legt uit: 'De geest is nu zo sterk in onze gemeente. Ieder lid is bereidwillig om te doen wat de Heer van ons verwacht, en we kunnen onze liefde voor elkaar goed voelen. Het is dezelfde liefde die Jezus Christus voor ons heeft.'

HET GEBEURDE IN OKTOBER

Hieronder staan een aantal belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de kerk die in de maand oktober hebben plaatsgevonden.

5 oktober 1833: De profeet Joseph Smith reist van Kirtland (Ohio) naar Canada, waar hij het evangelie predikt en zestien mensen doopt.

6 oktober 1867: De eerste algemene conferentie in de pasgebouwde Tabernakel op Temple Square. Het gebouw is op 9 oktober 1875 ingewijd.

8 oktober 2000: President Gordon B. Hinckley wijdt het nieuwe Conferentiecentrum met 21 duizend zitplaatsen in. Het complex ligt ten noorden van de Tabernakel.

C. R. SAVAGE; FOTO VAN DE TABERNAKEL, CRAIG DIMOND; FOTO VAN HET CONFERENTIECENTRUM

De *Liahona* van oktober 2003 gebruiken

Ideeën voor de gezinsavond

• 'Timing', p. 10: Ouderling Dallin H. Oaks leert ons dat we niet alleen het goede moeten doen, maar dat we het ook op het juiste moment moeten doen. Vraag om voorbeelden uit de Schriften of uit het leven van familieleden waaruit blijkt wat er kan gebeuren als mensen al dan niet met de timing van de Heer rekening houden.

• 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt', p. 42: Bespreek de vragen die zuster Susan W. Tanner aan de orde stelt: Wat gebeurt er als onze hemelse Vader onze gebeden niet zo verhoort als wij willen? Hoe kunnen we te weten komen dat Hij ons toch liefheeft? Vertel het verhaal van Ashley, het nichtje van zuster Tanner, het verhaal van Abinadi of een ander gelijksoortig verhaal.

• 'De kleine locomotief', p. K2: Vraag de kinderen of zij het verhaaltje van 'de kleine locomotief' kennen, dat president James E. Faust heeft aangehaald. Laat een van hen het verhaaltje samenvatten. Bespreek de houding van de drie locomotieven. Vraag naar specifieke voorbeelden hoe de kinderen op de kleine locomotief kunnen lijken.

Onderwerpen in deze uitgave

K=*De Kindervriend*

FOTO KELLY LARSEN, GEËNSCENEERD

De les die ik me het best kan herinneren

Herinnert u zich een les of een bespreking over het evangelie die bijzonder interessant of fijn was en waardoor u of een ander gezegend werd? Stuur een verslag over die les naar: Teaching, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of stuur je e-mail naar **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** Vermeld alstublieft uw volledige naam, adres, telefoonnummer, wijk en ring (of gemeente en district).

Walter Rane, *Breng ze begrip bij*
Ouders worden aangemoedigd om hun kinderen te onderwijzen (zie LV 68:25). Hier helpt een vader zijn zoon met huiswerk, omringd door bewijzen van schriftuurlijke en lichamelijke voeding.

'Al met al, als je je hele leven met een goede vrouw kunt doorbrengen en je kinderen ziet opgroeien tot gelukkige, bekwame personen die een zinvolle bijdrage leveren, dan mag je je leven succesvol noemen', legt president Gordon B. Hinckley uit terwijl hij terugblikt op 66 jaar huwelijk en gezinsleven. 'Het gaat er niet om hoeveel auto's je hebt, hoe groot je huis is enzovoort. Het gaat uiteindelijk om de kwaliteit van het leven dat je leidt.' *Zie 'Bij de familie Hinckley thuis', p. 32.*

DUTCH
4 02239 90120 0